proză
EGO

Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.
© 2023 by Editura POLIROM
Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.
Foto copertă: © Andrei Păcuraru
Foto autor: © Andrei Păcuraru
www polirom. ro
Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
FULAȘ, CRISTIAN
Specii: roman / Cristian Fulaș. - Iași: Polirom, 2023
ISBN 978-973-46-9299-6
821.135.1 (
A
Printed in ROMANIA

Cristian Fulaș

SPECII

roman
POLIROM

2023La mese, în picioare, mergând sau stând, vorbind, tăcând, fiecare în propriul vis, oamenii. O zi obișnuită de vară în cartierul din mijlocul câmpului. Terase pline ochi, distracție în toi, huzurul celor care nu au nimic de făcut la orele prânzului. Platforma din mijlocul micului centru comercial era ticsită de mașini, la fel cum ocupate erau toate locurile de parcare pe o rază de câteva sute de metri. Bolidul a dat câteva ture, motorul supraalimen- tat tușea la fiecare mică încercare de accelerare, urmată de o frânare cât mai rapidă, de fiecare dată când trecea peste vreun limitator de viteză, țevile de eșapament din spate scoteau scântei imediat după un hârșâit amenințător al scutului care lovea asfaltul. După vreun sfert de oră, timp în care volumul muzicii din mașină crescuse constant și acoperea orice alt sunet, mașina a intrat pe un petic de iarbă dintre terasa restaurantului și parcarea propriu-zisă. Gelu era nervos, deși zâmbea. A luat un teanc de bani din torpedou, i-a înghesuit în buzunar fără să-i numere, a rânjit satisfăcut și a coborât din mașină. Nu a încuiat-o. S-a îndreptat spre o masă la care era așteptat. S-a așezat picior peste picior, și-a scos ochelarii de soare, i-a șters și l-a privit aproape çu milă pe agentul de pază trimis să-i spună să-și mute mașina de pe iarbă.

— Marș, bă, d-acilea, a zis sictirit, gustând din berea care tocmai fusese așezată în fața lui.Omul în uniformă a insistat, Gelu s-a ridicat dintr-odată, l-a apucat de guler cu mâna nefiresc de groasă și l-a împins într-un boschet. Bărbatul s-a ridicat, s-a șters de praf, a scos telefonul din buzunar, a spus câteva cuvinte și de după colț a apărut o mașină de intervenție. Din ea au coborât trei agenți mai solizi decât el, s-au apropiat, i-au spus să-și mute mașina. I-a băgat în morții lor și s-a așezat la masă. A stat. I-a privit cu capul lăsat pe-o parte, nu aveau ce-i face. Agenții au făcut cerc în jurul lui, nu voiau nici să plece, nici să înceapă scandalul. Unul dintre ei a pus mâna pe telefonul personal, a format, a spus câteva cuvinte, a ascultat atent, a închis. Gelu l-a privit și el, nu se simțea tocmai în pielea lui, a scos din buzunar un teanc de bani și a spus:

— Du-te, bă, și cumpără niște beri, dacă tot stai aci și faci umbră degeaba.

Agentul n-a clipit, un mușchi a început să-i zvâcnească pe față, și-a băgat mâinile adânc în buzunare, n-a mișcat din loc. A privit înspre străduța care separa două rânduri de case identice. Dincolo de colț era o intersecție. Apoi rulota aia parcată cam în drum, cu o cârpă agățată de cârligul de remorcare, aia albă. După salcia gri, bradul de peste drum, cele cinci pubele de gunoi așezate exact în colț. La stânga, 20 de metri mai încolo, casa șefului. Da. De acolo. Două-trei minute. Nu te da la el, nu mișca, așa a zis, nu-i pune masa aia în freză, că ți-i pui pe toți în cap, așteaptă că vin eu, rezolv. Soarele îi bătea direct în ochi, a scos șapca din buzunarul de la

vestă și și-a pus-o pe cap. Calm. Unul dintre băieți și-a aprins o țigară, a dat să-i spună s-o stingă, s-a lăsat păgubaș. A privit din nou înspre intersecție, un bărbat solid în tricou verde, șort și șlapi venea agale. Nu părea să se grăbească, a traversat strada, a privit relaxat în jur, s-a apropiat de mașina parcată pe iarbă, a fluierat admirativ, i-a dat ocol, s-a uitat înăuntru prin geamurile fumurii, i-a mai dat un ocol și a ridicat privirea spre masa lui Gelu, dinspre intrarea în complex se vedeau venind încă două mașini de intervenție, s-a aplecat și a ridicat cu mâna iarba pe care tocmai călcase, s-a ridicat, a pus mâna pe oglinda retrovizoare din dreptul locului șoferului și a smuls-o. Gelu *à* sărit în picioare ca ars, a dat să înjure, n-a reușit, uimirea îi luase graiul. Bărbatul în șlapi s-a apropiat de el cu un zâmbet fericit pe față, avea în mână oglinda retrovizoare, i-a arătat-o, a spus:

— Cred că e a ta, bă, ai treabă, te duci la service s-o pui la loc.

Câțiva oameni de la mese s-au ridicat și au plecat grăbiți, nu voiau să rămână la scandal, Gelu s-a uitat la cei de la masa lui, nimeni nu schița niciun gest, între timp din mașinile de intervenție mai coborâseră șase oameni, nu s-a putut abține și a șuierat:

— Morții și familia mă-tii, Victoraș, îți iau glanda pentru asta!

— Așa faci tu; coaie?

— Da, a răspuns Gelu, dând să ia sticla de bere de pe masă.

O lovitură năprasnică venită parcă de nicăieri l-a făcut să se aplece, și-a pierdut câteva secunde

echilibrul, a încercat să lovească de unde era, celălalt n-a părut deloc afectat, l-a prins de cap și a început să-1 lovească în față cu oglinda retrovizoare pe care n-o lăsase din mână. Oamenii lui Gelu au încercat să se ridice de la masă, între ei și jupân s-au așezat toți băieții de la intervenție, erau doi la nouă, n-avea niciun rost, au început să facă scandal, Gaborii, gaborii, îl omoară rumânu', să moară, să facă, sună, bă, la gardă, ce sloboz faci acolo-șa? între timp, Victor îl trântise pe Gelu la pământ și-l țâra spre mașină ca pe un sac de cartofi. I-a mai ars câteva oglinzi în față, l-a apucat de cap, l-a lovit de o jantă de la mașină, l-a ridicat și i-a- șuierat drept în față:

— Bă, dacă o dată, o singură dată mai faci asta, te calc cu mașina ta, m-auzi?

L-a mai lovit o dată cu capul de jantă:

— Auzi, bă, crucea și-nchinarea mă-tii dă șobolan cordit? Să pleci d-acilea, că nu-ș ce s-alege dă tine! Tu și toți ăștia, cărelu, că vă-ngrop la marginea bălții pă toți.

A ridicat oglinda de unde căzuse, a privit-o cu scârbă, a aruncat-o în parbrizul mașinii și a plecat. își târșâia șlapii pe cimentul încins, a dispărut pe străduța de pe care venise fără să privească înapoi nici măcar o dată.

Cartierul avea ceva dintr-un castel medieval. O bucată aproape dreptunghiulară de teren înconjurată de un soi de buclă din șirul interminabil de bălți de la marginea orașului și de așa-zisa zonă de retragere, terenul protejat de la marginea apei; intrarea era așezată la capătul unui drum de aproape un kilometru și se făcea printr-o poartă păzită de o gheretă și de un

Spe
cii
număr de mașini ale companiei de pază care câștigase contractul pentru acel loc (companie care-i aparținea lui Victor). După poartă: un parc nu foarte mare, o clădire enormă a Administrației și două terenuri de sport pe partea dreaptă; câteva magazine și o spălătorie auto (cu patru boxe) la etajul căreia erau birourile unor firme despre care nimeni nu știa nimic. Apoi drumul se deschidea, dintr-un giratoriu, în trei brațe asemănătoare unui trident curbat sau unei mai banale furci. Drumurile din exterior urmau linia bălții la distanțe de aproximativ 50 de metri, în timp ce drumul interior străbătea tot cartierul într-o curbă foarte largă și se înfunda un kilometru mai încolo (după ce se unea cu celelalte două drumuri), în barăcile șantierului care nu dispăruse niciodată, ci doar se mutase pe măsură ce se ridicau noi și noi zone de blocuri și case. La același capăt era un soi de mini-mall de cumpărături, cu diverse magazine și terase, printre care și cea în marginea căreia Gelu își luase caftul în acea zi. între și-n jurul acestor drumuri, câteva sute de blocuri de. patru, șase sau zece etaje și o puzderie de case tipizate, de toate dimensiunile, de la modestele căsuțe tip K, de sub o sută de metri pătrați, până la adevărate palate cu piscine și priveliște la lac. O lume nu atât de mică ce închidea în ea vreo zece mii de suflete fugite din marele oraș în căutarea unei vieți mai liniștite. Castelul era păzit , zi și noapte, era împânzit de camere de supraveghere și nu trebuia să mergi foarte mult ca să te întâlnești cu vreo mașină de patrulare sau vreun cuplu de agenți de pază care-și făceau rondul. Donjonul,

hai să numim așa micul mail din partea de nord, era condus cu mână de fier dintr-un singur birou de un nepot al mogulului care finanțase construcția. Și care acum, auzind zarva de la mail și văzând pe grupul de Facebook un scandal și mai mare *(Ne-am mutat aici ca să trăim cu bătăuși și criminali, Lasă că bine le face, să-i omoare pe toți, să-i gonească de aici ca să putem trăi ca oamenii, Nenorociților, copilul meu a văzut totul, va trebui să-l duc la psiholog, vă târăsc pe toți în instanță și vă iau și pielea de pe voi, Lasă fă că-nvață și el ceva, te trezișsi fată mare dă dimineață, ete la ea, Dar oameni btini, nu mai există nicio urmă de civilizație aici, ne-am transformat în niște țărani, e inadmisibil așa ceva, Să moară famelia mea, dacă nuți ștergipostareați eau glanda* și multe asemenea lucruri), se ridicase din scaunul de care stătea lipit toată ziua și pornise după Victor. Sărise în mașină, chiar dacă distanța de parcurs nu era mai mare de o sută de metri, făcându-le un semn subtil oamenilor lui să rezolve cât mai repede situația de la terasă. Ajuns în dreptul bărbatului în șlapi care nu părea să se grăbească nicăieri, oprise și-1 salutase. Acesta-i răspunsese cu un zâmbet, ocolise mașina și urcase.

— O să plece, mă, o să plece, le mai organizăm o brigadă și se duc toți, n-au ei curaj să rămână dacă ne legăm de mai mulți.

— Așa e, m-am uitat și eu pe geam, n-au sânge-n ei, da, trebuie goniți, că strică toată treaba aci și e păcat.

— Căcați cu ochi, a conchis Victor și a coborât din mașină cât se poate de calm.

A făcut câțiva pași pe străduța pe care era casa lui, apoi s-a-ntors și a bătut în geamul mașinii.

— Auzi, dau sâmbătă un grătar la casa ailaltă, vii?

— Vin, a răspuns celălalt. Vin. Tu vii diseară la petrecere?

— Da.

A continuat să meargă către casă. încet, ca omul care n-are nicio treabă. Studia copacii, crăpăturile din pavaj, obloanele albe pe jumătate trase la majoritatea ferestrelor. Când a ajuns în dreptul mașinii lui, s-a răzgândit brusc și și-a continuat plimbarea, parcă nu-i venea să se pregătească să iasă, ar mai fi pierdut vremea, ar mai fi stat degeaba. Și-a văzut nevasta ieșind din casă cu câinele de pază în lesă, motorul mașinii de teren de vizavi de locurile lor de parcare a pornit de parcă în ușă ar fi fost un dispozitiv care tocmai asta făcea, pornea motorul, băiatul de la volan s-a îndreptat în scaun și a pus mașina în viteză ca la comandă, Elena a pornit încet, maiestuoasă, ca o regină prin pustiu, mașina uriașă a ieșit din parcare și a pornit și ea la cinci metri în spatele femeii, câinele mirosea și-și vedea de ale lui, era fericit, dădea din coadă și din când în când ridica privirea către prietena lui cea mai bună, mașina de pază cu patru oameni în ea a virat imediat după cuplul format din femeiâ și câine și s-a lăsat din nou liniștea. Abia dacă se salutaseră din cap, ce să-și fi spus, Victor și-a continuat plimbarea în direcția opusă, a trecut în revistă fiecare mașină de pe fiecare loc de parcare, a socotit în minte cât trebuia să coste fiecare fierătanie, a cotit apoi la stânga și s-a îndreptat către ponton. Poate să mai stea la o cafea acolo, s-a gândit, să se odihnească, îl aștepta o seară lungă și n-avea niciun chef de niciunul dintre lucrurile pe care le avea de făcut și de nu știu câtă vreme își spunea că trebuia să mai plece din țară, să mai lase firmele și banii, să încerce să se odihnească într-

un loc frumos.

Pe ponton, sub copertina care imita destul de nefericit o terasă de pe malul Mediteranei, nelipsita gașcă de tineri care nu păreau să facă nimic altceva în lume în afară de a sta acolo. în jurul piscinei, la bar, la umbra micului culoar care ducea la vestiarele nefolosite de nimeni, vreo 10-15 copii de bani gata, a căror singură ocupație era să toace banii părinților și să aștepte să crească. Victor mereu încerca să se oglindească în ei, doar că la vremea lui el fusese băiatul care servea la bar și făcea curat după plecarea șmecherilor, n-avea cum, nu-și putea imagina viața lor nici plătit. Băieți tupeiști, unii tatuați, umblați pe la sală, cu priviri reci, mereu cu o-njurătură pe buze sau cu o poantă de spus. Fete-ngrijite, prea îngrijite pentru vârsta lor, în haine care costau cât salariul pe-o lună al băieților și fetelor de la bar și toți, atât fetele, cât și băieții, cu telefoane ultimul răcnet pe care nu le lăsau niciodată din mâini. Lui Victor îi plăcea să se uite la ei, erau viitorul, le cunoștea părinții, le știa afacerile, știa tot despre ei și îi privea cu mulțumire, erau exact ce-și doreau el și părinții lor să fie.

— Ia dă, fată, telefonu’ ăla, i-a spus un băiat unei fete care-l sorbea din ochi. Dă să văd.

Fata a ridicat o mână leneșă, l-a privit printre genele curbate și încărcate de rimei, el a luat telefonul și a început să scrolleze ecranul cu o curiozitate jucată.— Aha, mișto, cât ați stat?

— O săptămână, ne-am cam plictisit și-am venit acasă, a răspuns fata.

— Ia uite la piscina asta, frățioare, stadioane, să mor. E o treabă.

S-a prefăcut că se-mpiedică și telefonul a zburat grațios în piscină. Fata a scos un mic țipăt de surpriză, băiatul n-a schițat niciun gest. S-a răzgândit apoi, și-a scos un șlap din picior, s-a lăsat pe marginea piscinei încordând intenționat tricepsul, a încercat de câteva ori, nimic, s-a aruncat cu totul în apă și a recuperat aparatul. L-a aruncat spre fată, a făcut câteva brațe, și-a scuturat părul și a ieșit. S-a oprit,

— Mă boule, m-ai lăsat fără obiect.

— Hai, fată, că-ți ia mă-ta altu', ce te vaieți așa, lasă-1 la soare, că poate pornește dacă se usucă.

Mâinile fetei nu-și găseau locul, viața fără ecran n-avea niciun sens, viața nevăzută printr-un ecran nu-i transmitea nimic, a încercat să pară relaxată și să nu-1 ia la înjurături, bănuia că făcuse intenționat ca s-o invite undeva, aștepta, între timp privea lumea mai puțin colorată din jurul ei și se gândea destul de serios* să se ducă până acasă și să pună cartela în alt aparat. Dar dacă pleca între timp și el? Nu-și dădea seama ce să facă, a preferat să rămână întinsă pe șezlong și, știindu-se privită, să-și desfacă încet breteaua de la sutien și să lase să se vadă o jumătate de

sân. Aștepta o reacție din partea lui, ceva, măcar câteva cuvinte. Băiatul s-a dus către bar, a vorbit ceva cu omul de acolo, s-a întors cu o tavă pe care tronau două pahare aburite cu ceva albastru-verzui în ele.

— Te cinstește băiatu', ej mișto că nu faci balamuc, puia mea, mă așteptam să o dai în diverse și să mă dai în gât la ai mei, am mai pățit fente d-astea.

Fata l-a privit lung, și-a așezat marginea slipului încet, ca să fie sigură că el vedea asta.

— Ce zici, mă, că sunt io una din aia? Dă-1 dracu' de telefon, se rezolvă.

în ochii băiatului pluteau neîncrederea și recunoștința și un început de interes pentru marginea slipului, ea a văzut asta, a făcut câteva mișcări ca să-i rețină privirea, s-a ridicat dintr-odată, și-a cabrat corpul fusiform pe marginea piscinei și a executat un salt aproape perfect. Exact ca-n filme, a ieșit la suprafață, scuturându-și părul și arătându-i băiatului corpul umed și bine lucrat la sală. S-a așezat lângă el pe șezlong, l-a privit lung, fără să spună nimic, s-a întors pe burtă, a-ntors capul și l-a privit drept în ochi. A-ntins o mână după paharul aburit de pe măsuța de lângă șezlong, a gustat din băutură, s-a lins încet pe buze, ochii ei nu se dezlipeau de ochii lui, privire în privire, a-ntins un deget, l-a atins pe un sfârc și a șoptit încet, pe o voce răgușită și-n același timp suavă:

— Faci un botic, te iartă fata. Că ej băiat salon.

El a rânjit larg, și-a lăsat o mână să coboare

pe șoldul ei.

— Se face, execută băiatu', dacă trebuie.

— Să mori?

— Să.

— Păi.

— Păi.

Privirea fetei s-a așezat lent pe vestiarele din spatele lor, a închis ochii,. i-a deschis din nou foarte încet, privirea lui a înțeles ce voia să spună și i-a făcut un semn din cap, ea s-a ridicat, și-a luat prosopul și geanta de plajă, și-a pus șlapii cât putea de încet, s-a ridicat și a pornit spre umbra de la capătul piscinei. El a privit în jur, nimeni nu părea să se uite la ei, a lăsat-o să intre, s-a ridicat și a pornit după ea. Victor era singurul care îi privea. Nemișcat, trântit într-un fotoliu de lângă bar, sorbindu-și berea,, prefăcându-se. că studia câmpul de dincolo de cartier. Fata intrase în vestiar, dinspre podeaua din gresie se simțea răcoare, o treceau fiori, s-a așezat pe o bancă din lemn și a așteptat. Aproape tremura. Aproape.

La nici 20 de metri distanță de ea, Victor îl studia cu coada ochiului pe băiat. Mâini și piept bine lucrate, picioare cam subțiri, o frezăfantezistă cu părul foarte lung în vârful capului și aproape ras în rest, un început de barbă foarte inteligent aranjată - probabil la frizerul italian din cartier, care făcea minuni cu toți copiii care țineau să aibă un fel de barbă, chiar dacă încă nu creștea uniform. îl știa. Copil de bani gata - ca și fata care plecase să-1 aștepte în vestiar. Fricos, în ciuda mușchilor bine lucrați, mereu cu telefonul pregătit în caz că i se întâmpla ceva. Taică-său,

ceva director pe la o companie de stat care administra nimeni nu știa exact ce activé, unul dintre ăia cu salariu de nimic și o avere de nabab, povestea obișnuită, băuseră împreună de câteva ori și știa că era apropiat de oamenii lui, nu săpase mai departe în poveste, era suficient să știe că era de-al lor. Ca toți oamenii pe care îi cunoștea mai bine, de-al lor. Așa cum fusese întotdeauna, așa cum avea să fie. Din liceu învățase, din anii ’90, de când nimic nu era clar în lume și o seamă de oameni puseseră la cale planul ca totul să rămână neclar pentru totdeauna. Firește că nu știuse asta, dar prin clasa a Xll-a fusese chemat împreună cu niște colegi la un sediu de partid și - pentru o sumă de nimic - trimis să lipească niște afișe prin orașul mic în care încă mai trăia. Un oraș de vreo treizeci de mii de suflete, pierdut în inima câmpiei, uitat de toți, fără niciun viitor. Liceul, la fel. O școală ca oricare alta, un loc în care era obligat să se ducă. Tot ce contase pentru el fusese sala de sport. Ca orice copil dintr-o familie săracă, trebuise să învețe să se apere singur. Să dea primul și să dea tare. Să încaseze. Să-și vadă fața tumefiată de nenumărate ori, să-i calce pe ceilalți în picioare ca să nu fie el cel călcat în picioare. Și băgase asta la cap foarte bine, învățase să bată.și să fie bătut și făcuse din asta un fel de viață și își făcuse gașcă și învățase și să bea, să stea nopțile nedormit, să trăiască bine. Apoi își căutase un rost, șeful de la partid din oraș crescuse dintr-odată în sondaje și-1 luase cu el - bodyguard, șofer, om bun la toate. Trăise

alături de el dintotdeauna, aproape, prea'aproape uneori, știuse tot, învățase să profite de asta. își luase cu el și băieții din gașcă, erau cu toții angajații omului de la partid, în timp primiseră case, mașini, bani. De fiecare dată când omul lor aranja vreun tun, erau și ei acolo. Știau. Primeau câte ceva, nu mare lucru, dar în timp lucrurile se aranjaseră bine și el își făcuse o firmă de pază și protecție, la-nceput o nimica toată, el și băieții, cinci oameni, firma primise apoi contracte grase prin același om care-1 protejase întotdeauna și-n zece ani Victor devenise milionar, avea peste o mie de angajați, învățase tot ce se putea învăța despre o firmă și mai ales învățase că el - prin omul lui - era intangibil. Putea să facă orice, lumea la a cărei construcție pusese umărul devenise un paradis pentru oameni ca el și șeful lui și toate miile de oameni din jurul lor, toți se îmbogățiseră și nimeni nu se atingea de un fir de păr din capul lor, ei erau oamenii de succes și ceilalți, toți ceilalți, munceau pentru ca lor să le meargă din ce în ce mai bine. Totul prin pumn și lege. Lumea ca pumn încleștat, gâta să lovească,, gata să facă orice pentru celălalt. Totul legal, mai ales, de fapt, totul la limita unor legi făcute pentru ca ei să scape nepedepsiți. Victor îl privea pe băiat cu înțelepciunea celui care-ntotdeauna, dacă nu știa, măcar bănuia ce se întâmpla în jurul, lui, băga la cap, încerca să folosească mai târziu orice lucru pe care-1 vedea. Lumea lui era un soi de memorie pulsatilă a faptelor celor din jur, un soi de carnet magic în care fiecare lucru pe care-1 știa se transforma în alte și alte

contracte grase fără ca el să facă nimic deosebit, uneori aproape, fără să trebuiască să miște un deget. Odată ajuns în clasa socială a celor cu bani, noua nobilime a locului, aproape nimic nu mai avea legătură cu violența, cu ce se întâmplase înainte. (Chiar și ieșirea din fața terasei din acea zi fusese oarecum regizată, știuse tot dinainte să se întâmple, Gelu călcase o linie roșie și trebuia să plece din cartier și - chiar dacă prostul n-avea de unde să știe - îi organizaseră brigadă dé ceva vreme și nu făceau decât să-l aștepte la cotitură ca să i-o dea. îl bătuse aproape fără niciun sentiment, nici măcar nu se enervase, ar fi putut oricând să-i trimită niște băieți noaptea printr-un club și să-l facă muci, dar scopul era altul, scopul era să le arate tuturor din cartier că nu era așa de șmecher, că banii lui nu contau, că existau șmecheri mai mari ca el și oricine se putea baza pe ei, că Gelu era un neică nimeni și trebuia tratat ca atare. Avea să plece, era doar o chestiune de timp și pe țeavă erau și alte lucruri, nu conta câți bani făcea el din videochaturile alea, problema era că se apucase să cumpere apartamente și reușise să achiziționeze o scară de bloc întreagă fără ca nimeni să se prindă, își băgase oamenii la-naintare și cumpărase prin ei, luase și vreo două vile de la marginea lacului, strica tot cu fenta asta a lui, încerca să-i dea pe ei la o parte din combinație și trebuia să dispară, nu mai putea rămâne în cartier, Victor avea să-i propună să cumpere tot ce avea și se vor împăca, o să-i dea prețul corect, ban pe ban, nu voia să fure de la el,

doar să-și facă treaba și să fie toată lumea mulțumită. Ce conta ce voia ăla să facă? Făceau ei, putea să-și ia banii și să se ducă în altă parte, nu se supăra nimeni, ba chiar puteau rămâne prieteni după aceea. Zâmbea în soarele amiezii. Ce prost și ăsta, bă, s-a gândit el că vine aici și face ce vrea mușchii lui, învârte, cumpără, ce puia lui, se ajunge. Prostu' tot prost, bă, degeaba.) îl privea pe băiat prefăcându-se că-și cumpără o bere, foindu-se, trăgând cu coada ochiului spre intrarea întunecată a vestiarului, așteptând ceea ce-n capul lui era un moment propice ca să se facă nevăzut.

între timp, fata se așezase mai bine pe bancheta rece din lemn, avea să vină, nu asta era grija ei, îi căzuse-n plasă și nu trebuia decât să stea liniștită și să facă ceva până apărea. I-a trecut prin cap să se aranjeze puțin, ce să mai aranjeze, era oricum aproape întuneric și nu pentru vreo frumusețe se întâlneau acolo, măcar de data asta scăpase de tot. chinul cu hainele, machiajul, minciunile spuse părinților, tot ce trebuia făcut ca să iasă o seară în oraș - nesfârșitul scandal pe care-1 avea cu maică-sa de vreo câțiva ani și care amenința să nu se termine niciodată. A auzit un sunet, era doar apa trasă în toaleta vecină, probabil de aia nu venea, aștepta un moment în care putea intra singur, fără să-l vadă cineva, în vestiarul pentru femei. Și totuși: să-l bălăcărească puțin? Mai știi cum se supără, lasă, nu, nu e cazul. Era prima ei întâlnire într-un vestiar, se simțea bine dinainte, ceva nou, orice lucru nou o atrăgea, bagabontu' ăla nu mai venea și ea lua foc acolo, hooop, i-auzi niște pași târșâiți

pe gresie, oarecum grăbiți, o mână împingând ușa, aproape timidă, aproape cu spaimă. îl înțelegea. Dacă dădea peste altcineva înăuntru, ieșea balamuc instantaneu, Victor era la terasă, putea chiar să și-o ia, nu se știe niciodată cu ăștia. Dar merita riscat. Ușa. Niciun scârțâit, doar semiîntunericul și silueta lui în cadru. Doar. El. O umbră. Ô limbă în formă de umbră, visu' vieții fetei.

— închide ușa aia bine, apasă și butonu' ăla, s-aștepte dacă vor să se schimbe, hai, lasă.

Băiatul rămăsese în tocul ușii, privea silueta așezată pe bancheta la care aproape că putea ajunge cu mâna, nu știa ce să facă, nu mai avea nicio idee. A apăsat butonul care bloca ușa, ea s-a foit puțin pe scaun și el a simțit o lovitură în piept, ușoară, un fulg, un slip care străbătuse distanța dintre ei și acum zăcea pe șlapul lui. A văzut picioarele desfăcute, prin întuneric vocea ei a spart gheața:

— Execută, băiatu', justă reparație, haida. îi dă fata una de-un leu.

S-a apropiat, a mângâiat-o la întâmplare, a urcat cu mâna până între picioarele ei, s-a lăsat în genunchi și i-a prins-o în mână. Umedă. Caldă. împingându-se în mâna lui. Și-a înfipt capul între picioarele ei și a auzit-o dintr-odată gemând din rărunchi, de parcă o tăiase, era doar limba lui făcându-și loc în ea, căutând-o, stră- pungând-o, făcând-o aproape să urle, în ea creștea un uragan, îl apucase de păr și-l împingea înspre ea, îl zgâria pe cap, și-a lăsat o mâna pe gâtul lui și a înfipt unghiile, haide, haide, a scos un mic țipăt și a zvâcnit din tot trupul, asta fusese, totul pentru

două-trei secunde, ca-ntotdeauna, apoi senzația de prăbușire, de nimic din care nu se mai putea ieși, celălalt departe, departele, nimicul, câteva secunde de moarte ca să te desparți de oricine pentru totdeauna, l-ai avut, odată ce l-ai avut e pentru totdeauna, poți să-1 mai ai, dar ce să mai faci cu el după ce.

— Vino mai aproape, i-a. șoptit răgușită. Ia să te vedem. Aha, are băiatu' cu ce, a spus, apucându-i-o prin slip. E dispus. Prestează și fata, dă textila jos și vino mai aproape, hai, că nu te mușc, nu fi timid, dragă, dă fata la schimb și e toată lumea mulțumită. Felicitările, masa și dansu-n gură.

Și-a-nfipt unghiile în curul lui, l-a tras înspre ea, l-a supt ca-n ziua de apoi, asta trebuia făcut, nu lași omul să plece nemulțumit, poate mai ai și altădată nevoie de el, nu se știe ca pământu'. I-a simțit gâtul, îl strângea, și-o lua din ce în ce mai adânc, ca nebuna, nici nu-și dădea seama dacă se sufoca sau nu, dacă mai putea, Bă, dacă așa-i place, io ce să-i fac, că n-o s-o opresc acu', doar nu m-am prostit, n-a durat decât câteva minute, el parcă nici nu era acolo, ea-și făcea treaba ca și cum nu despre el era vorba, numai despre ea, niciun cuvânt, nimic, nimic în afară de clipocitul salivei și din când în când icnituri prin care ea respira, s-a simțit explodând, ea a continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, când s-a terminat, l-a lipit de fața ei și a șoptit răgușită, aproape fără aer:

— Nu lasă fata nimic, e vre'nică, s-o scoți la un suc și poate și mai bine, hai, du-te, intră vreunu'

la idei și dăm de dracu’ amândoi, s-o textezi pe fată, te-așteaptă.

Victor știa că totul era înregistrat. Barul nu era al lui pe hârtie, dar el pusese banii, la el se întorcea profitul, băiatu’ ăla își lua și el ceva ca un fel de salariu și asta era, n-avea nicio nevoie de profit, el voia să cumpere locul de la ponton cu piscină cu tot și se gândise că un bar era un cap de pod și investise fără să clipească, nu conta.' I-a făcut un semn băiatului de la bar, iar când acesta s-a apropiat de el, i-a spus încet:

— Să-mi trimiți și mie filmulețu’ ăla pe e-mail când termini programu’.

S-a ridicat și a pornit spre casă. A urcat sprinten treptele care duceau spre aleea care lega pontonul de stradă, s-a uitat destul de scârbit la gardurile de tuia care mărgineau fâșia de ciment, când a ajuns în stradă, s-a răzgândit brusc și a luat-o la stânga. Voia să mai vadă o dată, îi stătea-n cap povestea aia și nu știa cum ar fi putut să o rezolve. Cu niște ani în urmă, la începuturile cartierului, un inginer constructor cumpărase un lot mic de teren chiar lângă lac, un lot lipit de cartier. îl ținuse acolo, nu făcuse nimic cu el și-n urmă cu vreo doi ani - dracu’ știa de unde avusese bani - se apucase să toarne două fundații de blocuri cu vedere la lac, blocuri care urmau să obtureze priveliștea șmecherilor care-și cumpăraseră vilele cu promisiunea că niciodată nu avea să se construiască ceva în dreptul ferestrelor lor. Doar că. Uite că ăsta se apucase să construiască, și nu o casă, nu ceva mititel, să zici că hai, mai merge, ci două blocuri cu șase

etaje (scria pe pancarta din dreptul terenului). Ajuns la marginea lotului, a privit îndelung fundațiile și lacul de dincolo de ele. Băieții din spatele cartierului erau fierți. Făcuți foc. încercaseră să-i cumpere ăluia terenul cu blocuri cu tot, ăla nimic, încercaseră să-1 amenințe, se aleseseră pe loc cu dosare penale și se potoliseră. Săpaseră să afle de unde avea bani, cine era în spatele lui, nimic. Ecran alb. Nicio legătură nicăieri, era un nimeni fără trecut și avea bani și mai luase ceva de la bănci, imposibil de făcut ceva, stăteau și se uitau ca proștii și nici o șansă să rezolve. încercaseră să-i taie accesul la drumurile din cartier, câștigase, ba fuseseră obligați să și desființeze un părculeț ca să-i facă drum de servitute, mureau cu zile uitându-se la el, slăbeau, îi luau damblalele. Apelaseră la Victor. Nimic de făcut, săpase și el, îl căutase și-n. cur, nu avea nicio legătură cu nimeni, era de neatins și nu voia sub nicio formă să le vândă lor. îi spusese foarte clar: Domnule, nu-ți vând. Le țin acolo nevândute până se crapă și cad, dar nu-ți vând nimic. Nu, nu mă interesează, nu vreau să-ți vând. Victor plecase. Nu înțelegea, poate că nu era nimic de înțeles în toată povestea, doar că nu putuse s-o lase baltă, pentru că a doua zi oamenii administrației îi tăiaseră reducerea pe care o avea când cumpăra apartamente și case și nepotul omului cu banii îi spusese pe un ton mieros că mai discutau după ce rezolva cu con-strucția din margine, așa îi spusese, mai vedeau ei cât îi lăsau la preț, deocamdată nu se putea, afacerile nu mergeau așa de bine și i se ceruse să

facă profit cât mai mare, Nu te superi pe mine, Victor, nu eu fac regulile aici, așa a zis omul, așa fac. Tăcuse, nu era nimic de făcut, se oprise din cumpărat pentru o vreme, apoi începuse să plătească la fel ca toți oamenii, îl secau de bani și el nu le putea da nimic ca să întoarcă prețurile dinainte. A pornit spre casă. Nici măcar abătut, doar întrebându-se pentru a mia oară al cui era ăla și cum mama dracu' de nu-i puteau face nimic. Să nu aibă el nicio bubă, nicio zgaibă, nicio combinație, nicio rudă mai nasoală, să nu facă parte din niciun grup de șmecheri, nimic, nu mai văzuse în viața lui așa ceva. A pus degetul pe clanța de la ușă, senzorul a declanșat yala și a intrat. Casa lui mică, 84 de metri pătrați utili, 102 construit (la parter un living cu bucătărie deschisă și o terasă care dădea în curtea comună, mobilă nu foarte scumpă, o bucătărie oarecare de la un furnizor oarecare, o canapea aruncată în mijlocul casei, un televizor agățat de un perete, o comodă, căcatul ăla de masă cu patru scaune pe care nevastă-sa insistase să o pună-n mijlocul așa-zisei bucătării - Că nu se știe când vine cineva în vizită și nu ai unde să-l așezi -, o scară îngustă și urâtă din cel mai prost stejar, la etaj un hol de un metru jumate care dădea în două dormitoare și două băi), casa lui cât un apartament vai de mama lui, în care stătea de ani de zile nici el nu mai știa de ce, se mutaseră-n ea când vruseseră unii să-i ia glanda, vrusese să fie în siguranță, apoi rămăseseră acolo, palatul din oraș stătea părăsit, casa pe care-o construia la pădure nu mai era gata, în casele de la munte și de la mare nu

avea rost să- stea, se mai ducea pe acolo de formă, la sărbători. A urcat, trebuia să se ducă în oraș și nu avea voie să întârzie. S-a schimbat repede în ceva haine mai acătării, a sărit în mașină, a sunat-o pe nevastă-sa să-i spună că nu știa când se întoarce. Afaceri. Combinații. Și azi e o zi, își spunea. Printre convorbiri telefonice se-gândea doar de ce îl chemase șeful. îl sunase de dimineață, îi spusese să vină la partid la prânz, aveau de vorbit. Nimic, niciun indiciu, nici măcar nu îl întrebase ce mai făcea. Și limitatoarele de viteză. Lumea cu hopuri, oricât de bine i-ar fi mers unui om, mereu se găsea vreun tâmpit să facă o denivelare în asfalt la fiecare 50 de metri. Unde te-ntorceai, ba o dungă de cauciuc de-a curmezișul drumului, ba de-a dreptul o ridicătură' dé ciment sau asfalt peste care trebuia să treci cu zece la oră. Neamuri proaste, să iei picamerul și să le dai jos pe toate, imposibilă treabă. Auzise că șeful avea necazuri, știa de fapt, ceva cu niște afaceri care se terminaseră cam prost și unul dintre procese nu mergea bine deloc, dar întotdeauna fusese așa, ei toți stăteau în pragul pușcăriei de când se știau, n-aveai cum să faci afaceri și să fie bine, așa ceva nu se inventase, îl sunase de dimineață, Bă, să vii la prânz la mine că e groasă, să stăm de vorbă, am să-ți las niște lucruri de făcut. Stai potolit, Miroane, ce e cu tine, nu-i lăsăm noi să te ia. îi lăsați, nu-i lăsați, cred că am băgat-o pe mânecă de data asta, să știi. Fusese-n felul următor: tot cu fondurile alea europene, vacă bună de muls, dar nărăvașă, cum te apropiai de ea, cum îi mirosea ugerul a bulău.

Miron făcuse o firmă de asfaltări și drumuri, o nimica toată, trei angajați și-un container în care ăștia nu făceau nimic toată ziua, apoi angajase niște consultanți din ăștia de pe la Bruxelles să ia bani pe firma- aia și să reabiliteze drumuri pe la țară, niște hârtoape vai mama lor care nu duceau nicăieri și, dintr-una-ntr-alta, o plesnise de niște milioane, multe, se apucaseră de treabă și bineînțeles că trăseseră din bani ca la balamuc, că altfel veneau cu portofelu' de-acasă, nici măcar nu trăseseră mult, vreun milion de coco, mărunțiș, dar exact atunci îl apucase pe șef să se facă el mare jupan în politică, se umflase tărâța în el să ajungă președinte, o luase razna complet. Vile prin centru, începuse să se-arate cu milioanele, să umble în limuzine toată ziua bună ziua, el îi spusese, Mă Miroane, dai de dracu' cu ăștia. Cine-st-ăștia, bă, nu mă face ei pe mine, io sunt tata lor și mor cu ei de gât, dă-i în sloboz pe toți. Și-al dracu', nici el nu știa cum, îl dăduse pe Gheorghe jos din vârful partidului și se făcuse el șef și o luase razna complet. Nu mai putea nimeni să îi spună ceva, că el știa mai bine ca toți și se ducea din lac în puț ca pietroiu', nu se văzuse așa ceva, începuse să miroasă a prost. De ce-l chemau ăia la parchet mai des, d-aia se băga în afaceri mai nasoale, parcă se tâmpise. Azi la tribunal, mâine semna vreo hârtie să se mai ducă pe la parchet, parcă era angajat acolo, se cunoștea cu procurorii mai bine decât cu neamurile, erau ca frații. încercase. îi zisese de-un milion de ori, Bă, o să dai de dracu', te leagă ăștia. Dacă văzuse că nici nu voia să audă, se

făcuse mic și își văzuse de treburile lui, ce să-i facă, ce să-i mai spună, cu surdu’ nu te cerți, că miroși a prost. Din una în alta, Miron se apucase să le dea unora o bucată de teren din curtea sediului partidului ca să facă un bloc, de acolo nasoleala, figuri, alt dosar, doar că de data asta... Un scrâșnet cât casa l-a smuls din gânduri, iar lovise un căcat din ăla de bumper, iar umbla cu mașina zgâriată prin oraș, a înjurat din toată inima și s-a închinat de vreo șapte-opt ori în viteză, Să mor dacă nu-i iau străzile doar ca să dau căcaturile astea jos, doar d-al dracu’, să-i arăt io că se poate merge și omenește pe drum, nu ca pe arătură. De la micul mail până la giratoriul de la ieșire erau opt limitatoare de viteză, patru din ciment, hai, mai treacă-meargă, două din cauciuc, pepsi, și două făcute de un Dorel cu lopata, niște dungi de asfalt de vreo 40 de centimetri lățime în fața cărora trebuia să oprești și să te-nchini ca-n pragu’ bisericii, că n-aveai cum să scapi cu mașina întreagă nici cu cinci kilometri la oră. Tot cartierul urla ca din gură de șarpe să le scoată d-acolo, ăștia nimic, nici să n-audă, că, în secunda în care cineva se atingea de un limitator, toate mamele din cartier își aminteau de prinții lor și începea circul pe grupurile de Facebook, urlau ca din gură de șarpe că le mor copiii și trebuiau interzise mașinile cu totul, nu se mai putea așa, era un cartier plin de ucigași care le pândeau prinții să-i omoare pe trotinete și biciclete, treaba era clară. Nu te pui cu nebunu’, îi zisese omul de la administrație cu tâlc. Le facem limitatoare ca să

tăcă, le mai luăm niște bani, mergem mai încet și asta-i viața. Nu gândea rău. Bani. Despre asta era jocul, asta jucau.

Ceremonia. Mesei. De prânz. Nimic altceva decât un ceremonial, un soi de slujbă închinată prinților neamului. Un țânc de vreo 5 ani, bucălat și cât se poate de răsfățat, prințul ei, singurul Dumnezeu admisibil, singura formă de credință pe care și-o permitea. O viață-ntreagă doar asta-și dorise, de la 20 de ani nu se văzuse decât crescând copii și îngrijindu-i toată ziua, gătind, dereticând prin casă, dedicându-se unei familii perfecte create chiar de ea, echilibrul lumii într-un suflet mare și inepuizabil. Ceremonia începea cu runda de cumpărături de dimineață, doar hrană bio, proaspătă, dac-ar fi putut, s-ar fi dus ea însăși pe câmp să culeagă legumele și la abator să taie animalele cu mâinilé ei, ca să pună în fața stăpânului cele mai bune mâncăruri cu putință, ar fi plantat măslini într-o livadă de la Mediterana și ar fi pescuit în apele Nordului, ar fi muncit zi și noapte doar pentru asta, pentru nemaipomenit de importantele mese ale copilului ei care întf-o zi avea să stăpânească lumea și trebuia tratat ca atare, ca stăpân încă din fragedă pruncie. îl spăla pe mâini cu mâinile ei înainte de fiecare masă, îi păzea fiecare înghițitură, îi urmărea fiecare gest prin care-ar fi putut să mai ceară ceva, era sluga lui perfectă și stătea la cratiță cu orele numai ca să-l vadă sătul, gătea de trei-patru ori pe zi feluri de mâncare proaspete și-și rupea spatele cărând cumpărături doar ca să-1 vadă fericit, mic și îmbuibat pe canapeaua din

mijlocul livingului, urlând și chirăind și sculând morții din morminte de dimineața până seara - că așa era bine, nu trebuia criticat, certat, deranjat cu nimic, voința lui era singura voință valabilă în lume și. ea, umila lui mamă, ar fi ucis cu sânge-rece pe oricine pentru cel mai mărunt capriciu al lui. Că de aia muncise, de aia muncea și prostul ăla de bărbatu-său toată ziua, pentru el, pentru bunăstarea lui și pentru un viitor în care nimic să nu îi stea împotrivă. Lucrase în corporație înainte, zile lungi și înnebunitoare de 14 ore sau mai mult,' își sacrificase tinerețea pentru casa în care trăiau și pentru bunăstarea de care se bucura cel mic. Făcuse apoi copilul, stătuse acasă doi ani, se mai dusese o vreme la muncă și rămăsese gravidă din nou, pierduse sarcina, după încă doi ani un aranjament minunat, o combinație nesperată îl propulsase pe Marcel în vârful unei companii și ea putuse să rămână acasă. Acasă. Paradisul ei, o casă de o sută de metri pătrați cu trei dormitoare, încă una dintre cușțile care-i fac atât de fericiți pe oameni. Acasă. Apartamentul ei din studenție, cumpărat cu rate și închiriat. Acasă. Apartamentul cu cinci camere din centru cumpărat la o combinație de-a lui Marcel, închiriat și ăla. Acasă. Vila de la munte, fosta casă a bunicilor lui, căreia îi ridicaseră un etaj și o închiriau prin airbnb tot anul, cu excepția celor două săptămâni în care mergeau ei la munte. Era mai ieftin să stea la ei acasă și le aducea și bani, nu era o afacere rea deloc. Acasă. Apartamentul din Limenas, chiar în port și cu vedere la mare, și ăla închiriat aproape tot sezonul. Acasă. Limuzina

cu care mergea la cumpărături și cu care-și scotea prințul în parc sau la petrecerile organizate de părinții altor prinți din alte regate corporatiste. Acasă era un cuvânt format din copil și o avere ce sporea zilnic, acasă.era singurul cuvânt care-o interesa pe lumea asta. Acasă. Visul primordial al omului, de la peșterile preistorice la luxul zilei de azi.

Acasă. Locul tragediei, dar și al bucuriei din ziua când. Șmecherii ăia de la administrație se mai gândiseră să facă o combinație și ecranele se stinseseră. Toate dintr-odată, ca la un semn, anulând o lume. Acasă devenise pentru o clipă un loc tăcut, o hrubă, o peșteră, o colibă a cărei liniște a fost sfâșiată de chirăiturile nesfârșite ale prințului. I se oprise consola. După câteva clipe de stupoare, glota începuse să scoată sunete de harpii dezlănțuite, grohăituri, behăituri, lacrimile apăruseră în ochi ca la comandă, sărise cu craciin sus în mijlocul camerei, era sfârșitul, sfârșitul liniștii și începutul războiului. îl luase în brațe. Privise în gol, oftase din rărunchi, îi dăduseră câteva lacrimi, altă întrerupere a cablului și internetului, alt circ, altă distracție, ce se face? Pusese mâna instinctiv pe telefon, îl sunase pe Marcel, ăsta-i spusese că n-avea el treabă și să se descurce, ce căcat, el era furnizor de net? Corina nu știa ce să facă. încercase să sune la firma cu pricina, toate liniile erau ocupate, probabil sute și sute de mame ca ea încercau același lucru. încercase să cupleze aparatele pe rețeaua mobilă, căzută și aia. Intrase cu greu pe grupul de Facebook al cartierului și încercase să pună o întrebare, dar întrebările deja curgeau valuri, o

lume întreagă se bloca sub ochii lor și tot ce puteau face era să întrebe, să se întrebe unii pe alții, să întrebe administrația, să se roage și să aștepte o rezolvare care nu mai venea și așa au trecut vreo două ore până când tuta aia de la firma de cablu a binevoit să intre pe grupul cartierului și să anunțe - îndurerată, sfâșiată de remușcări, mortificată: *Furnizorul oficiat de cablu al cartierului ne-a oprit semnalul, ne cerem scuze pentru inconvenientele provocate și vă promitem că încercăm să rezolvăm situația cât mai repede cu putință -,* să anunțe-n morții ei că nu mai aveau cablu și internet, era sfârșitul, lumea a început să se învârtă în jurul ei, cel mic nu se mai oprea din urlat *(Mami vleaaaau joooc, Maaaami vleau jooooc),* aruncase repede o haină pe ea, îl luase de mână și plecase la plimbare prin cartier să-l distreze. în jurul ei era o lume de mame cu copii care încercau același lucru, un cartier întreg era la plimbare, cu ochii-n telefoane, încercând să afle ceva, întrebând în stânga și-n dreapta, râzând și lăcrimând, compătimindu-se reciproc, căutând o alinare, negăsind-o. Scurte conversații întretăiau plânsetele, alinturi însoțeau vaierele, era o lume a nesfârșitei suferințe, în care nimeni nu mai știa ce să facă cu timpul, nimeni nu mai avea vreo idee din ce era făcută lumea și cum trebuia folosită, o lume fără internet nu putea fi explicată și cu atât mai puțin utilizată. Lumea acestor mame începuse odată cu copiii lor. Dac-ar fi existat o Biblie a mamei de cartier rezidențial, lumea ar fi fost făcută exact în clipa în care li se născuse primul copil. înainte, genune. După, beatitudine. Era o lume a fericirii

supreme, a sacrificiului fără rest, a înțelegerii depline între oameni care - după atâtea milioane de ani - au un singur scop în viață: bunăstarea copiilor. Viitorul lor. Fericirea. Dar o asemenea lume, se pare, nu putea exista fără internet. Tot binele se sfărâmase în câteva clipe, viitorul se oprise-n loc și timpul se comprimase într-un singur punct, acela în care conexiunile aveau să prindă viață din nou și totul avea să se întoarcă la normal.

Când s-a lăsat seara peste cartier, când mamele sau tații au fost nevoiți să-și întrerupă plimbările și să se întoarcă la casele lor, când tații sau mamele au început să vină și ei de la lucru, un singur subiect domina viața cartierului de la marginea orașului mare: când? Nimeni nu mai rostea fatidicul cuvânt, nimeni - din superstiție sau doar de scârbă - nu mai profera numele dușmanului tăcut care le distrugea viața, în fiecare casă un cor de urlete însoțea această tristețe. Nu știau ce să facă cu viața lor. Fără televizor și internet, nimic nu mai era ca înainte, erau nevoiți să se privească, să-și vorbească, să încerce cu disperare să comunice unii cu ceilalți fără filtru și tocmai asta nu știau să facă, nu mai știau să facă de atâta vreme, poate că niciodată nu știuseră, de fapt. O lume fără ecrane era o lume aproape imposibilă, era orbire și surzenie, sfârșitul percepției. Când Marcel se întorsese acasă, o.găsise pe Corina în pragul nebuniei. încerca să se joace cu cel mic și-n același timp să pregătească ceva de mâncare. Sfâșiată de oboseală, i-a făcut un semn scurt să se mai ocupe și el de copil și a ieșit la un joint. A tras cu nesaț

în piept fumul țigării cât un trabuc de mici dimensiuni, a privit lumea printre lacrimi de neputință și a tăcut singură pe terasă. A deschis încă o dată telefonul, în colțul din dreapta-sus se putea citi un vai mama lui vag 2G, pe grupul cartierului războiul luase proporții nebănuite, se vorbea despre înșelăciune, fapte penale, conspirații financiare, omucidere, genocid, crime împotriva umanității. Acuzele nu se opreau cu niciun chip, fiecare se simțea dator să mai adauge măcar un pai pe rugul sfâșietor al neputinței. Se vorbea mai ales despre o înțelegere a dezvoltatorului cu un alt provider de internet și cablu, de sume (o *sută de coco pe apartament sau casă, 3.000 de case, treisute-dămii dă coco, să moară ei, termină, bă, cu prostiile, vorbim de minim 500 de euro pentru fiecare casă, cinsutedămii, ej nebun? Nu sunt bă nebun, nebun ej tu cu familia ta, e clar că ne-au ars),* de șpăgi, de limuzine care chiar de a doua zi aveau să fie parcate regulamentar în fața Caselor celor cu pricina, de siguranța faptului că aveau să se răzbune toți și chiar a doua zi dimineață aveau să le facă plângeri penale la toți, ca să se știe că ei au drepturi și nimeni nu le calcă în picioare. A tras cu nesaț din cui până când s-a ars la degete, a apucat fin capătul rămas cu vârfurile unghiilor și a mai tras o dată, ultimul fum al condamnatei, s-a ridicat, și-a prins părul în coc și a intrat. Marcel tăcea împreună cu cel mic, desfăcuseră un set de lego și așeza piesele intenționat în cele mai proaste poziții cu putință, astfel încât cel mic să-1 corecteze.

— Hai să comandăm ceva de mâncare, iubi, a spus, sunt spart de foame.

— Ce vrei?

— Pizza.

— Merge telefonul?

— încercăm.

Telefonul mergea. Nimic mai exasperant decât acele telefoane care mergeau, dar aproape fără conexiune la internet.

Mâncaseră. Spălaseră copilul. îi citiseră povești. Se spălaseră și pe ei. Făcuseră dragoste. Mai întâi în baie, apoi în dormitor. în toiul nopții, internetul mobil pornise, își verificaseră e-mailurile. Adormiseră aproape liniștiți. Se treziseră la șase și jumătate. își fumaseră jointul. Cu internet; Mai citiseră o dată, râzând în hohote, sute de comentarii rămase pe grup din seara trecută. Treziseră copilul. Marcel se îmbrăcase și plecase la job. Corina plecase la cumpărături, pierduse vremea prin micile magazine din cartier, când se întorsese acasă, internetul era deja mort. îl scosese pe cel mic în curte. Cu o mie de jucării și cu multă răbdare, reușise să-i ocupe timpul vreo oră. îl băgase în casă ca să facă ceva de mâncare, începuse să urle. Continuase să gătească printre urlete. Cel mic se agățase de picioruț e^ voia să se joace. Ea însăși mai arunca din când în când câte o privire pe ecran, nimic, 2G-ul de cu o seară înainte se evaporase, lumea dispăruse-n litera E. își sunase o prietenă, o pusese pe speaker și-i spusese filosofia ei:

— Auzi, fată, probabil așa trăiau mamele noastre acum 30 de ani. Ca sălbaticele, închise-n casă, fără net, doar cu noi și cu urletele noastre,

taci, mă, că te dau de suflet, auzi, fată, mă gândesc să dau niște chiriași afară și să ne mutăm în oraș, deja se fac douăspatru de ore, eu nu mai suport, fată, îmi tai venele, mă arunc în cap de la etaj, da, să mor, e incredibil cât sunt ăștia de nesimțiți, I mean, uite și tu, fată, să ne taie tot fără să ne anunțe, hai, că sunt chiar unbelievable, da, nici măcar nu au pus uri anunț, nimic, fată, they don't give a damn, a shit, își iau banii și se pișă pe noi cu jet, I mean, uite și tu, uite, ce fac éu cu ăsta, fată, s-a dus dracu' liniștea mea, e bullshit, eu nu știu să mă descurc cu ăsta fără internet și consolă, e imposibil, nu știu ce să fac cu el, e fucking unbelievable, fată, nu creeed, voi aveți net?, nu-mi dau seama de ce ne-am mutat aici ca să ni se întâmple toate astea, e bătaie de joc, nu se poate așa ceva, hai, fată, că te pup, să termin de făcut mâncarea și-mi dau eu seama, te puuup, pa-paaaa.

Două zile mai târziu, când cartierul deja se obișnuise cu depresia, cu războiul (*Vom lupta până la capăt pentru drepturile noastre,* spuneau pompos postările pe grupul de Facebook al cartierului, *Ne vom lua drepturile înapoi, Nimeni nu ne va călca în picioare libertatea de a alege),* în realitate instalările noii rețele începuseră și Corina auzise că se făceau combinații de toate felurile. Unii intrau în față, lor li se instalau mai întâi serviciile, alții reușiseră să dea ceva la echipele care umblau prin cartier, unii chiar aveau cunoștințe printre șefii tehnicienilor și la ei internetul ajunsese prima dată, iar în grupul ei de case se zvonea că e combinație mare, că erau vecini cu Victor, că o singură vorbă cu el anula

toate prioritățile și se puteau pișa pe ceilalți, primeau net pe loc și puteau trăi liniștiți mai departe. Doar că era cu fentă: se pare că numai doamnele puteau merge la Victor să ceară un favor, se spuneau lucruri îngrozitoare despre anumite vecine care, Mă-nțelegi, fată, de dragul copiilor, de dragul liniștii, se mai întâmplă și din astea, nu e panică. Așa că se îmbrăcase frumos. își luase băiețelul de mână și pornise. îl găsise, nici nu era greu, la ora aia de dimineață omul era întotdeauna la cafenea, vorbea la telefon și își pornea combinațiile, ca toată lumea. îl chemase afară. El ieșise.

— Domnu' Victor, am și eu o rugăminte la dumneavoastră.

— Victor, nu-mi mai vorbiți cu dumneavoastră, vă rog.

— Victor, am și eu o rugăminte la tine.

— Spune, te rog, răspunsese el cât se poate de amabil.

— E povestea asta cu internetul, sunt terminată cu ăsta mic, am înțeles că ai ceva relații și dacă s-ar putea...

— Tu ești nevasta lui Marcel, este? întrebase el, privind visător peste umărul ei.

— Da.

— Și de ce n-a venit el să vorbim?

— Păi, că fetele din cartier spun că e mai ușor să vorbim noi cu tine.

— Așa... a făcut el liniștit.

— Și aș avea nevoie să-mi instaleze și mie băieții ăia netul mai repede, ne-nțelegem noi, a spus ea fără să vrea, brusc decisă să renunțe la

orice de dragul sârmei montate în casă.

— Te trec la catastif, a răspuns Victor ca și cum n-ar fi înțeles despre ce era vorba, deși în sufletul lui era cât se poate de bucuros că apăruse combinația asta, Corina era piesă, era ceva, chiar avea să profite de chestiune.

-— Mulțumesc din inimă, răspunsese ea galeșă, topită de șmecheria din vocea bărbatului și simțind în sinea ei că merita încercat să dea o tură cu el, dé ce nu, că doar ce, n-o strică, merge.

— Du-te acasă, Corinuța, când ajungi, ajung și băieții, s-a rezolvat.

Pornise emoționată spre casă, când ajunsese la colțul străzii, mașina cu însemnele companiei de cablu deja parca în ușa ei, exact jigodia care-i refuzase șpaga acum îi zâmbea cu râtul până la urechi, morții lui de bagabont, și nu-i zisese nimic, îl invitase în casă și totul se rezolvase instantaneu.

Lui Marcel îi spusese că făcuse o chetă cu niște vecine, puseseră mână de la mână și rezolvaseră treaba.

— Sunt niște bani, dă-i dracu', răspunsese el, bine că s-a rezolvat.

Ciudat însă, Victor niciodată nu-și revendicase premiul, niciodată n-o sunase, continuase să o salute cât se putea de respectuos, așa cum făcea cu toată lumea, nici măcar nu o privise vreodată în ochi, ziua aia nu schimbase nimic. Doar începuse să treacă în fiecare zi cu mașina pe la geamul ei. Atât, negreșit, în drum spre oraș ocolea o sută de metri și trecea fix pe acolo, încet, cu geamurile limuzinei închise și fără să privească înspre ea dacă se întâmpla să fie în

curtea casei sau în fereastră. Corina nu-l înțelegea. Comportamentul lui îi scăpa, o depășea. Nu mai conta, trecuse deja ceva vreme, poate că niciodată nu avea să se întâmple nimic, își spunea din când în când, dacă-și mai aducea aminte de conversația din fața cafenelei.

De la ieșirea din complex n-a apucat să meargă omenește nici o sută de metri. Coadă. Jde milioane de mașini bară la bară, când a pornit navigația, s-a luat cu mâinile de cap, două ore până-n centru, s-a gândit să se întoarcă, l-a sunat pe Miron și ăla nici n-a vrut să audă, să stea toată ziua în mașină, dar s-ajungă. S-a supus. De la o vreme, nimeni nu se mai înțelegea cu el, era clar, dacă îi intra ceva în cap, era mai bine să-i faci pe plac, nu merita scandalul. îi trecea până a doua zi, dar pe moment era belea. S-a liniștit, a dat câteva telefoane, a mai rezolvat câteva lucruri de la firmă, oricum nu era nevoie de el și în realitate nu rezolva nimic, dar îi suna în fiecare zi de câteva ori pe directori ca să nu creadă vreunul că murise, apoi și-a început treaba. Adevărata treabă, lucrul care nu-l lăsa noaptea să doarmă și îl înnebunea la propriu. Cartierul, să pună mâna pe cartier. Vorbise cu băieții de la partid, ăștia își sunaseră neamurile și prietenii, treaba se rotunjea, apartamentele și casele se vindeau pe bandă rulantă, prețurile stăteau pe loc, casele se vindeau încă din construcție, iar apartamentele din proiect. Era în felul următor: puneau bani în firmele săracilor de la țară, oamenii veneau la dezvoltator, se arătau interesați, negociau cinci la sută, mai primeau reducere TVA-ul pentru că plăteau cu banii jos,

fără să se mai complice cu băncile. Apartamentele și casele stăteau o vreme pe firmele făcute pe genunchi, apoi le transferau pe firmele lui Victor. Treaba mergea ca unsă. Pentru fiecare tranzacție, oamenii primeau cinci mii de euro cash, așa era înțelegerea, oricum erau reduceri din prețurile de bază ale caselor, mergea. Nimic mai simplu decât să faci asta. Să cumperi într-o țară în care banii lichizi aproape că nu mai existau. Să cumperi și să acumulezi nu pentru că ai avea nevoie, ci de aia. Așteptând să mai miște coloana câteva zeci de metri, zâmbea la volan. El înțelegea. Ceilalți nu. Să fii deștept între proști și să te ridici deasupra celorlalți deștepți, uite de ce. Nu pentru că ai mai avea vreodată nevoie de ceva, nu pentru că, din ce aveți tu și neamul tău, ați putea trăi 10, 20, 50 de vieți, până la sfârșitul lumii și mai încolo, ci pur și simplu pentru a fi deasupra celorlalți. Șmecher. Bazat.

A sunat din nou telefonul, spulberându-i reveria. Numele de pe ecran îi era prea cunoscut, în fond, era numele lui, îl suna taică-su. E ca și cum m-aș suna singur, i-a trecut prin cap. Oricum, doar eu mă înțeleg, doar cu mine pot sta de vorbă, ăilalți sunt toți niște proști făcuți grămadă. Tatăl lui. Chipul și imaginea lui sau stai, mă, poate invers, el e chipul și imaginea mea, eu sunt el, nu el e eu, m-am tâmpit de tot în dimineața asta. Eu, el, ce mai contează, tot ăl drac. Oricum, dacă mai îmbătrânesc 20 de ani, o să arăt exact ca el, suntem leiți, mai rar am văzut.

Victor era Victor. De mic copil luase viața-n piept, mai moale, așa, părinții îl ajutaseră cât

putuseră, cât se pricepuseră și ei. încă din școala de tractoriști puseseră pile pentru el, erau anii ’70, se putea orice dacă te știai cu oamenii potriviți, maică-sa și taică-său aranjaseră în așa fel încât să nici nu calce pe la școala aia, se ducea numai de dragul de a conduce mașina, dar lui îi plăceau mai mult camioanele. Una e să fii tractorist, alta camionagiu, altă treabă, își spunea, neuitând să-i servească inginerului aceeași glumă răsuflată de fiecare dată când se îmbătau: Bă To’arășu’, să te-mbeți nu e nicio inginerie. Voia să ajungă inginer și el, să stea într-un birou dintr-o baracă mai acătării sau chiar dintr-o întreprindere și să le spună celorlalți ce să facă, să stăpânească peste ei, să împărățească lumea. într-o lume de slugi, Victor simțea că voia să devină împărat. Avea un talent, își spunea. Pentru asta era făcut, să fie deasupra celorlalți, să fie cineva la el în sat. Avea casă în centru și rude sus-puse, nu avea cum să nu fie cineva. Iar începuturile fuseseră cât se poate de promițătoare. Luase diploma aia și imediat îl chemaseră în armată, nu reușise să intre la facultate, dar nu contase, în armată maică-sa - care moșise copiii colonelului - îl făcuse împăratul barăcilor, venea și pleca oricând voia, ardea gazul de pomană, nu-i păsa de nimeni, pentru că.oricum nimeni nu s-ar fi atins de el, era al colonelului, pilă serioasă, nu se apuca nimeni să și-l pună pe ăla în cap. învățase în sfârșit să conducă utilaje grele și camioane, ba chiar și TAB-uri și tancuri, își văzuse visul cu ochii și la sfârșitul celor doi ani avea carnet de profesionist și nici la bască nu-1 durea, meserie ca a lui n-

avea nimeni, era Șofer, om important, cu relații, casă și familie înfloritoare. N-avea ce să i se întâmple, mămicuța îl angajase la autobază în sat și-și lua lunar salariul aproape fără să calce pe acolo, în schimb umblând peste tot cu camionul instituției și făcând bani. Și așa apăruse salteaua. O saltea vărgată, cu dungi albastre și roz, pusă triumfal pe patul din camera a bună de la stradă și acoperită cu cea mai bună lenjerie din casă; în camera de la stradă, niciodată locuită, eventual folosită pentru priveghi la morți, oricum nefolosită niciodată până atunci, cu mobilă din lemn masiv plină de bibelouri (balerine, vânători, lebede, nemuritorii pești din sticlă colorată, copii cu ghiozdane în mâini), covor persan, masă cu patru scaune și, bineînțeles, un televizor color pe care nu avea voie să-l pornească nimeni, că era scump și se putea strica și nu se făcea să cheltuiască pe reparații când lucrurile bune puteau sta nefolosite, cum era obiceiul, cum moșteniseră din moși-strămoși și aveau să lase cu limbă de moarte părinții lui, mămicuța și tăticuțul, luminile ochilor lui și cei care-1 învățaseră tot, dar tot, restul oamenilor fiind cum nu se poate mai proști, salteaua deci devenise scopul vieții lui, mai precis, buzunarele practicate în partea de jos, în care punea bani, teancuri de bani noi-nouți, bancnote foșnitoare și curate, însoțite după câțiva ani de pungulițe cu aur rusesc cumpărat de la bișnițari, nu, n-avusese curaj să se facă el însuși bișnițar, îi fusese frică, dar se cunoștea cu toți și avea prețuri preferențiale și până la revoluție cumpărase de la ei vreo jumătate de kil de aur și tot era în

salteaua din camera a bună de la drum, totul era pus bine și mămicuța și tăticuțul nu s-ar fi atins niciodată de banii (între timp, printre ei începuseră să se strecoare și dolari) sau de aurul lui strâns din ciubucuri și pus în salteaua care era viața lui, ba chiar îi cumpăraseră apartament la oraș din banii lor și Dacie break tot din banii lor, erau atât de mândri de băiatul care era strângător și nu le ieșea niciodată din vorbă, chiar dacă se însurase cu una de prin est și le-o adusese în casă și aia nu știa nimic de obiceiurile lor și nici la rațe nu știa să dea (Victore,-i spusese Victor ăl bătrân când se pusese problema de însurătoare, tu să nu iei o fată care nu știe să dea la rațe, că n-o să fie bine dă tine, îți spui io), i-era silă de porc, n-ar fi pus mâna pe-o sapă să plivească la pătlăgele s-o omori, luase o doamnă și ăia bătrâni niciodată n-o înghițiseră, că nu era de-a lor, nu-i iubea și n-avea să-i iubească niciodată și mai ales mămicuța era convinsă că avea s-o lase să moară fără să-i dea o cană de apă, că așa face astea, le știu io bine, când naște, dă ochii peste cap ca iepele și leșină, nu e bine, dar el o iubise de la-nceput pe Elena și îi "lăsase pe ăia bătrâni să vorbească și s-o boscorodească și s-o facă în toate felurile și tot ca el ieșise până la urmă, făcuseră nuntă mare în bătătură, la cort, și-l aduseseră pe Ion Dolănescu să cânte și toată lumea știuse cât era el de important, fala fusese mare și i se dusese vorba în lume că era om bogat și ajuns și era bine să te împrietenești cu el, că putea ajuta pe oricine și știa oameni importanți care toți fuseseră la nuntă și dăduseră plicuri groase, o minune, după nuntă, Victor chiar

devenise bogat și, de bogat ce era, se arăta tot mai timid și sărac, că tot de la tăticuțu' și mămicuța învățase că-n lume nu e bine să te-arăți, că oamenii e răi și umblă să te sărăcească și mai bine e să te dai sărac și vai de mama ta decât să te pomenești călcat de hoți în toiul nopții, să-ți dea-n cap să te omoare și să-ți ia tot, că s-a mai văzut și nu era primul, nu era nici ultimul care, dacă s-ar fi arătat bogat, ar fi pățit-o, așa că în căsnicie Victor trăia două vieți, lumea se împărțea în două secțiuni diferite, ba chiar diametral opuse, în casă și afară, în casă bucurându-se de bogăția lui care-n fond nu era altceva decât salteaua pe care o mutase din camera a bună de la țară în dormitorul gol de la oraș, afară umblând aproape jerpelit și numărându-și fiecare leu și părând cât se poate de obișnuit, bine-1 învățaseră ăi bătrâni, să le dea Dumnezeu sănătate și să trăiască o mie de ani, că el și nevasta lui - care nu prea le călca-n bătătură ălora, cum le zicea, dar pe el îl iubea ca pe ochii din cap - aveau să iasă din comunism tineri și bogați, cu milioane (el pronunța cuvântul milion cu accent pe o și cuvântul milioane cu accent pe diftong, prelungind litera a și dând ochii peste cap), milioane pe care au început să le investească în consignații și mici afaceri care aduceau toate profit, ei trăind în continuare în apartamentul lor micuț din blocul cu patru etaje și înlocuind în timp salteaua cu conturi în bănci și cu case cumpărate de la disperați și niciodată arătându-se, în mintea lor rămânând întotdeauna neștirbită învățătura primită de Victor de la Victor ăl bătrân, și văzându-și numai de interesul

lor și al familiei lor, cum se pomenise din bătrâni și cum avea să se pomenească întotdeauna, să pui ban pe ban și să nu te uiți la străin, că străinul e rău și vrea să-ți ia averea și mai bine să fii prieten cu el și să te ferești să te arăți, că nu se știe, al treilea Victor din familie învățase de la tatăl lui aceleași lucruri pe care tatăl lui le învățase de la tatăl lui cu niște, ani în urmă, fala și nearătarea devenind și pentru el legi care nu puteau fi încălcate cu niciun chip.

!n trafic, cu două degete sprijinite de partea de jos a volanului și privind mai degrabă în gol, Victor se gândea la taică-său și la ce mai aveau de făcut amândoi în luna următoare.

Sigur că auzise de scena de la restaurant. Din fereastra în care stătea o și văzuse într-un fel, până să intervină moderatorii grupurilor de Facebook de cartier, scăpaseră câteva fotografii și toată lumea putuse admira în voie instantanee cu nobilimea luând golănimea la omor. Comentariile începuseră să curgă, se vorbise acolo despre o lume în care nimeni nu mai era în siguranță, despre posibilitatea de a găsi oameni morți pe stradă și copii călcați cu mașina și animale făcute preș sub roțile bolizilor, se vorbise despre furt, jaf, escrocherii, prostituție, proxenetism, brigăzi, despre o lume în destrămare de care oricum nu avea să se aleagă nimic și din care cu orice preț trebuiau salvați copiii, dacă pentru adulți de mult nu mai era nicio șansă. Se vorbise și despre altele, unii (sau unele) chiar scriseseră acolo numele protagoniștilor, la radio șanț nimic nu scăpa neconsemnat și informația trebuia notată întreagă, fără cenzură și fără intervenții

exterioare. Doar că tocmai cenzura și intervențiile exterioare făceau legea și pe acele grupuri și postările dispăruseră ca prin minune, la un semn. Așa se întâmpla: moderatorii interveneau, ștergeau postările și apoi dispăreau și ore întregi nimeni nu mai putea posta nimic. Se lăsa liniștea și viața continua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi, câteva ore mai târziu, vreun disperat poza o mașină parcată pe locul lui de parcare. *Bă sărakule, cumpără-ți loc dc parcare că la mine nu e casă de binefacere.* Sub postare imediat apăreau câteva râsete în hohote și eternele observații moralizatoare, ca și judecățile cu privire la străinii care intrau misterios în cartier sau oamenii care niciodată nu și-ar fi cumpărat un loc de parcare pentru că plăteau proștii pentru ei. Dacă nu era vorba de locurile de parcare, se făcea vorbire despre scara vreunui bloc în care un nesimțit tocmai venit de la țară își lăsase gunoaiele pe coridor sau — oroare! — vărsase o sticlă în lift sau — nenorocire și umbră! — se pișase în același lift.

Robert își nota cu meticulozitate toate aceste lucruri, își petrecea ore întregi copiind comentariile din josul postărilor și încercând să le așeze într-un sistem format din categorii și subcategorii gândite atent. Credea cu tărie că erau o oglindă a lumii în care trăia și mai credea că într-o bună zi avea să le poată folosi la ceva. Nu era sigur ce putea obține din ele, dar în timp adunase mii și mii de replici și formulări de un umor nebun, le printase, le așezase în dosare și zilnic își promitea că avea să revină asupra lor și să înceapă să construiască ceva. Un sistem de

gândire. Trăia convins că undeva în acele teancuri de coli se ascundea adevărata filosofic a vieții, tot ce conta. Crezuse inițial că gândirea stă în actul de a gândi în tăcere, de a rumega lucrurile și de a obține din ele esența pură a existenței. Tot citind și cercetând însă, ajunsese la concluzia că sensul vieții nu putea sta decât în replicile disparate pe care și le spun oamenii, în conflictul inerent al oricărui dialog. Așa că începuse să strângă date, să adune informații din care spera că la un moment dat avea să înțeleagă ceva esențial. începuse cu mult înainte să se mute în cartierul de la marginea orașului, când încă locuia în cămăruța pentru care nici măcar nu plătea chirie, o cușcă la demisol oferită de un scriitor mai bătrân care se bucura să nu locuiască singur în palatul din centru. Locuise acolo niște ani de zile, vreo patru, mereu plănuind să înceapă să scrie ceva din însemnările pe care le făcea și între timp supraviețuind - cu greu - din articole de presă. Dacă se întâmpla să reușească să scrie o pagină sau două, imediat pasa textul vreunui cunoscut din presa culturală și îl publica sub titlul pompos *Fragment de roman în lucru.* într-un fel, i se dusese buhul, în atâția ani nu reușise să publice nici măcar o nuvelă mai acătării, dăr era considerat un soi de prozator și tratat ca atare. Nici el nu ar fi putut povesti exact cum dintr-un profesoraș de filosofic dintr-un cartier de la periferie ajunsese editorialist la unul dintre cele mai mari ziare din țară, dar asta se întâmplase și, în loc să își pună întrebări filosofice sau etice, prefera să se bucure de ceea ce devenise viața lui.

La un moment dat survenise un miracol. Un adevărat miracol. Scrisese un articol în care se arăta nu foarte critic față de partidul de guvernământ, punând întrebări care de care mai oblice și mai cu subînțeles despre rezistența față de corupție și orice încercare de a acuza și judeca baronii aflați la conducere. Nici el nu știa de ce o făcuse, poate pentru că se săturase de acea rezistență care nu ducea nicăieri, de sloganuri, de propagandă, de o lume care mereu căuta ceva de arătat cu degetul și în care nimeni nu mai construia nimic. Articolul avusese un succes nebun, odată preluat de paginile oficiale ale așa-zisei stângi, adunase sute de mii de vizualizări, zeci de mii de aprecieri și distribuiri, se transformase în ceva cu totul neașteptat și el însuși devenise un ziarist important, invitat la toate conferințele de presă oficiale, curtat, chiar mult mai bine plătit decât înainte. Și asta nu fusese tot: după o conferință de presă de la sediul partidului, un tip din organizația de tineret îl invitase să bea o cafea în curte. Acceptase, omul fusese cât se poate de curtenitor și din zece replici îi dezvăluise scopul lui: o persoană importantă voia să se întâlnească cu el și să schimbe câteva vorbe. Privise în jurul lui, nimeni. Acceptase. Tânărul sorbise încă o gură de cafea, îl bătuse pe spate prietenește și îl invitase înăuntru. Nu mai era niciun ziarist în clădire. La parter, doar ei doi și oamenii de la curățenie. Tânărul îl introdusese într-o sală de protocol și îl lăsase să aștepte acolo.

S-a așezat pe un fotoliu și - în lipsă de altă ocupație — a privit traficul de pe bulevard. Nu

avea însemnări de la conferință, avèa o înregistrare și se gândea să facă ceva din ea, nici el nu știa ce, un articol căldicel, cum obișnuia în ultima vreme. Când s-a deschis ușa, aproape că nu a auzit-o.-Un fâșâit pe mochetă, niciun zgomot de pași, în fața lui s-a înființat un om pe care nu-și amintea să-l fi văzut vreodată la vreo conferință sau pe vreo scenă, dar a cărui față îi era totuși cunoscută. Bărbatul s-a așezat lângă el zâmbind, i-a întins mâna și a rostit scurt:

— Victor, încântat.

— Robert, la fel.

— Domne, înțeleg că ne simpatizezi și te-am chemat să discutăm un pic.

— N-aș zice chiar simpatie, eu sunt apolitic, nu sunt membru de partid, dar...

— OK, cum zici tu. Miron crede că poți deveni prietenul nostru apropiat, m-a trimis să te întreb de ce ai nevoie.

— Miron?

Știa numele, dar simțise nevoia să sublinieze.

— Miron, că doar nu mama.

— Așa, a spus Robert amabil.

— Avem un post de redactor-șef adjunct la ziarul *Dreptatea.* Dacă îl vrei.

— Adjunct.

— Pentru moment, sunt sigur că în timp poți urca în funcție și poți deveni orice.

Robert știa ce i se propunea. Era ceea ce în termenii propagandei se numea o sinecură, un post foarte bine plătit, unul aproape echivalent cu al unui angajat la stat sau chiar mai bun, toate avantajele care veneau cu el și o poziție de putere în lumea presei. Știa și ce ar fi trebuit să facă din

acea poziție, nu-și făcea nicio iluzie. A zâmbit.

— Pentru moment, a continuat Victor neabătut, bănuind exact ce se petrecea în mintea lui.

— Ce primesc? i-a tăiat-o Robert scurt.

— Aș putea să răspund orice, dar sunt sigur că orice nu am, i-a răspuns Victor, așteptând să vadă ce cerea.

S-a foit în scaun, era o negociere grea și ar fi vrut să obțină cât mai mult de la omul din fața lui. Nu-și dădea seama de unde să înceapă, ar fi vrut totul, știa că-și vindea sufletul și ar fi vrut măcar să-l vândă scump.

— Spuneți dumneavoastră, i-a răspuns Robert, sunt sigur că ne putem înțelege.

Victor și-a aprins o țigară, a sorbiț o gură din cafeaua pe care o adusese cu el, s-a aplecat în față cu mâinile pe genunchi, a lăsat să se scurgă câteva zeci de secunde, apoi a spus:

— Știm ce e cu tine, nu ești vreun ajuns. Salariu serios, diurne pentru orice deplasare, chiar și de acasă la redacție și înapoi, prime lunare, orice aparate vrei, îți alegi o mașină, nu contează de care, ți se va da, pleci în delegații externe când vrei și cu cine vrei, oriunde, stai cât vrei. Dacă ai vreodată nevoie de bani, îmi spui mie și rezolvăm. Mai e nevoie de ceva? a întrebat cât se poate de serios.

Robert nu știa ce să răspundă, deja nu mai era o negociere, practic simțea că niciodată nu ar fi putut cere cât îi oferise omul din fața lui fără nicio ezitare.

— O casă mai acătării? Mi s-a luat de chirie ca de boală.

— Știm că nu plătești chirie, stai liniștit, nu mai încerca să mă aburești, că nu ține. OK, o să aranjez și asta, nu e problemă. Când poți începe?

— Oricând, normal.

Victor i-a zâmbit, i-a întins mâna tăcut peste măsuța dintre ei, i-a oferit o țigară, a luat telefonul din fața lui, a apelat, a spus:

— Miroane, hai monșer, vii să-ți prezint pe cineva la protocol?

Robert s-a încordat pe scaun, a simțit că se înroșea, nu a spus nimic. Omul din fața lui a scos un plic din buzunarul de la piept al sacoului, l-a măsurat liniștit cu privirea, i l-a întins peste masă:

— Când pleci de aici, te duci și-ți iei niște haine mai de Doamne-ajută, arăți de parcă te-a adunat cineva de pe Olt.

Nu i-a răspuns, a luat plicul și l-a pus în buzunar, a făcut un semn discret din cap. în stânga lui s-a deschis o ușă capitonată, alta decât cea pe care intrase, a văzut întâi pantofii lăcuiți de înmormântare, apoi pantalonii, cămașa albă impecabilă cu mânecile suflecate, fața netedă și zâmbitoare, ochii limpezi cu privire tăioasă, părul scurt și cărunt, era chiar el, șeful partidului de guvernământ. Miron. Miron Negrescu în persoană, nu omul de la televizor, nu fostul prefect, nu fostul ministru, ci omul, care în acea clipă îi întindea mâna zâmbind și Se așeza lângă ei să schimbe o vorbă. S-a lăsat pe spate în fotoliu, și-a aprins o țigară, a ascultat prezentarea lui Victor cu cel mai liniștit aer din lume și chiar zâmbind, a confirmat cu scurte mișcări ale capului tot ceea ce se aranjase între cei doi, apoi

a spus:

— Diseară am o petrecere la vila de la lac, vii și tu, da?

— Sigur că vin, domnu' Miron.

— Aici nu suntem domni, suntem prieteni. îmi spui pe nume, ca toată lumea.

A încuviințat din cap tăcut.

— Victore, are băiatu' ăsta tot ce-i trebuie? I-ai dat și lui ceva de bun-venit? Că am eu ceva prin birou, dacă nu.

— Cred c-am rezolvat. Robert, îmi zici dacă mai e nevoie de ceva.

N-a răspuns, i-a privit pe cei doi bărbați cu care stătea la masă și a încercat să-și reprime orice gând de fugă sau de retragere. Dacă asta hotărâse să facă, asta avea să facă. Mai dă-o dracu' de sărăcie, se săturase.

Acum, în fereastră, tocmai îl văzuse pe Victor trecând, își imagina înjurăturile la trecerile peste limitatoare, deja eternul discurs despre coloane vertebrale rupte și ochi săriți din orbite dacă te-ntorci seara beat și uiți de porcăriile alea. Nu-l mai sunase de o săptămână. încercase el să-l sune de câteva ori, antenele lui din presă îi tot șoptiseră că avea să se întâmple ceva nasol, oamenii-i spuseseră să-și facă temele și bagajele pentru zilele care urmau, să dispară puțin, până se linișteau apele. La rândul lui, încercase să dea de Victor, la un moment dat chiar îl căutase prin cartier, dar omul pur și simplu se făcea că plouă și ba nu-i răspundea la apeluri, ba stătea de vorbă cu el despre vreme și ocolea orice subiect legat de politică. Ciudat, tocmai el, băgat în toate rahaturile din lumea asta și dornic să știe tot, de

dată asta evita subiectul. Robert nu-și mai punea întrebări de mult. Era un simplu angajat al lor, învățase în timp că n-avea niciun rost să încerce să le schimbe vreo părere, pur și simplu nu dădeau doi bani pe el.

își cumpărase totuși un bilet de-avion pentru Nisa și își pregătise o geantă cu minimul necesar, nu ar fi vrut să riște nimic.

în giratoriu, imediat înainte de intrarea în oraș, i-a sunat telefonul. Nepotu'. Inițial n-a vrut să-i răspundă, Miron îl sunase din nou și insistase să facă pe dracu' în patru să ajungă la sediu și era nervos, îi venea să muște volanul de nervi. Omul a insistat, în cele din urmă a apăsat butonul de pe volan și a rostit un Da cât se poate de sictirit, încercând din prima să scape de el. Nimic important totuși, nu voia să-i spună decât că mutase petrecerea din weekend în acea seara și îl aștepta Ia el Ia vilă, aiureli, i-a spus că avea să se ducă și i-a închis. Murea să știe ce știa Miron, de ce-1 suna atât de des, de ce el, cel mai tăcut dintre oameni, capabil să-și petreacă zile întregi în birou tăcând și uitându-se la pomii din grădină, tocmai în ziua aia devenise atât de vorbăreț.

Și-a amintit dintr-odată de Robert. îl tot sunase-n ultima vreme, ba-1 căutase și prin cartier și stătuse cu el la cafele, era cu mințile-n altă parte și nu-1 lăsase să vorbească iar despre politica lui de doi lei. Doar îi dăduseră instrucțiuni foarte clare, știa ce avea de făcut, nu se apuca nimeni acum să schimbe liniile de comunicare și să inventeze cine știe ce drăcii îi treceau lui prin cap. încă de când îl angajaseră îi explicaseră care era linia lui: relativizarea

europenismului, negarea oricărui caz de corupție, învinovățirea justiției și mai ales a procuroarei ăleia care le mânca zilele tuturor, glorificarea lui Miron, din când în când o radere cumplită a vreunui om care nu le plăcea, treburi obișnuite, chestii de presă pe care le făceau dintotdeauna și care erau parte , din politică, dar nu atât de importante cât ar fi vrut să creadă cei plătiți să le facă. Primeau averi pentru asta, nu era timp de comentarii și nici de încercări de a inventa apa caldă. Oricum, Robert ăsta era un prost. Odată, beat, îi povestise cum el știa că face rău, cât de frică îi era de nu știu ce judecată divină, cât de amărât era uneori, când scria articole în care pur și simplu mințea cu neobrăzare sau acuza oameni care nu făcuseră nimic sau pur și simplu îi cereau să mobilizeze mișcarea de extremă dreaptă și stângă și să linșeze pe cineva în social media și el n-ar fi vrut, că Mă Victore, n-au făcut nimic, sunt curați ca lacrima, ce dracu'. îl privise cu milă, îi aruncase un Dă-te, bă, dracu', e pe bani, lasă fandoselile și-l trimisese acasă să se culce, prea era prost. De atunci nu mai încercase să-i povestească problemele lui, măcar atât făcea și el, știa când să tacă. Aceleași lucruri, știa bine, i le spusese și el lui Miron cu mulți ani înainte. Bătrânul îl privise cu milă, tăcuse pentru moment, schimbase vorba, mai exact - cum făcea el întotdeauna când nu voia să se certe cu cineva și îi oferea un timp de reflecție. Doar că el insistase, câteva săptămâni mai târziu îi spusese din nou aceleași lucruri și atunci Miron îi răspunsese exact cu vorbele pe care el i le spusese lui Robert, ceva-n genul: Dă-te dracu', e

pe bani, lasă fandoselile. Și mai adăugase ceva, câteva cuvinte care îi rămăseseră fixate în creier: Victoraș tată, binele și răul nu există. Depinde de unde privești, mânca-l-ar nenea. Tu să nu fii prost, că de proști e plină lumea. Fii deștept, fă ce-ți spun eu, bucură-te de viață, nu despre politică e • vorba aci și nici despre oameni, e despre binele nostru. Atât: binele nostru.

îi rămăseseră în minte vorbele astea, le rumegase zile și săptămâni întregi și până la urmă, privind atent în jurul lui, fusese nevoit să-i dea dreptate celui mai în vârstă. învățase ceva în ziua aia și-i rămăsese recunoscător. Seara cu totul îi rămăsese în minte, palatul închiriat pentru acea petrecere cu adevărat aristocratică, șirul nesfârșit de limuzine care defilaseră pe aleea din față, costumele impecabile ale bărbaților și rochiile strălucitoare ale doamnelor, ceasurile de lux, diamantele care reflectau până și întunericul nopții în toate culorile curcubeului, zâmbetele lipite pe fețele tuturor fără nicio excepție, candelabrele, canapelele de epocă așezate în dreptul oglinzilor care îmbrăcau marmura și-o reflectau, multiplicând sala la nesfârșit, bucătarii cei mai rafinați care găteau în văzul tuturor, șampania de mii de euro sticla care curgea din toate părțile și oamenii, oamenii: politicieni, intelectuali publici, ziariști, afaceriști, toată spuma unei țări din est pe care tocmai această spumă o ținea în sărăcie cu intenție, doar în numele Binelui. Și el: spilcuit, cu soția la braț (elegantă peste măsură-ntr-o rochie de designer italian, cu un colier de diamante la gât cuplat cu cerceii din același set, cu un ceas Cartier cu

diamante și el, pereche cu ceasul pe care el îl afișa la mână sub cămașa făcută pe comandă, care lăsa să se vadă fix jumătate din el), coborând de pe locul din spate abia după ce un valet îi déschisese ușa mașinii, pășind încet, maiestuos, ca un prinț din singura lume care exista, a lor. Miron întâmpinându-1 în capul scărilor împreună cu soția, îmbrăcat simplu, ca întotdeauna, zâmbindu-i aproape fericit, șoptindu-i că ei doi aveau ceva de vorbit mai încolo, dar să termine cu invitații. Strălucirea. Fericirea. îi rămăseseră în minte strălucirea și fericirea acelei seri, atmosfera de sărbătoare deplină, buna-creștere aristocratică a tuturor: prieteni și dușmani, strânși cu toții la nunta bătrânului. Presa, departe. în acea seară erau adunați toți la un loc și presa nu trebuia să știe asta și oricum aveau să fie plătiți să nu spună nimic. Lumea bună era una singură, își spusese privind sala în oglinda lângă care se așezase strategic pentru a studia tot fără a părea că face asta, lumea bună era una singură și orice dușmănie era doar teatru, teatru pentru prostime. îi privea liniștit în oglinda de cleștar, erau acolo ca să-l sărbătorească pe unul de-al lor, încă un nobil sărac care pornise de jos și devenise unul dintre cei mai importanți oameni din țară. Le privea mai cu seamă ochii: bulbucați, ai celor ajunși deja la o vârstă respectabilă și bolnavi de ficat și de sute de alte boli, toate legate de băutură; apoși, ai emotivilor care, când ieșeau în public, își vedeau moartea cu ochii și ar fi plâns înainte și după fiece cuvânt rostit; tăioși, ai puternicilor care se simțeau amenințați și ai celor care știau că urmau să cadă în lupta pentru

putere, victime care lărgeau baza piramidei; ascunși după ochelari de soare, deci ca și inexistenți, ai tinerilor care găsiseră în partide și-n sinecurile asigurate de acestea o sursă de bani pentru droguri și nopți pierdute în cazinouri și cluburi; languroși, ai tinerelor care-i însoțeau atât pe tineri, cât și pe bătrâni, venite acolo pe post de decor și semn al statutului; pierduți în depărtări, ai celor care puneau la cale mari afaceri în timp ce pretindeau că participă activ la conversațiile din jurul lor; plânși, ai câte unei soții care venise împreună cu soțul ei doar pentru a se asigura încă o dată că nu mai însemna nimic în viața lui; sclipitori, iarăși, ai celor care tocmai urcaseră dintr-o funcție în alta și-și vedeau viitorul strălucind în față; întunecați, ai câte unuia care nu-și mai găsea locul nicăieri și ar fi vrut să se retragă, dar știa că asta nu mai era posibil; rugători, ai tineretului care înconjura fiecare șef și șefuleț de partid, în speranța vreunui salt în carieră; în sfârșit, morți, ai adevăraților rechini, ai celor care nu mai aveau nimic de câștigat și nimic de pierdut, care continuau să pedaleze prin lume ca și cum niciodată nu s-ar fi întâmplat nimic, aproape distrându-se. Iar Victor știa: imediat după ce petrecerea avea să se termine, toată acea opulență avea să se evaporeze ca un fum, toată strălucirea avea să fie ascunsă, cu toții aveau să pretindă că petrecerea nu existase niciodată și tot ce se întâmplase acolo în realitate nu se întâmplase niciodată. Era sfârșit de sesiune parlamentară, în săptămâna care urma acea lume adunată în sala de cleștar avea să se mute în

sudul Franței și în Italia pentru două luni și nimeni nu avea să-i mai vadă până toamna, așa se întâmpla întotdeauna, pur și simplu dispăreau pe la casele lor de vacanță și mai apăreau doar când trebuiau să se prefacă cu totul și cu totul preocupați de soarta țării și uneori a lumii.

Seara trecuse repede, nu făcuse decât să se salute cu toată lumea și să zâmbească, timp de câteva ore, în realitate nu vorbise cu nimeni despre nimic, existența lui se redusese la nimicul monden al unei petreceri. Ca-ntotdeauna, își spunea liniștit. Cum ieși în lume, lumea dispare. Cum stai deoparte, lumea apare toată. Cum o iei, cum o dai, e pe dos. La un moment dat, sala se întunecase, prin ușile duble care duceau în foaier intraseră câțiva bucătari cu un tort enorm, alb imaculat, apoi lumea explodase într-o feerie de lumini și sunete și fericirea tuturor aproape că-i ridicase la ceruri. Cântaseră, se sărutaseră, se îmbrățișaseră, apoi ieșiseră cu toții afară să vadă jocurile de artificii. Muzica se oprise, vocile tăcusem toate sau aproape toate, lumea devenise un murmur. O șoaptă discretă, răsuflarea unei îndrăgostite în aerul de mai. Care explodase: în ghirlande, în cercuri, în sfere, în cuburi, în arteziene sau galaxii, în toate formele imaginate de un artificier nebun care prin spectacolul lui trebuia să facă vizibile strălucirea, fericirea, iubirea. Și-n timp ce o inimă uriașă exploda pe cerul de deasupra palatului, o mână l-a apucat de cot și l-a zgâlțâit. Aproape că s-a speriat, a întors capul și era bătrânul. I-a făcut un semn discret din cap, l-a tras în sala întunecată:

— Când se termină aici, te așteaptă un avion

la aeroport. Te duci și spui că o să cumpărăm cu zece la sută sub prețul cerut de ei, te-ntorci, îmi aduci hârtiile la semnat și dup-aia te duci cu ele înapoi. Luăm combinatul ăla de la ruși, cică vor să iasă din combinație, sunt și niște sârbi pe fir, trebuie semnat mâine-dimineață.

— Aha, se face.

— După aia mergem la Monaco să sărbătorim, ne vedem cu niște oameni acolo.

— Aha. Luăm și fetele?

— Termină, mă, cu prostiile astea, ce-ți veni? Mergem noi doi, ca băieții.

— Cu ăia cu combinatul ai vorbit tu?

— Da. I-am sunat chiar înainte să-nceapă porcăria asta. Hai, se termină în juma' de oră și te-ai tirât.

S-a întors lângă nevastă, i-a șoptit că are o combinație și trebuie să plece, i-a zis că o duce șoferul acasă. Ea l-a privit fără nicio emoție, a dat din cap liniștită, artificiile tocmai se terminaseră și amândoi au aplaudat fericiți. Afacerea s-a făcut chiar în dimineața următoare fără nicio emoție, bătrânul știa joaca.

E pe bani, își spunea și acum, privind exasperat coloana de mașini din fața lui. E pe bani, morții ei de viață, și diseară mai trebuie să mă duc și acolo, că se supără ăla și nu e bine.

Ajuns la intersecția de la Ambasada Chinei, deja turba. își revedea viața-n fața ochilor de fiecare dată când elibera frâna și mai reușea să avanseze cinci metri. Miron îl suna aproape continuu, îi spusese că făcea mare ședință cu toți apropiații și nu putea lipsi, să facă ceva și să ajungă. îl adusese în stare să-i fotografieze

traficul, să se jure pe sufletul mamei lui că nu făcea intenționat și nu-ncerca să se fofileze, avea să ajungă imediat. Bătrânul era mai turbat ca niciodată. Ce să-i fac eu, își spunea cât de calm putea, dacă tocmai azi s-a nimerit să fie traficul ăsta de balamuc.

între timp îi venise o idee. Nu știa de unde și nu știa nici măcar dacă avea să meargă, dar ar fi meritat să încerce. Să o sune, să vadă în ce ape se scălda, să o invite pe ea. Poate o seară cu o străină avea să mai spele ceva din ziua pe care și-o petrecea la volan, cine știe? A manevrat puțin butoanele de pe volan, a încercat câteva căutări, n-avea numărul ei, nu-l salvase. Facebook. A intrat din meniul mașinii, i-a căutat numele, nu se putea suna din interfață, a luat telefonul și a făcut același lucru și a apăsat pe mica iconiță din messenger.

— Sărut mâna, doamnă.

— Bună ziua, domnu' Victor.

— Stăteam aici, în trafic, și mă gândeam dacă n-ați vrea să mergeți diseară la o petrecere. Nimic simandicos, între prieteni.

La capătul celălalt s-a auzit doar liniștea. Victor bătea darabana cu degetele în volan, a mai avansat o mașină, a început să numere liniștit copacii din curtea unei vile de pe partea stângă. Ditamai curtea au ăștia, și-a zis. Mai încolo, nu foarte departe, era și casa lui din oraș - pustie aproape întotdeauna. Cumpărată la o combinație pe mai nimic, luată direct de la stat, renovată, mobilată, aranjată, apoi părăsită pentru căsuța din cartierul unde simțea că era mai bine să rămână pentru moment. Vocea femeii a înviat:

— Păi, nu știu, lăsați-mă să văd ce program am, revin eu în jumătate de oră, să dau niște telefoane, trebuie să văd și dacă bona e disponibilă să stea cu ăsta mic.

— Bine, doamnă, aștept. Sărut mâna.

— La revedere, vă sun eu, i-a răspuns vocea femeii pe un ton cât se poate de mieros.

Făcea din când în când lucruri din astea, nici el nu știa de ce, în general nu se culca cu ele, doar stătea de vorbă, le vrăjea, uneori le făcea cadouri scumpe, dar de cele mai multe ori totul se oprea la nivelul unui simplu flirt plăcut pentru amândoi. Nu-și mai dădea seama când devenise aproape impotent, când, de fapt, își pierduse interesul pentru partea sexuală a relațiilor cu femei și făcuse din micile lui aventuri doar comedii galante, cu totul și cu totul nesemnificative. Uneori, seara târziu, când reușea să se adune de pe drumuri și să se întindă în pat lângă nevastă-sa, își mai punea întrebări despre viața lui. Oare ce se întâmplase? îmbătrânea? Gata, ăsta era sfârșitul? Sau pur și simplu era prea prins în afacerile astea fără rost, era prea ocupat să facă bani pe care nu avea să-i cheltuiască niciodată, să discute, să negocieze, să semneze hârtii care nici nu-1 mai interesau, pe care oricum le uita din secunda în care le punea în servietă și se ridica de la masă? Nu mai știa. Trecuseră atâția ani de când făcea numai asta, că orice întrebare era fără sens. Asta era el, asta făcea. Nu te pui cu viața.

Pe la sfârșitul liceului deja înțelegea că era greu să fie bine. Părinții aproape că nu puteau să o ajute, abia se ajungea cu cheltuielile de la o

lună la alta. Veniți de jos, din familii de țărani săraci, tot ce reușiseră în viață fusese să cumpere un apartament cu trei camere în cartierul de la marginea orașului. Unul dintre apartamentele tunel, nedecomandat, cu o sufragerie de 12 metri pătrați și dormitoare în care nu încăpeau decât un pat și un dulap. Mobilat sărăcăcios, cu obiecte puține, care nici alea nu încăpeau în spațiul parcă mereu prea aglomerat, apartamentul își etala adevărata valoare prin bucătăria de cinci metri pătrați în care, pe lângă mobila minimală de bucătărie, aragaz și frigider, nu încăpeau mai mult de două persoane. Sufrageria era deci atât cameră de zi, cât și loc de luat masa, cât și dormitor pentru sora ei mai mare și apoi chiar pentru ea. își petrecuse copilăria pe o canapea jerpelită pe care se întindea să se culce doar după ce toți ai casei se retrăgeau la rândul lor la culcare. Așa crescuse. Tatăl, alcoolic încă din tinerețe, ca aproape orice muncitor, o ignora complet. Mama, grasă înainte de vreme — ea spunea că din cauza nașterilor, învinovățindu-le pe fete pentru asta, adevărul stătea în cantitățile infernale de mâncare și bomboane pe care le consuma zilnic —, nu iubea pe nimeni, era o statuie vivantă a urii care umbla prin lume și semăna scandal în jurul ei. Nu-și amintea să fi auzit vreo vorbă bună, dar îi stătea mereu în cap replica pe care o ascultase ca pe o mantră de pe la 15 ani încolo: „Tot ce știți e să cheltuiți bani și să vă futeți, altceva n-aveți în cap“.

Și pe undeva chiar și mama ei, care altfel greșea în orice privință, avea o oarecare doză de dreptate, doar că verbul până la un punct a fost

greșit, ele mai mult se pupau și se mozoleau cu băieții prin scări de blocuri, că în general nu era cum și nu era unde și oricum le era frică de bătaie și nu țineau neapărat să fie prinse și duse acasă de păr și bătute în văzul lumii. învățase deci să se ascundă, să țină totul pentru ea și să nu mai fie sinceră nici cu sora ei, care, fiind mai mare, avea o soartă și mai cumplită decât cea cu care ea se confrunta zilnic.

Cu chiu, cu vai, reușise să treacă prin liceu aproape neatinsă și luase și la facultate, principalul motiv fiind acela de a pleca de acasă și de a scăpa nu atât de canapeaua din sufragerie care o urmărea ca un blestem, cât de certurile dintre părinți și de gura rea a mamei, care, neavând niciun succes cu tatăl, se răzbuna pe ele. Se mutase într-o cameră de cămin și-și luase un job oarecare la o firmă, o ducea rău, dar măcar nu mai trăia la circ. Treptat, tinerețea fiind mai puternică decât răul, amintirile începuseră să sè estompeze. Dar Corina știa un lucru, ea avea să facă cumva să trăiască bine, să nu stea înghesuită în vreun apartament comunist și să nu se întâlnească zi de zi cu un bărbat alcoolic.

învățase repede arta fandoselii, marea artă a comunicării dintre oameni, mai veche decât istoria civilizației și-n fond o meserie cu rădăcini mai adânci decât prostituția, regina neîncoronată a muncii. Vorbire afectată, presărată cu englezisme și cu exclamații de uimire încântată, adulatoare, care compunea frumoasa rofngleză a oricărui corporatist de succes; unduirea calculată din șolduri, în timp transformată în reflex; un deget fin ridicat deasupra cești de cafea sau a

paharului de vin bun, semn al distincției și al originii și educației înalte; priviri niciodată foarte directe, oarecum preocupate, dacă nu de-a dreptul visătoare; arta decolteului, niciodată expus, întotdeauna sugerat până la limita abundenței; mecanica cuantică a baretei de la bikini, când sugerată prin materialul vaporos al pantalonului obligatoriu din stofă la petreceri, când expusă la câțiva centimetri peste marginea curelei, când așezată exact la limită, astfel încât să pară că nu purta niciun fel de lenjerie; privirea când galeșă, când amuzată, niciodată rece sau furioasă; o întreagă coregrafie a așezării picioarelor, în fond, limbajul disponibilității care niciodată nu era deplină, ci mai degrabă sugerată într-un joc care nu avea ca scop să ajungă în pat cu cineva, ci să promită fără să ofere nimic. învățase, în fond, arta de a trăi în lume fără să-ți faci nume rău și fără să decazi, lucru foarte greu într-un domeniu în care contau doar banii și sexul și relațiile, ca-n orice industrie serioasă. Și începuse să acumuleze, mai întâi imagine, apoi posturi din ce în ce mai bune, apoi bani și proprietăți. Fără să se dea nimănui, părea disponibilă tuturor și seara sau dimineața se întorcea singură acasă, gata pentru încă o zi de război. Voia pur și simplu să nu fie săracă, era singurul ei vis.

Când era invitată la vreo petrecere la vilele de lux ale acționarilor sau ale celor din consiliul de administrație și în realitate invitația nu putea fi evitată și trebuia să-și facă apariția în toată splendoarea ei de tânără speranță, ajungea până la a-și lua liber în ziua respectivă și a și-o petrece

pe toată la salonul de înfrumusețare, la coafor, manichiura, pedichiură și în cele din urmă în mail sau în magazinele de lux din centru, căutând ținuta perfectă pentru câteva ore. Știa să pară modestă și-n același timp să strălucească printre cele mai în vârstă și să rivalizeze cu cele din lumea ei neînsemnată, știa să mănânce cumpătat, dar mai ales știa să bea și să se drogheze ca nimeni alta, reușind întotdeauna miracolul de a rămâne în picioare și relativ lucidă chiar și când celelalte de mult cedaseră și se compromiseseră. Arta ei de a consuma cantități impresionante de alcool și diverse substanțe era un adevărat miracol și de fiecare dată când vreun mahăr credea că în sfârșit va fi pus mâna pe ea se aduna complet trează, îl împingea ușor deoparte și cu cele mai languroase mișcări din lume pleca să-și mai ia un pahar de băutură. Când colegele ei făceau sex în public și nu mai știau de capul lor, devenind cu adevărat ceea ce bărbații voiau să facă din ele, ea stătea deoparte cu un pahar în mână și privea fără nicio emoție. Știa de ce era acolo, știa de ce erau toate acolo, nimeni n-ar fi dat un ban pe ele dacă n-ar fi avut orificii gata să le fie oferite greilor din companii.

Până într-o zi, când un băiat mai tânăr o pusese pe jar și o făcuse să-i cedeze fără niciun efort, în cel mai natural mod din lume. Băuse și se drogase cu Marcel toată seara lângă piscina unei vile dintr-o comună de lângă capitală, se îmbătase de fericire, îl .lăsase să o pipăie cât vrusese și îi băgase mâna în pantaloni, îl înnebunise, ceva în creier îi spunea că trebuia să fie al ei și nu doar pentru o seară, nici doar

pentru ziua următoare, ci pentru totdeauna, ce-o fi o fi, își spusese, pe ăsta nu-l las să-mi scape nici dacă trebuie să mă fac preș în fața lui.» Era la fel ca ea, la început, n-avea cine știe ce funcție și nici conturi grase sau vile pe cine știe unde, dar ei i se părea om și asta conta mai mult decât orice. în plus, părea să bea și să se drogheze cu un talent extraordinar și asta ei îi promitea un viitor liniștit, fără mari tulburări, un viitor în care totul se putea rezolva cu un coniac și un joint și o discuție și sex.

Nici nu știa când trecuseră anii, avansaseră în cariere, făcuseră un copil, începuseră să strângă câte ceva. Ca puțini oameni, reușea să fie fericită în căsnicie, reușea să se trezească dimineața fără să-i pară rău de viața ei și să trăiască exact așa cum își dorea. De când apăruse copilul, era și mai fericită, adevărul era că niciodată nu-i plăcuse munca în corporație. Scopul ei în viață era să nu mai muncească niciodată, să stea acasă cu copilul și să-și vadă de ale ei, fără șă trebuiască să mai suporte zilnic privirile pironite-n curul și pe țâțele ei și avansurile mai mult sau mai puțin vizibile ale șefilor, iar pentru asta avea un mic plan, deși nu știa cât era de realizabil.

Undeva în mintea ei se născuse ideea că putea pune în aplicare lucrurile pe care le învățase la începuturile carierei și putea să-l convingă pe vreun bogat să-i dea bani fără să devină cu adevărat amanta lui, doar din prietenie. Nici ea nu știa prea bine cum se născuse înșiruirea asta de idei, dar își spunea că merita să încerce și telefonul lui Victor din acea zi i se părea ocazia perfectă. Lui Marcel îi putea spune că ieșea în

oraș cu fosta ei gașcă de la muncă, avea în telefon sute de poze care puteau fi postate pe Facebook sau Instagram pentru a arăta unde era și cât de bine se simțea, deși avea senzația destul de clară că el niciodată n-ar fi verificat-o și nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap că ea era la o petrecere cu un bărbat și punea la cale lucruri care, oricât de logice în capul ei, n-aveau niciun sens.

A sunat-o deci pe bona copilului și a chemat-o să stea cu ei câteva ore în acea seară, până când se întorcea Marcel de la lucru, l-a sunat și pe el și i-a spus că ieșea cu fetele, a expediat-o rapid, avea treabă și Sigur, ce bine, mai ieși și tu din casă, i-a închis, copilului nu i-a povestit că pleca undeva, exista riscul să facă balamuc și să nu mai plece nicăieri, trebuia luat din scurt și pe cât posibil pus în fața faptului împlinit, l-a sunat pe Victor și i-a spus, pe cel mai ceremonios ton din lume:

— Bună ziua din nou, da, vin diseară, la ce oră și unde?

— Corina, ce bucurie. La opt jumate, ne vedem la peco-ul din giratoriu, i-a răspuns el, știind că nu putea să o ia de acasă și mașina ei trebuia lăsată undeva.

— La cel cu cafenea, da?

— Da.

— Bun, abia aștept să ne vedem. Pe diseară.

— Pe diseară, i-a răspuns el la fel de liniștit.

Victor a ezitat câteva secunde, apoi a format numărul. Costin. Jigodia aia de Costin. încă un securist ratat ajuns în politică, păi, se putea altfel? Unde te întorceai, dădeai de ei. Galoane.

Cozi de topor. Cu trecutul ascuns și totuși cunoscut de toată lumea, cu averi de neînțeles, cu relații oriunde și oricând, de obicei plantați în poziții de consilieri pe lângă puternicii unei zile sau a alteia, mai retrași, niciodată în prima linie și totuși incredibil de puternici și influenți oricând. Statul paralel erau de fapt ei și erau peste tot, în toate partidele, în toate organizațiile, în toate consiliile de administrație ale marilor companii de stat, oriunde se luau decizii și practic ei trebuiau să avizeze ce se întâmpla și ce nu. Toată lumea bună îi știa, toată lumea se temea de ei și i-ar fî vrut morți și îngropați de minimum cinci ori și înțepați în inimi cu țepușe, ca strigoii, în viața de zi cu zi, Costin poza în expert și colecționar de artă. O ocupație oarecare, nimeni nu înțelegea mare lucru din chestia asta, tot ce știau era că locuia într-un palat plin de tablouri și statui și alte obiecte de colecție și nu părea să aibă firme sau să fi muncit vreodată. Un om liniștit și cât se poate de retras, tăcut ca statuile din biroul lui de acasă, cu o față la fel de implacabilă ca a tablourilor pe care le vindea și le cumpăra, ras perfect pe capul rotund ca o bilă de popice, rotofei, nicicum înalt, cu un defect la piciorul stâng care-1 făcea să meargă întotdeauna încet ca să nu șchioapele și cu un început de barbă care niciodată nu părea să depășească starea unei umbre pe față, probabil un efect studiat îndelung și cultivat metodic.

Costin era soluția să afle ceva, dacă vipera voia să spună.

— Să trăiți.

— Dumneavoastră, minim o mie de ani, s-a

auzit de la celălalt capăt.

A zâmbit.

— Domnu' Costin, vă zic repede, că nu e timp. De azi-dimineață mă sună bătrânul și insistă să ajung la sediu. Ce se-ntâmplă?

A reușit să mai avanseze câteva zeci de metri în trafic, navigația de bord îi spunea că mai avea 18 minute până la destinație. Nici gând, și-a spus.

— Ce se-ntâmplă, domne?

Vocea de la celălalt capăt n-a răspuns imediat. Avea un fel ciudat de a purta conversații, cu încetinitorul, cu întârzieri în realitate foarte bine studiate și cu intervenții care puteau apărea și la minute bune după ce subiectul părea să se fi epuizat. La fel și acum:

— Am înțeles că veniți și dumneavoastră la sediu, a răspuns vocea de viperă de la celălalt capăt.

— Da, dar ziceam să întreb, să nu vin chiar nepregătit, a încercat Victor.

— Trebuie să discutăm despre Congresul care ar trebui să se țină luna viitoare și despre niște cheltuieli cu paza care unora li se par cam mari.

— Dar eu am zis de la început că poate să fie și pe gratis, a răspuns Victor, luat pe nepregătite și uitând că de fapt interlocutorul încerca doar să câștige timp, nu să-l încurce.

— Pe lângă pază, am înțeles că trebuie să asigurați prezența anumitor personalități cu vizibilitate în spațiul public. Sau n-am înțeles bine?

— Domne, nu știu ce ați înțeles și mai ales de la cine, că eu n-am vorbit cu nimeni, dar din alt motiv vă sunasem, a sărit Victor ca ars. O ardem

pe-aicea cu organizări și eu vreau să aflu ce se întâmplă, atât.

— A, da, aveți dreptate, e puțină agitație pe aici, a răspuns Costin, dintr-odată conectat la subiectul discuției. Păi, să vedem.

— Domnu' Costin, a mârâit Victor nervos.

— Vă enervați degeaba, a răspuns mieros celălalt. Știți povestea cu acel proces penal despre care tot discutăm și care părea că putea fi aranjat ca toate celelalte, da?

— Știu, cum să nu știu, am îmbătrânit vorbind despre el.

— Ei, surse din interiorul înaltei Curți îmi spun de câteva zile, de când povestea trenează în pronunțare, că e posibil ca judecătorii să fi fost influențați și omul nostru să se pomenească închis pentru ceva vreme, a spus cât se poate de calm. Lucru, bineînțeles, inacceptabil, a continuat imperturbabil;

— Bineînțeles, a întărit Victor. Păi, ce, îi lăsăm să facă așa ceva?

— Sigur că nu îi lăsăm, domnul meu, sigur că nu, probabil de asta Miron ține neapărat să ajungeți la sediu și să stăm de vorbă cu toții.

— Haide, domne, murim cu ei de gât, dărâmăm țara, ce mama dracu' își închipuie ăștia, că aici e sat fără câini și bagă la bulău pe oricine, când vor ei?

— Evenimente din trecutul foarte apropiat ne-au învățat că se poate întâmpla. Am discutat deja cu câteva televiziuni apropiate, se vorbește continuu despre justiția coruptă și despre acest stat paralel care încearcă întotdeauna să le pună pumnul în gură celor care vor binele țării,

eventual, dacă nu se poate cu amenințări și propagandă, închizându-i și interzicându-le să ocupe posturi publice.

— Știu toate prostiile astea, aveți dreptate, dar eu tot cred că de data asta nu au curaj să facă așa ceva.

— Cum spuneam, am informații că se poate termina foarte prost și poate că ar trebui să luăm în calcul foarte serios posibilitatea ca omul nostru să plece într-o vacanță în străinătate pentru o vreme, eventual una cauzată de probleme medicale urgente.

— Dacă trebuie, a răspuns Victor gânditor.

Brusc începea să înțeleagă gravitatea momentului, despre fuga din țară nu se vorbea decât în cazurile când politicienii sau oamenii de afaceri ca el erau ca și condamnați și trebuiau să se ascundă. O grămadă de inși făcuseră deja asta, mulți aveau să o mai facă sau să încerce, era un ping-pong între oamenii de la diverse partide și nu părea să poată fi oprit prea curând. De unde și necesitatea de a schimba legile și de a controla justiția, așa nu se mai putea.

— Chiar cred că trebuie, dar am senzația că Miron nici nu vrea să audă de așa ceva și ar trebui să-i mai sugereze și altcineva asta. Oare m-aș putea baza pe faptul că veți aduce acest subiect în discuție? a întrebat subtil.

— Sigur că da. Ce altceva mai pot face?

— în primul rând, să vă grăbiți puțin, deși, privind pe fereastră, îmi dau seama că e oarecum imposibil.

— Am omul meu în presă, la rândul lui are oamenii Iui în presă și pe net, să-l sun?

— Sigur că da, a răspuns Costin. Orice ajutor e bine-venit, măcar pentru frumusețea jocului. Cred foarte puțin spre deloc în posibilitatea de a schimba deciziile oamenilor ăstora în ultima clipă, dar să încercăm să facem presiuni, cine știe.

— înțeleg că în timp omul meu a strâns dosare cât se poate de interesante, legături de afaceri, fotografii, tot felul de frumuseți. îl sun imediat ce închid. Miron în ce ape se scaldă?

— Dumnezeu cu mila, domnul meu, a răspuns Costin pe un ton exasperat sau fals, niciodată nu și-ar fi putut da seama exact cum se simțea sau cât de sincere erau sentimentele lui. Stă la televizor, sună oameni, toți îl mint ca la balamuc, de frică sau din interes, n-am nicio idee ce e cu el, nu mă ascultă deloc. Am să mai încerc să discut cu el până veniți, nu strică.

— Da. Mulțumesc mult, vorbim la sediu.

— Eu vă mulțumesc.

i Cele trei sunete ascuțite care anunțau încheierea unui apel. Avariile aprinse ale mașinii din față, de parcă n-ar fi fost evident că stăteau pe loc. Un nor răzleț în colțul din stânga sus al parbrizului. Pachetul de țigări, într-un echilibru precar între schimbător și marginea scrumierei. Piciorul stâng amorțit. Celălalt, mort. în dreapta, în fundal, un cuplu plimbând un câine. Robert. A câta oară Robert? El și oamenii lui puteau face diferența, puteau semăna îndoiala, puteau pune întrebări în doi peri și puteau oferi răspunsuri care să spună nu neapărat adevărul ăla cu a mare, cât adevăruri infime, disparate, care să inducă nesiguranța în mintea celor care citeau.

Nu el îl învățase asta, el nu avea acces la lumea intelectualilor, nu-i înțelegea, erau din altă specie și încerca pe cât posibil să-i evite. El îi oferise lui Robert putere în audio-vizual, îi făcuse legături cu oameni puternici, îl prezentase celor care contau, făcuse astfel încât să fie invitat la emisiuni din prime-time, să poată vorbi atunci când oamenii ascultau. Omul lui îl înțelesese, făcuse ce îi spunea, învățase din mers viața printre patroni și vedete și în timp devenise unul dintre cei care puteau vorbi. La rândul lui, Victor învățase cândva lecția asta, dar invers: el nu vorbea, încerca pe cât posibil să nu facă parte din viața publică, nu se arăta. Celălalt trebuia să vorbească, să se facă ascultat, să dea întotdeauna impresia că e bine informat și mai știe și alte lucruri pe care la nevoie le poate rosti răspicat în fața camerelor de luat vederi și le poate scrie în presă, învățase nu atât să spună adevărul, cât să dea impresia că o făcea și că în spatele lui stăteau oameni puternici care îi erau prieteni și îi spuneau tot ceea ce conta, învățase în timp toate trucurile de imagine, se îmbrăca impecabil, afișa toate însemnele puterii și averii, nu șovăia niciodată și pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut că nu știa să răspundă la vreo întrebare. Nici măcar nu fusese nevoie de vreo discuție cu Miron sau cu Costin sau cu alții mai în vârstă, învățase din mers și se dovedea, de la o zi la alta, un adevărat geniu al minciunii și mistificării și faptelor distorsionate. Poate că nu știa adevăratul scop al lucrurilor pe care le făcea, dar asta conta mai puțin. La rândul lui avea scopuri, mai mici, dar tot scopuri și pentru ele ar fi făcut orice. Iar

Victor știa foarte bine că într-o zi Robert avea să dispară fără urmă. Avea să fie înlocuit de altcineva, așa era întotdeauna. Se îmbogățeau și la un moment dat dispăreau din presa politică, se apucau de altceva, tăceau sau pur și simplu se mutau undeva în Vest și își trăiau viețile liniștiți până la adânci bătrâneți, în vreun post universitar călduț sau scriind cărți și admirând peisajul din jurul vilei cumpărate cu banii câștigați din anii de muncă în slujba partidului. Era bine așa, n-avea nicio obiecție, lumea trebuia să meargă înainte.

— Salutare, maestre.

— Salut, Victor.

— Bine, sănătos?

— Cât se poate.

— Fii atent o secundă. Am nevoie de matale cu o treabă. Se zvonește prin târg că Miron are belele cu legea iarăși și vreau să faci nițel scandal pe Facebook și pe unde mai știi tu, nu-ți explic eu cum se face, te pricepi mai bine ca mine.

— Am auzit și eu, e cam groasă de data asta.

Victor n-a răspuns, nu se aștepta la un răspuns atât de tranșant, a strâns volanul în mâna stângă și și-a aprins o țigară fără măcar să-și dea seama de asta.

— Cică bătrânul pleacă papa, așa vorbește lumea, n-am nicio idee dacă e adevărat, dar toți par să fie de acord că s-a terminat.

— Haide, mă, ce dracu', nu se poate așa ceva.

— Nu contează, mon chef. Facem ce trebuie, hai să le dăm mințile peste cap și om vedea după ce e de făcut. în juma' de oră îi strâng pe toți și facem ce trebuie ca să fie bine pentru toată

lumea.

— Bine, mersi. îmi zici dacă trebuie ceva și ne reglăm între noi mai încolo.

— Cât să mă-ntind cu bugetul?

— Dracu' știe, cât să fie bine, mare pierdere, i-a răspuns Victor liniștit, aproape zâmbind.

— Hai c-o dreg eu cumva, oricum, ăștia nu joacă pe bani mari, e mărunțiș.

— Auzi, Robert? De data asta oferă-le mai mult nițel, fă-i să înțeleagă că e important, motivează-i. Dă-i dracu' de bani, facem alții.

— Mbine, a răspuns celălalt, cresc nițel scorul, da' mi-e să nu-i stric și să trebuiască să rămânem acolo, e greu să dăm mai puțin după ce am crescut.

— Aia e, ne-om descurca. N-a murit nimeni din chestia asta; nu murim nici noi. Hai că te las acum, vorbim mai încolo.

— Salutare.

Eternele trei bipuri de la încheierea unui apel. Ca o moarte a oricui. Dispariție fără urmă în eter. Odată un telefon închis, celălalt nu mai exista decât la modul probabil. De televiziuni probabil avea să se ocupe Costin, oricum, acolo nu erau mari lucruri de discutat, linia era clară pentru toată lumea și aveau să-și facă treaba fără să-i sune nimeni, contractele de publicitate erau semnate și toată lumea știa ce era în spatele sumelor exorbitante pe care nimeni nu le negocia niciodată.

— Alo.

— Da, Victor.

— Vezi că diseară ajung târziu sau nu ajung

deloc, am niște chestii de făcut.

— Bine, o sun pe mama să vină să stea cu mine, îmi fac eu de lucru.

— OK.

Cu nevasta întotdeauna se înțelegea din câteva cuvinte, erau ani de zile de când nu mai aveau mare lucru să-și spună și era perfect așa. A închis. După câteva secunde, pe ecran a apărut din nou numele nevestei.

— Vicky, dacă te duci la sediu, parchează mai departe, să nu te vadă cineva.

— De ce?

— Pornește și tu televizorul ăla din mașină, scoate capu' din nisip.

— Bine.

A închis, a apăsat pe iconița care deschidea televizorul. Pe burtieră defilau încet câteva cuvinte: Sfârșitul unei epoci. Va fi închis șeful principalului partid de guvernământ?

A deschis programul. Foarte utilă, o aplicație care permitea plăți către utilizatori fără să treacă prin sistemul bancar. Tastai numele din agenda telefonului, introduceai suma și apoi apăsai Send. Banii erau transferați pe loc. Avea acolo tot istoricul transferurilor, în cazul unora sumele erau frumușele, semănau a salarii. Câteva sute de curo lunar pentru o viață mai bună. S-a gândit câteva clipe, apoi a decis să dubleze suma obișnuită și în cazul unora chiar să o tripleze. Mai întâi și-a transferat bani din contul -bancar secundar, o sumă frumușică, în realitate nimica toată. A deschis în paralel lista. Cu o dexteritate incredibilă, a început să trimită bani. Metodic, câteva sute de euro pentru fiecare om din listă,

pentru unii chiar cinci sute, în câteva cazuri o mie. Neplătiți nu mișcau un deget și era mai bine așa. Lucrurile gratuite nu înseamnă nimic, își spunea pentru a nu știu câta oară. încep să însemne ceva abia când au un preț, când cuvintele se cumpără și se vând și devin obligație. Atunci morala sau ce a mai rămas din ea moare. E OK, își spunea Robert, e perfect, eu iau dublu înapoi și toată lumea e mulțumită, felicitările, masa și dansul la mine-n cont, la sfârșit.

Stânga și dreapta. Extrema stângă și extrema dreaptă. Centru. Simple nume, definiții politice pentru o întreagă bufonerie în care fiecare încerca să parvină și să-și asigure o viață liniștită și o bătrânețe la adăpost de sărăcie. Totul în numele culturii, cu cât mai înalte, cu atât mai bine. în timp, Robert ajunsese să-i cunoască pe toți și chiar să-i înțeleagă. în fond, era lumea din care se ridicase și el. Lumea scriitorilor, a gazetarilor, a micilor și nu atât de micilor funcționari din instituțiile de cultură. O lume mică și disproporționat de fioroasă, cu mize mici pentru care jucătorii s-ar fi omorât între ei. își amintea întotdeauna cu un zâmbet amar-candid anii petrecuți printre ei, speranțele sfărâmate, visurile acum uitate. Munca infernală pe nimic, nopțile pierdute în controverse sterile, eșecurile pe linie ale tuturor celor care nu aveau legături politice și susținere de gașcă. Fusese atât de prost cândva, încât încercase chiar să spună în presă adevărul despre ce se întâmpla dincolo de strălucirea lumii culturale. încercase să explice schema Ponzi pe care funcționau lucrurile, se străduise să afle lucruri, le publicase, în mintea

lui necoaptă aşteptase ca dezvăluirile lui să-i aducă o statuie. Fusese atât de prost la momentul respectiv, încât îşi imaginase că adevărul spus în gura mare avea să schimbe lucruri şi avea să transforme domeniul în care lucra - în mare, cultura - în cine ştie ce merito- craţie. Idiot sinistru, îşi spunea acum, dacă nu s-a putut în niciun domeniu, dacă niciodată nu s-a putut face un lucru cinstit în căcatul ăsta de ţară, de ce s-ar fi putut printre ăia, care-n fond sunt oameni la fel ca ceilalţi?

Doar că după înţelegerea cu Victor statutul lui se schimbase. înţelesese repede ce putere aveau banii printre cei ca el şi începuse să inventeze lucruri care le puteau aduce bani colegilor de breaslă. Pe măsură ce sumele pe care le putea oferi creşteau, creştea şi importanţa lui. Chiar dacă de atâta timp promisa carte epocală întârzia să apară, faima lui de prozator se consolidase şi era tratat ca un mare scriitor, deşi nu avea nicio operă în spate. Era însă mare, pentru că de fiecare dată când era nevoie de ajutor îşi făcea apariţia şi avea reputaţia că putea rezolva orice, că putea face rost de orice sumă, putea aranja deplasări în străinătate şi chiar cunoştea câţiva editori străini care, sprijiniţi de atât de generosul stat, puteau publica magnificele cărţi ale scriitorilor români. Era un om atât de util, că nu se putea imagina vreun eveniment cultural de anvergură la care să nu fie invitat şi eventual pus pe prima scenă. Era un Nume, era Cineva. Iar acum acel cineva îşi făcea treaba obişnuită, deschisese e-mailul şi compunea o scrisoare pe care urma să o trimită tuturor celor care cu

câteva minute înainte fuseseră vizați de transferurile financiare:

Dragi colegi,

După cum vedeți, hidra statului paralel încearcă din nou să ucidă democrația românească. Opoziția a reușit cumva să tragă destule sfori cât să îl trimită la închisoare pe președintele principalului partid de guvernământ. Sigur că în scurt timp va urma și o schimbare a guvernului și cel mai probabil vor urma restructurări masive și înlocuiri în aparatul de stat, ca și tăieri de fonduri pentru evenimentele culturale și revistele de cultură. Astfel, trebuie să ne unim forțele pentru a arăta reaua-voință a acestor nimeni care nu fac decât să dea jos niște oameni din funcții pentru a-și pune propriii oameni în acele funcții. E o situație inacceptabilă, ani de muncă în sprijinul culturii se vor duce pe apa sâmbetei și tot ce am făcut împreună până acum se va spulbera.

Vă recomand deci să militați împotriva acestei justiții corupte și împotriva acestei opoziții care încearcă să schimbe ordinea prestabilită a lucrurilor.

Ntlmai bine,

R.

Odată apăsat butonul Send, știa ce avea să se întâmple. Unii aveau să-și citească e-mailui pe loc și imediat aveau să pună mâna pe telefon. Cu toții aveau să. se simtă amenințați, pentru că în e-mailul lui era inserată și subtila amenințare că oricum aveau să-și piardă posturile și sinecurile dacă se întâmpla ceva. !i știa bine, majoritatea erau oameni chiar bine intenționați, dar cămașa era întotdeauna mai aproape de corp și niciodată

nu și-ar fi pus bunăstarea în pericol pentru o idee sau alta. Ca orice pm, aveau și ei un preț. Sigur, cu cât erau mai importanți, cu atât prețul era mai mare, dar banii erau doar un detaliu și ei tocmai asta nu înțelegeau, că din direcția din care îi privea Robert banii nu contau, sumele erau prea mici ca să fie luate în discuție atâta vreme cât rezultatul era cel scontat.

Nici măcar nu erau idioți, nu în sensul în care cuvântul era folosit de obicei. Mereu se gândea că pur și simplu nu înțelegeau lumea în detaliile ei importante, că — pierduți în munca lor și în încercarea mereu mai disperată de a-și face cunoscute cărțile - intraseră de bunăvoie în jocul politic și majoritatea chiar credeau în ideile pe care le susțineau. Pentru a-i motiva, era suficient să dai un nume ideilor, un nume cât mai elegant și pompos și, pe cât posibil, legat de mediul lor:.democrație, liberalism, marxism, neomarxism, preferau în special cuvintele terminate în -ism, asta era pentru ei garanția ideii înalte. Și cât de ușor deveneau extremiști. Când faptul că susțineau anumite idei politice părea să-i propulseze în lumea lor, erau în stare de orice. Robert studiase problema în detaliu, totul funcționase așa încă de la căderea comunismului, cu cât un scriitor fusese mai implicat politic, cu atât avusese mai mult succes. Scriitorii buni erau oameni de presă, influenceri, militanți, în orice caz, aveau legătură cu mediul politic și cu puterea banilor din acel mediu.
Concomitent, oamenii politici învățaseră să se folosească de ei și de bunele lor intenții și crescuseră împreună, mână-n mână, unii

obținând puterea și îmbogățindu-se peste orice măsură, ceilalți citindu-și numele în compania unor cuvinte cât se poate de flatante, ca geniu, universal, unic, epitete care îi făceau să se simtă Dumnezei.

Răspunsurile la e-mailul lui au început să curgă. Privea cu coada ochiului și aplicația deschisă în paralel pe ecranul laptopului, acolo urma să se desfășoare războiul, de presa obișnuită nu era timp. De ce oare Victor și ai lui nu îi spuseseră să acționeze mai devreme? se întreba. Ar fi fost atât de ușor să umple presa de venin și mizerie, să facă albie de porci din justiție și orice fel de putere a statului, să distrugă imaginea judecătorilor, să facă tot ce se făcea în general în asemenea cazuri și un pic mai mult, semănând în mintea oamenilor îndoiala și vopsindu-1 pe Miron în cele mai strălucitoare culori posibile, făcând din el un model pentru țară. Poate că nici ei nu știuseră, își spunea. Sau poate că omul era săpat din interior, așa cum se obișnuia, și până în ultima clipă tocmai oamenii lui îl lăsaseră să creadă că totul era aranjat - ca de obicei — și avea să obțină încă o victorie răsunătoare împotriva justiției care încerca să-l elimine din viața publică.

Robert știa că nu avea cum să afle și orice încercare de a pune întrebări ar fi pus în pericol tot ce construise până atunci. învățase să nu se pună cu oamenii care-1 plăteau și totul mergea uns atâta vreme cât părea complet idiot și nu punea nicio întrebare deranjantă, atâta vreme cât nu rostea niciodată și pentru niciun motiv cuvinte mari, care le-ar fi dat de bănuit că nu îi credea și

juca un joc dublu sau, și mai rău, era în solda echipei adverse. Care, la rândul ei, și ea își pornise deja uriașa mașinărie de propagandă și umpluse rețelele de imaginea diabolică a lui Miron, transformându-1 încă o dată - dacă mai era nevoie — în dușmanul numărul unu al lumii întregi. Doar că Robert și doamna din spatele mișcării opuse se cunoșteau binișor, lucraseră împreună și uneori chiar vorbeau între ei, își sincronizau mișcările, creau împreună scandaluri enorme pe care tot ei le stingeau după o zi sau două. La fel ca el, și ea se îmbogățise din aparatul de propagandă și avea la rândul ei o'listă de oameni la care apela întotdeauna și pe care îi plătea în mod regulat, înțelegând prea bine că nimic pe lume nu era chiar gratis. Oricare dintre ei ar fi câștigat războiul zilei, rămâneau prieteni. își pasau ponturi. Uneori colaborau de-a binelea, construind mișcări care la limită se puteau numi extremiste. Motivând oamenii să se atace între ei, să se ridiculizeze, să se anuleze, lăsându-i să se distrugă unii pe alții și culegând roadele războiului care nu părea să se termine niciodată și care avea la bază un singur lucru, după cum probabil și ei i se explicase, puterea celor câțiva care conduceau țara. în cuvintele lui Costin, spuse la un chef în cerc restrâns cu șefii de la partid și presa: Domnilor, nu despre vreun bine e vorba și cu atât mai puțin despre binele proștilor ăstora pe care-i conducem. E despre noi și-ai noștri, despre puterea și afacerile noastre, despre supraviețuire. Mai dă-1 dracu’ de bobor, că se descurcă și singur, să ne vedem de ale noastre și să câștigăm alegerile.

Robert știa toate astea, nu le uita nicio secundă. Și mai știa că oamenii care-1 plăteau nu aveau nimic personal cu nimeni, nu voiau răul și nici binele nimănui, ei doar își urmăreau propriul interes fără să dea doi bani pe cei din jur. Asta era tot. Atât de simplu era.

L-a smuls din gânduri telefonul care zbârnâia în fața lui.

— Spune, dragă.

— Salut. Auzi, am văzut e-mailul de la tine, nu știu, e cam complicat de data asta, mi-e să nu mă linșeze lumea dacă mă apuc să susțin chestiile alea chiar pe față.

— Mă Mihai, nu-ți ajung bănuții? Spune drept, că n-am timp.

— Nu de bani e vorba, știu cât m-ai ajutat, nu mă apuc tocmai acum să te strâng cu ușa.

— Nu strângi nimic, stai liniștit.

— …E vorba că, uite, urlă lumea, ne facem de tot căcatul cu ideile astea, ăilalți și-au trimis oameni în față la înalta Curte, ai voștri sunt și ei pe acolo, ce dracu', parcă e război civil.

— Stai liniștit, dragă, nu e niciun război, ți se pare. Facem ce trebuie să facem și într-un minut golim strada când e nevoie, nu s-a dus nimeni acolo de capul lui.

— Aha.

— Ți-am mai transferat ceva.

— Dar nu trebuia…

— Nu trebuia pe dracu', ia-i și zi bogdaproste. Facem așa: bagă bățul prin gard, dă-o și tu cu ceva din trecut, cu vreun scandal asemănător care i-a lovit pe ceilalți, au fost atâtea. Ce căcat, nu e așa de greu să povestești cum a fost băgat la

bulău vreunul de-al lor sau cum e vânată tanti'a aia de ani de zile, de nici ea nu mai știe unde să fugă și să se ascundă și tot o să dea de dracu' și nu noi o să fim de vină, să fii sigur.

— E o idee.

— Sau cu fostul președinte, ce mare lucru e să dai de pământ cu el și cu toți intelectualii lui, că doar știi toată povestea, e adevărată, nu e mare lucru s-o spui din nou și la final să faci ce trebuie. Dă-o-n diverse, Mihai dragă, nu-ți cere nimeni să te îmbraci într-un tricou cu partidul și să strigi sloganuri pe stradă. Știi povestea aia din Occident cu whataboutismul? Ei, pe acolo, vopsește și tu lucrurile în culorile vreunui adevăr acceptat de toți și strecoară o șopârlă.

— Mă duc să iau bidineaua și găleata, a răspuns amuzată vocea de la celălalt capăt. Mersi pentru bănuți, nu strică. Ești băiat salon, ca de obicei.

— Ei, nimicuri.

— Să mai bem și noi o cafea.

— Oricând, imediat ce se termină și cu asta.

A închis scurt. încă o victorie de etapă, de mai mult nici nu era nevoie.

Iubea. încă din copilărie, parcă dintotdeauna, dinainte de a ști ce era cu el pe lume, iubea. Crescuse cu un sentiment al dorinței neîmplinite. Ani de zile se iubise singur - nopțile adolescenței lui fuseseră dedicate în totalitate reveriilor erotice și modurilor cât mai inventive de a le satisface de unul singur, întotdeauna încheindu-se cu ejaculări pe care încerca și cel mai adesea reușea să le ascundă. înțelesese, în timp, că asta căuta corpul lui: cele câteva secunde de

prăbușire în gol, scurta sufocare dată de plăcere, sentimentul de liniște de după. Mai înțelesese că se temea groaznic de orice om care i-ar fi putut oferi acea plăcere, că undeva în sufletul lui era un timid incurabil și un rușinos fără pereche și simplul gest de a atinge o fată, un băiat, mai târziu o femeie sau un bărbat nu era ușor de făcut, temându-se întotdeauna că avea să fie refuzat și inițial amânând la nesfârșit primul contact. Fiecare legătură fizică pe care o-avusese fusese mai întâi o îndelungată poveste erotică pe care o trăia cu sine, devenind mai apoi — când intra pe tărâmul realității - o uriașă dezamăgire. De fiecare dată, o uriașă dezamăgire pe care nu știa să o interpreteze și care îl scufunda și mai adânc în poveștile de iubire cu imaginile celor pe care-i dorea. Nu putea să uite primul contact cu o femeie, o doctoriță ușor nebună care umbla prin discotecile micului oraș de provincie în care crescuse și agăța puberi pe care îi ducea acasă și făcea ce voia cu ei. Fusese o seară frumoasă, băuse, băuse mult mai mult decât de obicei, de fiecare dată când sticla de bere sau paharul de pe masă se golea, ea avea grijă să pună în loc altele noi și apoi îl invitase afară să fumeze și să stea de vorbă între patru ochi, în câteva minute era toată pe el, grămadă, parcă nebună de legat. îi șoptise: N-ai vrea să luăm câteva sticle și să mergem la mine? Aici e prea multă lume. Chiar și beat cum era, simțise un nod în gât și inima strângându-i-se. Se întâmpla deci. Mormăise ceva care semăna a cuvântul Da, oricum mâna din chiloții ei, care devenise tot corpul lui, n-ar fi putut refuza nicio propunere. Când au ajuns în apartamentul ei, l-a

pus să se dezbrace. Din ușă. Fără multe vorbe, cu un Jos textila care l-a lăsat fără cuvinte. Nu s-a mai pus problema de băutură, de finețuri, de conversație. în câteva minute era grămadă pe el pe canapeaua din sufragerie și nici nu și-a dat seama când s-a întâmplat, era atât de largă, că aproape n-o simțea, totul se petrecea în mintea lui și nu-și putea smulge din cap nici senzația că era incredibil de largă, nici sânii ei aproape inexistenți, fără nicio legătură cu sutienul plin de pernuțe pe care și-l dăduse jos. Era prima lui noapte cu o femeie și nu știa cum să termine mai repede și să plece acasă, a închis ochii și totul s-a desfășurat cu alta, cu o pagină din una din revistele cu care dormea sub pernă, marea lui iubire din acel moment. Femeia a încercat să-l mai rețină, a încercat orice, n-a mai stat. Buzele ei spuneau: Poți să mi-o bagi unde vrei, Robert, poți să faci ce vrei cu mine, fă ce vrei, haide. S-a ridicat, s-a întors cu spatele la el și și-a tras bucile într-o parte, i-a arătat tot ce putea avea, s-a prăbușit în genunchi lângă el, beată, și-a băgat-o pe gât, a încercat orice, a fost imposibil să i-o mai scoale. EI a luat o sticlă de vodcă de pe masă, a pus-o în buzunar și a pornit singur pe străzile pustii. Nu înțelegea exact ce se întâmplase, așa era? Asta era tot? Dezamăgit, s-a îmbătat crunt și și-a petrecut restul nopții pe o bancă din parc, iubindu-se singur cu gândul la diverse pagini de revistă care păreau mult mai reale decât ceea ce tocmai se întâmplase.

•Au venit apoi alte și alte fete și femei, în timp a înțeles că doctorița nu fusese decât un accident, nu toate erau așa, majoritatea erau chiar

strâmtuțe, iar unele pur și simplu nu se lărgeau, rămâneau uscate și strâmte până la capăt, ’ținându-1 ca într-o menghină și dându-i drumul din ele cu dureri și promisiuni în gând că data viitoare avea să renunțe de la început, să nu se mai chinuie. Lumea sexului, singura lume care îl atrăgea, începea totuși să înlocuiască lumea imaginară în care crescuse. Nu că episoadele lui de masturbare s-ar fi rărit, nici gând, doar că știa că le putea înlocui cu femei reale și asta le făcea să fie și mai atrăgătoare, pentru că în imaginația lui defilau atunci femei reale, în carne și oase, care puteau fi transformate în orice altceva. Viața lui sexuală se desfășura mai mult în imaginație decât în realitate, cele mai plăcute partide de sex petrecându-se în continuare în camera lui, singur, cu gândul la toate femeile în același timp și la ce le-ar fi putut face dacă ar fi fost acolo chiar atunci, doar că nu erau.

Apoi se întâmplase. Invitat la un chef într-un cămin studențesc, unul dintre chefurile aproape zilnice la care se ducea mai degrabă din lipsă de ocupație decât din dorința de a petrece, ajunsese în discotecă. Max. Mai fusese, locul nu era rău deloc, oricum, îi cunoștea pe bodyguarzi și se știa'în siguranță, deși de cele mai multe ori încerca să rămână anonim pe unde.se ducea. Totul începuse în separeul în care stăteau între băieți și se uitau la dansatorii de pe ring. Beau și se holbau și spuneau glumele obișnuite, nimic deosebit. Peste masă era un tip pe care nu-1 mai întâlnise până atunci, au început să vorbească, să facă glume împreună, s-au dus la bar să mai ia băutură și au rămas acolo să bea una mică, se

împrieteneau fulgerător, era ceva în acel Dan care îl atrăgea peste măsură, ca un magnet, glumele lui erau mai bune ca ale celorlalți, știa în orice clipă să spună lucrul potrivit, au petrecut aproape toată seara împreună și la un moment dat, sec, de nicăieri, a venit propunerea: Robert, vrei să vii pe la mine după asta? Să bem ceva și... A cântărit bine acel cuvânt și fără să vrea înțelegea ce voia să spună, a dat din cap scurt și conversația a continuat ca mai înainte, totul era stabilit. Au plecat împreună. Nu mână-n mână, nici măcar nu se atinseseră. între ei nu era nimic, doar dorința nebună a celui pe care abia îl cunoscuse și curiozitatea lui fără margini.

în taxi (lăsase mașina în Regie, nu avea niciun chef să rămână fără permis și nici nu putea chema vreun băiat să-1 ducă), mâna acelui Dan i se așezase pe picior. Nu făcuse nimic *să o* ia de acolo, nici nu spusese nimic. Capul bărbatului i se așezase pe umăr, îl îndepărtase cu o zvâcnitură scurtă și o privire și mai scurtă către șoferul care îi putea vedea. Mașina a oprit în fața unui bloc de la Cișmigiu, a plătit el, a cumpărat băutură de la nonstopul din colț. Când a ajuns în apartamentul de la mansardă (cochet, curat, neașteptat de bine mobilat și aranjat), se simțea destul de încordat. Știa despre ce era vorba, doar că nu avea nicio idee ce trebuia să facă. Sigur că se mai gândise și la bărbați în nopțile lui lungi de iubire, altfel n-ar fi fost acolo în momentul acela, dar efectiv nu știa ce avea de făcut. Dan era mult mai experimentat, a spart gheața: N-ai mai făcut asta până acum, așa e? Nu, a răspuns sincer. E-n felul următor, eu sunt pasiv, trebuie să mi-o tragi, dar, dacă ții

neapărat, pot încerca și eu să ți-o trag ție, vedem atunci. Deocamdată hai să bem, să ne liniștim, vreau să ți-o sug să văd ce gust ai. Pot? A tăcut și l-a privit calm, n-a răspuns nimic, mâinile bărbatului l-au dezbrăcat, mângâindu-1, l-a împins ușor pe;spate în fotoliu și s-a pornit. Robert s-a prăbușit, ce făcea băiatul ăla era incredibil, era o artă. Totul s-a petrecut natural, la un moment dat, Dan s-a ridicat, s-a dezbrăcat, l-a dezbrăcât și pe el, l-a luat de mână și l-a dus în dormitor, și-a pus lubrifiant și și-a băgat-o singur, Robert nu trebuia să facă nimic, era jucăria lui, doar privea corpul bărbatului din fața lui și se simțea extraordinar de excitat, era o nebunie, un vis pe care nu și-l imaginase, bărbatul parcă-i ghicea fiecare gând și era gata pentru orice. Viața lui sexuală de până atunci își găsise în sfârșit împlinirea, se simțea bărbat. Cu adevărat bărbat. Și nu simțea nicio nevoie să se ducă acasă și să termine ce începuse, era bine așa. La sfârșit, Dan l-a întrebat dacă voia să i-o tragă. I s-a făcut frică, a zis nu. Nicio supărare, a spus bărbatul de lângă el. Poate altă dată, a continuat zâmbind, sărutându-1. Să vii și mâine, poate am o surpriză pentru tine. I-a cerut numărul de telefon. Robert a spus un Nu cât se poate de răspicat,- s-a ridicat, s-a spălat îndelung în baie, la plecare i-a spus un sec: Te caut eu, nu e nevoie să vorbim la telefon. Se simțea ca un personaj de roman erotic, se comporta ca atare. Nu avea să-i spună niciodată bărbatului cu care tocmai fusese cu ce se ocupa, unde locuia, nimic din viața lui obișnuită. Absolut nimic, nu avea niciun rost să își facă probleme, bănuia, de fapt, nu, știa că în cercurile în care se

învârtea el lucrurile astea se făceau, dar cu cea mai mare discreție.

în seara următoare însă s-a întors în apartamentul de lângă Cișmigiu. Când a intrat, Dan era cu o femeie. Nu neapărat foarte tânără, nici el nu era vreun puber, oricum, longilină, fusiformă aproape, cu ochi mari și rotunzi și cu un vino-ncoa incredibil. O adevărată doamnă. Cât se poate de educată, cum avea să descopere în scurt timp, stilată, căsătorită - nici măcar nu se obosise să-și scoată verigheta de pe deget. Robert aproape că nu înțelegea, nimerise într-un roman al marchizului de Sade și îi plăcea enorm. Ar fi putut doar să stea și să se uite la cei doi, să-i asculte și să-și imagineze tot felul de lucruri care de care mai apetisante, doar că era destul de limpede că el era obiectul dorinței lor, că amândoi erau acolo pentru el și opțiunea de a sta deoparte nici măcar nu putea fi luată în calcul. Probabil ca un fel de plată pentru faptul că în seara dinainte nu voise să-și dea numărul de telefon, doamna i-a spus că o chema Lili. Pentru tine mă cheamă Lili, a spus ironică, dând de înțeles că totul era un joc și nù era nevoie ca el să-i știe numele real. Iar acum Lili are să te facă băiatul ei, a continuat. Și s-a dezbrăcat liniștită, ca și cum ar fi fost singură în cameră și cei doi bărbați nici măcar nu ar fi privit-o. S-a așezat pe genunchii lui Dan, un deget jucăuș i-a făcut semn lui Robert să se dezbrace. El a ezitat. Hai, nu fi timid, dragul meu, știm toți de ce suntem aici, suntem oameni în toată firea. S-a executat. Jocul a început. Băutura curgea, jocul se prelungea, pentru doamna pe nume Lili și Dan nimic nu

părea interzis, erau o lume necunoscută și complet nebună. Foloseau jucării, lubrifianți, și-o trăgeau unul altuia în același timp, îl atrăgeau și pe el în combinații din ce în ce mai nebunești, trăia într-un film porno din care nu mai voia să plece, la un moment dat Lili l-a ridicat de pe canapea, l-a așezat capră pe un fotoliu, l-a lins până l-a înnebunit, l-a uns cu lubrifiant până în creier și Dan a intrat în el ca și cum nimic altceva n-ar fi fost mai natural pe lume. A icnit, l-a durut puțin, dar în fața ochilor lui a apărut brusc pizda lui Lili și a început să o lingă și a uitat de durere și s-a lăsat purtat de val și a fost bine și la un moment dat și-a dat drumul și s-a simțit în Paradis.

Se lăsase furat de jocul lui Dan. Intrase în el până în gât și la un moment dat a pierdut controlul și i-a invitat pe Dan și pe o altă doamnă din cercul lui la o petrecere de la partid. Beți, porniți, au intrat toți trei într-un birou de la parter și și-au început jocurile. Doar că nu totul a mers cum plănuise el, deși în acel moment nimeni nu le-a zis nimic și au putut să ducă totul până la capăt nederanjați. La sfârșit, când se pregăteau de plecare, Miron i-a făcut semn să vină la el.

— Rămâi un pic, lasă-i să plece, am ceva de vorbit cu tine.

A făcut un gest vag către cei doi, aveau să se mai vadă, el rămânea.

— Robert tată, i-a spus omul când au intrat în biroul lui.

îl lua cu tată, nu era de bine, s-a trezit brusc din beție și s-a așezat pe un fotoliu cu un pahar în mână.

— Robert. Noi aici avem camere, ce căcat, știi când le-am montat.

A tăcut, îl privea pe bărbatul cărunt drept în ochi.

— Din partea mea, poți să ți-o bagi și-n creier, poți să fuți veverițe și sconcși, poți să ți-o faci ce vrei tu. Da' te află lumea și e deranj, mă-nțelegi?

— Te-nțeleg.

— Mergi pe burtă, fă-ți treaba pe șustache, nu zice nimeni să nu faci ce vrei, da' mai arăsel că te faci de cacao și nu e bine. înțeles?

Știa că nu era nimic de spus, a dat din cap, s-a ridicat și a plecat. Se așteptase să-1 dea afară, nu se întâmplase nimic. Avea să fie mai precaut, nu, nu mai precaut, avea să se ascundă și gata, bătrânul întotdeauna știa mai bine.

Dar acum iubea. Iubea cu disperarea unui om bătrân și cel mai grav era că știa asta, își dădea seama de fiecare gest al lui, nicio clipă nu reușea să devină inconștient și să trăiască acea iubire în zona obișnuită de clarobscur al minții în care se petrec poveștile de dragoste. Totul începuse în urmă cu vreo șase luni. Primise bani în plus de la partid și trebuia să mai angajeze oameni și se ocupa el însuși de interviuri, trăia zile cretine în care stătea de vorbă cu tot felul de scriitorași și studente și alți aspiranți care i-ar fi putut fi utili pentru lansarea unui nou ziar în umbra celui pe care deja îl conducea, încă un ziar de propagandă mascată în care trebuia să aibă și secțiuni de știri mondene și din cultură. Se străduia să inventeze lucruri, să se facă util, banii curgeau doar dacă de fiecare dată venea cu ceva nou și le oferea oamenilor care-1 plăteau noi și noi canale de

imagine și propagandă. Știa lucrurile astea și i se păreau OK, în fond, era uh schimb cinstit, doar nu era vorba despre adevăr sau etică sau alte tâmpenii despre care scria în aceleași ziare. învățase bine lecțiile primite de la Victor și mai târziu de la Miron și de la Costin, nu comenta, adevărul era unul singur și îl știau doar ei, într-un fel sau altul oamenii obișnuiți trebuiau să ajungă să-i creadă și să-i voteze. Atât. Restul era treaba altora, el doar cu asta se ocupa.

în ultima zi de interviuri în birou intrase el. Mai degrabă pricăjit, nu neapărat și scund, dar destul de slab, ieftin îmbrăcat, cu tenișii rupți în picioare,, dar curați, cu degete lungi și unghii foarte bine îngrijite, părul nici scurt, nici foarte lung, dar peste toate acestea cu o față de înger și cu niște ochi mari și rotunzi care l-au înnebunit. Vorbea îngrijit, fără ifose, stăpân pe aproape orice răspuns, de parcă el ar fi pus întrebarea, nu omul din fața lui, Robert. Nu neapărat relaxat în scaun, dar nici încordat, ca orice tânăr care — după cum el însuși spunea — nu mai credea în nimic și încerca pur și simplu să supraviețuiască, să o ducă de pe o zi pe alta. I-a povestit: debutul lui senzațional în literatură, premiile (abia atunci Robert și-a amintit de unde-i știa numele), începutul promițător, apoi prăbușirea, nici el nu știa de ce,- conul de umbră în care intrase după a doua carte. Robert îl asculta vrăjit, nu literatura și visurile omului din fața lui îl pasionau pe el, dar știa din instinct că puteau fi pârghii de care el se putea folosi pe mai departe, îl asculta, l-a lăsat să vorbească vreo 20 de minute în care în mintea lui s-a desfășurat una dintre cele mai frumoase

povești de dragoste imaginate vreodată, apoi l-a luat cu blândețe:

— Ștefan, pot să-ți spun Ștefan, da?

— Sigur.

— Poți să-mi spui Robert, aici nu ne formalizăm.

— Am o propunere pentru tine. îți dau secțiunea de literatură, faci ce vrei cu ea, știu jocul, mai scriu și eu din când în când, a strecurat zâmbind, doar să am și eu câte un cuvânt de spus din când în când, nu mare lucru, poate mai trebuie promovat câte ceva și va trebui să mă ajuți.

Cel din fața lui îl privea mut.

— îți faci o echipă de doi-trei oameni, ți-i alegi singur, nu mă mai amestec și eu, lucrați și pe print, și online, ridicați vizibilitatea secțiunii, atât vreau de la voi pentru început.

— Și fac numai ce vreau eu?

— Cum am spus, se poate să mai cer și eu câte ceva.

— OK, a răspuns omul din fața lui, aproape néve- nindu-i să creadă.

—Când poți să începi?

— Oricând.

— Hai să bem o cafea la terasa din față, mi s-a luat de biroul ăsta.

L-a ascultat ore întregi, în mintea lui Ștefan era un vis numit literatură mare și el ar fî fost ultimul om care să-i spulbere visurile. L-a ascultat, l-a mai contrazis, unele pasiuni nu i le înțelegea, dar nu de asta îl contrazicea, îi plăcea să-i vadă ochii mari și frumoși înflăcă- rându-se, să-1 vadă răstindu-se la el, argumentându-și

fiecare idee de parcă venea sfârșitul lumii și el neapărat trebuia să câștige disputa în care se afla.

L-a mai ascultat apoi de multe ori, l-a citit, l-a invitat sau a făcut să fie invitat la diverse evenimente, dar mai ales a lucrat în tăcere pentru a-1 face să-și vadă visul cu ochii. Când îl angajase, nu îi oferise doar postul atât de râvnit de toată lumea și puterea care venea cu el, nici gând, de fapt își pusese în minte să-1 ajute să treacă peste depresia în care îl prăbușise lipsa succesului ca scriitor și să-I scoată la suprafață. Ștefan poate că nu știa, dar Robert cunoștea aproape toți scriitorii români, în orice caz, nu exista niciun nume mare cu care să nu aibă măcar o legătură. Știa să creeze lucrurile astea, știa să motiveze oameni și. avea cu ce, era în fond meseria lui. într-o lună de zile, numele lui Ștefan dispăruse de pe toate listele cu interziși, devenise din nou un scriitor frecventabil și al doilea roman al lui începea să urce fulgerător în topuri. Fără să știe sau oricum bănuind că totul se întâmpla pentru că avea pe mână acea pagină culturală, Ștefan străbătea același circuit care în lumea literară se numea carieră și despre care — spera Robert — nu avea să afle niciodată adevărul.

Robert trăia foarte conștient de faptul că adevărul - cel puțin adevărul lui - era o obișnuință pe care n-ar fi avut cum să i-o transmită tânărului scriitor. Oricât se străduise, în timp, să-1 atragă în diverse combinații și să-l îndrume pe calea cea bună, anume cea a îmbogățirii și a poziției sociale din care derivau toate în lumea lor, tânărul ori nu înțelesese, ori făcuse pe prostul cu un talent care

friza geniul. îi aranjase premii, îi deschisese ușile instituțiilor, din câteva telefoane și vorbe corect plasate îl transformase în foarte scurt timp într-o tânără speranță pentru care schema Ponzi absolută, vestitul Institut Cultural Român, devenise un soi de birou din propriul apartament, angajații statului devenind pur și simplu angajații lui. Dar, cu cât mai corupte erau acțiunile protectorului său, cu cât mai odioase procedeele, cu atât mai ingenuu și străin de lume părea Ștefan, cu atât mai convins că totul i se cuvenea și niciodată nu ar fi fost nevoie de vreo intervenție străină pentru ca el să ocupe locul privilegiat pe care îl ocupa. Nici nu era de mirare, la urma urmelor. Omul își făcea treaba cât de bine putea, partea culturală a revistei era impecabilă, cărțile lui nu erau nici mai bune și nici mai proaste decât ale celor cu care împărțea primele rafturi ale librăriilor și paginile de recenzii ale revistelor culturale, în fond, aparențele erau atât de bine păstrate, încât doar vreunui rău-voitor i-ar fi trecut prin minte că totul era aranjat și binele în care începuse să se scalde era încă un construct artificial venit dinspre politic, nicidecum dinspre marile lui realizări în materie de cultură. Iar Robert, poate din intuiție, din instinct, poate dintr-un calcul cinic născut la rândul lui din speranța că într-un final Ștefan avea să ajungă în patul lui, și-a continuat întotdeauna eforturile fără să-i spună ceva, fără să aibă cu el vreo discuție în care adevărul să joace un rol, dacă nu clarificator, măcar de șantaj. Nu. Se întâlnea cu el aproape în fiecare zi, se prefăcea uimit de succesul tânărului scriitor, îi

oferea prime de fiecare dată când pleca în vreo deplasare, îi găsea contracte de publicitate pe care le ținea la sertar dinainte, făcea, totul ca și cum succesul ar fi fost o chestie cât se poate de naturală și nimic, absolut nimic din ceea ce se întâmpla nu ar fi fost aranjat. A mers până la a purta o discuție cât se poate de cordială cu familia care acorda cel mai important premiu literar din țară și a le oferi acestora o afacere de-a lui Miron, înțelegând instinctiv că acesta din urmă nu avea să se supere, ba chiar avea să încerce să câștige de pe urma combinației cu pricina. Iar în seara decernării premiilor, în seara când sperase că, în seara când fără să ceară nimic dinainte se înființase în sala de teatru pentru a-1 sărbători pe protejatul lui, când rezervase dinainte un separeu la Ateneu și invitase câțiva oameni importanți din instituțiile de cultură exact la acea cină unde urma să-i netezească alte și alte drumuri tânărului laureat, în seara aceea, era-ntr-o zi de marți, își amintea perfect, Ștefan binevoise să-și facă apariția la gală cu o gagică, în holul larg, unde îl aștepta cu un pahar de vin, Robert îl privise lung, calm, așa cum privim orice trădare uriașă, în fața căreia nu mai e nimic de făcut decât să tăcem. O clipă îi trecuse prin minte să anuleze totul, cina, invitațiile, chiar premiul, să-l dea dracu' pe nerecunoscătorul ăla mic și să-și vadă de viață, privindu-1 cum strângea convulsiv mâna celei cu care venise, așezat lângă el, simțindu-i mirosul de parfum, se gândise că la urma urmelor poate că nu avea nicio șansă și trebuia să-l lase baltă, își făcuse atâtea obligații pentru ca el - în seara care

ar fi trebuit să fie a lor - să-și facă apariția cu o Neică Nimeni adunată de nicăieri și să se mai și pupe cu aia sub ochii lui, parcă orbindu-1. Nu se simțea capabil să-l urască, să-i facă rău - așa cum ar fi meritat. Nu se simțea capabil nici măcar de reproșuri sau de mici ironii care poate l-ar fi adus pe celălalt pe o cale mai bună, nu, se simțea pur și simplu prizonier în acea îndrăgostire prostească și, mai rău, gata să-și continue demersurile și aranjamentele prin care urma să-l transforme pe Ștefan într-un mare scriitor. Când s-au stins luminile în sală, când a început marea gală și s-a lăsat liniștea, auzindu-se doar vocile celor care se perindau pe la microfon și din când în când câte o tuse sau un strănut, Robert s-a gândit pentru o clipă că ar fi putut să-și aranjeze toate acele lucruri pentru el. Că i-ar fi fost atât de ușor, poate mai ușor decât pentru altul. La un moment dat, lângă el s-a așezat Miron însuși, întârziat ca de obicei, i-a strâns mâna, s-a întins și i-a strâns mâna și lui Ștefan, făcându-i cu ochiul prietenește, apoi și-a deschis telefonul și s-a cufundat în ecran, continuându-și treburile ca și cum nici măcar n-ar fi fost acolo. L-a simțit pe Ștefan ușor emoționat, însuși marele om venise să stea alături de el în seara marelui succes, l-a simțit atât de convins de meritele lui, încât din nou a avut o zvâcnire, un impuls să-i șoptească adevărul și să-i distrugă toate speranțele, ba chiar - în mijlocul evenimentelor - să trimită un SMS prin care să-i anuleze rahatul ăla de premiu și să-1 prăbușească în mijlocul mulțimii, să-i facă visurile praf și să plece fără să-l mai salute, până a doua zi urmând să-l lase fără tot ce avea și

distrugându-i orice viitor, posibil. S-a abținut. I-a auzit numele rostit pe scenă, a văzut pe fața tânărului emoția succesului, o lacrimă nici măcar ascunsă, l-a privit urcând diafan pe scena scăldată într-o lumină difuză, pătrunzând în conul de lumină al unicului reflector — albastru — care mai stătea aprins la maximum, a ascultat elogiul celei care-i oferea premiul, apoi mulțumirile ce i se adresau inclusiv lui, dar printre alții, la final, în centrul recunoștinței celuilalt stând tocmai dușmanii lui, a tăcut și l-a privit coborând cu statueta în mână de pe scenă, i-a strâns mâna când a ajuns la locul lui, el și Miron l-au felicitat cât se poate de călduros, la recepția de la final au stat numai împreună cu el și toți notabilii din sală au înțeles că trebuia respectat, Robert a făcut totul exact cum plănuise, rezistând impulsului de a-1 da dracului pe nerecunoscătorul ăla mic, cum îi trecuse prin minte toată seara. Miron era încântător, saluta pe toată lumea, din când în când își trecea mâna peste umerii tânărului sau îl apuca de braț, așa cum îl rugase dinainte, dădea toate semnele că Ștefan făcea parte din cercul lor și era protejat și nu ar fi fost bine ca cineva să se atingă de el. Seara a continuat conform planului, la Ateneu, împreună cu șapte-opt oameni care de care mai importanți și mai influenți în lumea culturală, deși majoritatea cu totul necunoscuți publicului. Uneori un președinte de instituție și un ministru care în viața de zi cu zi nu au nicio legătură cu meseriile lor sunt mai utili decât o cultură întreagă, Robert știa asta, Miron pur și simplu avea grijă ca lucrurile să fie și să rămână așa, doar Ștefan, îmbătat de succes și de o

viziune cretin de optimistă asupra vieții, nu părea să bănuiască nimic și, chiar dacă o făcea nu lăsa să se vadă nimic. Uluit de situație, oarecum umilit - dar ce umilință e aceea în care cel ce te umilește nu are nicio idee că a făcut-o? -, Robert nu mai găsise altceva de făcut decât să se îmbete crunt. Băuse sticle întregi de vin, nu mâncase nimic, își petrecuse seara fiind amabil și cât se poate de jovial și privind cum cariera tânărului său prieten se făcea chiar sub ochii lui. Ochi care, chiar și prin aburii beției, refuzau totuși să creadă că jigodia mică se giugiulea cu fata aia sub nasul lui și nu părea să înțeleagă nimic din lumea înconjurătoare.

Ștefan chiar nu știa. Bănuise Ia început unele lucruri, în biroul somptuos în care intrase în prima zi, îi trecuse prin minte că nimic nu putea fi întâmplător în toată opulența din acea redacție și cine știa ce urma să i se ceară dacă îl angajau, cine știa în ce mizerii avea să intre. Dar pur și simplu' nu se mai descurca. Abia dacă mai . putea plăti chiria, din traduceri nu se putea trăi decât rău și cu.eforturi inimaginabile, în lumea literară aproape că nu-1 mai saluta nimeni, devenise un proscris și aproape că nu-și dădea seama de ce, toate-i mergeau din rău în mai rău și se prezentase la interviu ca să găsească un mod de a supraviețui, nu neapărat pentru că era convins* că voia să facă acel lucru. Un post de redactor la o pagină oarecare de cultură l-ar fi coafat pentru moment, i-ar fi dat timp să-și scrie cărțile, timp pe care nu-1 putea găsi în altă parte. Sigur că știa sau măcar bănuia cine era Robert, lumea vorbea, mai auzise și el una-alta, sigur că era conștient că

în spatele lui Robert era Victor și-n spatele lui Victor era Miron, că intra într-un joc al cărui scop era politic, nu se îndoia nicio clipă de realitatea din jurul lui, doar că nu avea soluții. Și totuși, oamenii care-1 angajaseră îl trataseră întotdeauna ca pe un mare scriitor, îi deschiseseră uși, făcuseră pentru el eforturi pe care nimeni nu le mai făcuse, îi reconstruiseră imaginea, îl puseseră în legătură cu toți puternicii zilei și-1 transformaseră dintr-un tânăr total nefrecventabil într-un om din centrul culturii și el nu înțelegea, nu știa ce să înțeleagă. în fiecare zi se aștepta ca visul pe care-1 trăia să se năruiască, se aștepta să fie dat afară și lăsat pe drumuri, așa că era mereu pregătit să i se ceară ceva, orice. între timp, se bucura de un bine aproape hristic, atât de gol de orice înțeles, încât pur și simplu era imposibil. Binele sub înfățișarea acelui Robert atât de prietenos și disponibil împreună cu toții prietenii Iui importanți, Victor, Miron, atâția alții care păreau motivați doar de impulsul de a-1 ajuta cu orice preț, ca într-o parabolă biblică în realitate inexistentă, dar cât se poate de reală. Cărțile reeditate la cea mai importantă editură, publicitate, turnee de prezentare, vânzări peste orice așteptări, televiziuni, presă, premii, toate aceste lucruri erau de neînțeles și cu timpul Ștefan a început să le ia de bune, a începutniçiun alcool nu ți se urcă la cap mai repede și mai definitiv decât succesul - să creadă că tot ce i se întâmpla era meritat, că pur și simplu oamenii care-1 protejau credeau în valoarea lui și voiau să facă din el un mare scriitor cu care să se mândrească.

Acum, Robert șovăia în fața ecranului pe care erau înșirate zborurile. Nu știa, să cumpere un bilet, să-și vadă de treaba lui, să-l sune pe Ștefan și să-l întrebe dacă voia să vină cu el, să cumpere pur și simplu două bilete și să-1 pună în fața faptului împlinit, efectiv nu știa ce să facă și exact în acel moment i-a sunat telefonul și vocea violentă a lui Victor l-a trezit din reverie:

— Salut, mișcă-te încoa la sediu.

— Mă ocupam de chestiunea cu presa, parcă ziceai că...

— Dă-o dracu', e degeaba, hai încoace.

Victor a tras pe dreapta. într-un fel ajunsese, într-un fel nu voia să ajungă. Privea programul TV pe ecranul mașinii, îl sunase pe Robert și se gândea să-l aștepte, pe de altă parte, chiar ar fi trebuit să renunțe la tot și să dea fuga în sediu și să lase prostiile, dar nu știa exact ce trebuia să facă și citea în buclă cuvintele care rulau pe burtieră: „Va intra la închisoare șeful partidului de guvernământ?". Costin. Costin trebuia să știe exact, dar de fiecare dată când încerca să-1 întrebe ceva se alegea cu povești și nimic concret. Omul ăla era făcut din ulei de floarea-soarelui, aluneca și pe râzătoare, ceva de spaimă cum nu puteai scoate nimic de la el. Dar în situația dată ar fi putut vorbi omenește, ar fi putut să spună. A dat să-1 sune din nou, să știe la ce să se aștepte, a renunțat. A mutat mașina la vreo sută de metri de sediu, și-a pus telefonul și țigările în buzunar, a coborât, a pornit spre vilă fără să încuie.

Privea într-o doară blocurile ridicate de-a lungul străduței care ducea spre poarta din spate

a sediului. La intrare văzuse că era presă multă, unii așteptau aiurea și la celălalt sediu, trecuse pe lângă ei înainte să facă ocolul pieței, nu avea niciun chef să stea de vorbă cu presa și nici măcar să fie fotografiat. Povestea o știau toți la fel de bine, trena de ani de zile, o afacere care se terminase prost și care ar fi avut toate șansele să nu însemne nimic - încă un tun bine dat - luase o întorsătură cât se poate de complicată. Sigur că nimeni nu era nevinovat în poveste, nu așa se punea problema, dar ideea principală era că toată lumea făcuse la fel și numai Miron risca să se ducă la pușcărie ca prostul. Supărase pe cine nu trebuia. Bă, își spunea, în țara asta de căcat toată lumea fură câte ceva, de la omul de serviciu de la primărie, de la tata de la țară și până la miniștri și președinte, toată lumea se descurcă, altfel nu se mai poate, ăștia suntem. Bă, oriunde întorci privirea și vezi o casă mai acătării, o mașină mai de Doamne-ajută, cineva a făcut o combinație, a avut o șpârlă cu altcineva, te uiți în jur și avem printre cele mai mici salarii din Europa și trăim ca-n Elveția și tocmai Miron, nici mai bun, nici mai rău ca alții, s-a pomenit pe lista cu oameni care trebuie să meargă la bulău. I-am zis și eu de nu știu câte ori, i-or mai fi zis și alții, bă, stai potolit că dai de dracu' cu ăștia, secretar general de partid e OK, îți faci combinațiile și mergi înainte și nu te știe nici dracu', el nu, căpos, că îi dă pe toți la o parte și face el căcatu' praf, face altă România-n locul ăsteia, se luptă el cu Europa, cu America, cu toată lumea, viteaz ca Burebista, na, acu' joac-o p-asta, în câteva ore vine sentința și te duci frumușel să-ți execuți pedeapsa și nu e

vorba că-ți iau ăștia vreun ban, că nu sunt capabili să execute pe nimeni și combinăm noi vreo treabă cu ei să nu se-ntâmple să-i ia banii, dar o să fie niște ani, te-așezi pe bară și cânți ca găina-n pom, râzi la gratii, nu e chiar așa. El, nu! Că are toată țara-n mână, are voturi, are parlament, are pe dracu' să-1 pieptene, o luase țaca de tot și oricum nu și-a revenit între timp, stă acolo-n biroul lui toată ziua și face și desface de zici că l-a înnebunit Dumnezeu și eu sau alții ce să-i facem acu', fugim ca gușterii de presă și încercăm să nu mai dăm ochii cu nimeni, că oricum și pe noi ne-a băgat în belea și bine n-o să fie dacă-și ia cu executare, n-are cum să fie bine, se urcă ăștia și pe noi și adio contracte cu statul, adio combinații pe nimic, adio putere, adio partid sau te miri că doar cu el au ce au și pe noi toți ne lasă-n pace și atunci se schimbă treaba, supraviețuim cât se poate de elegant, ne continuăm afacerile și când iese omu' nostru de la bulău o luăm de la capăt, că n-o fi vreun cap de țară să faci politică pe nașpa, cine face pe bune, ce vorbe-s astea, parcă-1 aud, bă, politica nu e ce cred ăștia, dar hai să ne prefacem frumos și să ne scoatem, că despre asta e vorba, de-atâtea ori mi-a spus și ne-a spus asta, că am ajuns să-l credem, în fond, nici nu greșește, Miron nu e tâmpit, e chiar sincer, ce spune, aia face și pentru asta o să dea de dracu' și cine sunt eu să-l apăr și cine e Costin și cine suntem noi toți puși în fața ăstora care ne-au băgat la colț și acum ne dau ca la concurs și ăsta ne-a fost ca un tată tuturor și ce să facem acuma, nu a fost o dată să apeleze cineva la el să nu ajute, să nu caute soluții și-n

gaură de șarpe, să nu dea de la el, să nu scoale oameni din mormânt dacă era nevoie și-acu' ce să facem, să-1 lăsăm și să fugim care-ncotro ca potârnichile, nu se face, uite, și când a fost tata bolnav l-am dus la spital ca la el acasă, se-nvârtea secția aia în juru' lui, mai aveau puțin și-l purtau pe brațe și când s-a împuțit treaba și era să dea colțu', imediat a făcut rost de elicopter de la serviciul de urgență și l-a dus la Viena, de nici n-am știut când ajunsese acolo și nici n-a vrut să audă de bani, că ce prostie e asta, Victore, să-mi dai tu mie banii înapoi, c-ej, copil, te-ai stricat la capu' ăla al tău, du-te acolo și stai cu omu' și lasă banii, că noi îi facem, nu ei pe noi, e nimica toată, haida, lasă totu' și du-te, ți-am plătit avion de la sediu d-aici, să ajungi repede, te-așteaptă, cu puțin noroc, ajungi odată cu elicopterul, așa a zis, mi-au dat lacrimile în drum spre aeroport, zile-ntrcgi și-a petrecut făcând asta, nu i-a trebuit casă, nu i-a trebuit masă și acuma uite, merg la sediu ca la prohod, ce să zic acolo, ce să fac, aș face orice să știu că rămâne liber și își vede de-ale lui și fără căcatu' ăsta de partid, știu că are bani să trăiască nouă vieți și vreo cinșpe morți, ca noi toți, își găsește el o ocupație, că lumea n-o mai schimbă nimeni, s-a stricat de tot oricum, e ca o bicicletă ruginită-n fundu' curții de la țară, nu mai ai ce alege din lume și s-aude că oricum o să se ducă dracu' de tot anii ăștia, o să se ducă dracu' tot ce a făcut el pentru noi, pentru grupul ăsta care-n mintea lui e țara, suntem atâția și toți îi suntem datori vânduți și acum să nu putem face nimic, ce dracu', dar de ce, de ce, până la urmă nu e el singurul care s-a luat în coarne cu demo-

craţia ailaltă, la urma urmelor suntem toţi la un loc, noi şi liberalii suntem acelaşi partid şi totul e vrăjeală de ochii lumii şi dacă n-am şti toţi asta ar mai fi cum ar mai fi, da' problema e că ştim şi până mai ieri am făcut combinaţii împreună şi le ducem înainte şi azi, că n-o să închidem afacerile şi finanţările azi după-amiază, nu se face aşa, o să continuăm să lucrăm împreună şi noi toţi, toate partidele, o să fim în continuare ţara lui Miron şi numai el o să se ducă la puşcărie să se uite la noi cum o ducem bine, deşi, hai să fim serioşi, ar trebui să facă puşcării din sediile partidelor şi să ne închidă pe toţi în ele, să nu se mai deranjeze să ne ducă pe la Rahova sau te miri pe unde, doar să ridice nişte foişoare şi să pună sârmă ghimpată pe garduri şi câţiva paznici ici-acolo, să avem şi noi cui da şpagă şi gata problema, nici pu e aşa de complicat de făcut, doar că ăia care ar trebui să facă asta sunt tot de-ai noştri, tot de-ai lui Miron, tot de-ai serviciilor, şi ăia joacă aceleaşi jocuri ca noi, au aceleaşi combinaţii prin familii, sunt cuplaţi la banu' public ca becu' la firu' electric, n-ar şti să funcţioneze altfel, că, băi, dacă e s-o luăm aşa, n-ai decât s-o iei din poartă în poartă prin zonele astea din nord pline de palate şi să întrebi la fiecare casă De unde ai, mă, banii de casă şi limuzină şi atunci se schimbă jmecheria, facem puşcărie din tot nordul Bucureştiului, tragem frumuşel un gard de câteva zeci de kilometri şi stăm toţi dincoace de el, stăm câteva zeci de ani închişi aci cu banii şi casele şi maşinile noastre şi asta e, se vindecă ţara, mi-a zis-o chiar Miron de câteva ori, nu, nu-n cuvintele astea, dar, cum e el hâtru şi oricum amărât din

naștere, nici nu te-aștepți de la el să facă vreo glumă să pară glumă sau Doamne ferește și apără să râdă, ce e aia să-l vezi râzând, poate la vreo-nmormân- tare a unuia care i-a scuipat în ciorbă, ăsta nu știe să râdă, era serios și-n scutece, cred că stătea așa, încruntat, în leagăn și se uita la lume, la alde mă-sa și ta-so și la rude și le dădea note tuturor, asta făcea și acuma tot asta face, mijește ochii ăia la noi toți, își trece mâna peste față și din două vorbe ai plecat să te-ngropi singur ca să scapi, nu mai are niciun sens să încerci s-o dregi, se uită la tine și are un excavator cu care-ți sapă groapa și tu poc, te rostogolești în ea ca după o masă copioasă și nu mai ieși de acolo decât când nu se uită, altfel e deranj și o iei de la cap și totuși ce fac eu când intru acuma, să mor dacă am vreo idee, chestia asta nu există, așa e de complicată.

— Da, dragă, ia spune.

— Am chemat-o pe mama să stea cu mine, vezi ce faci pe acolo, 'eu aș zice mai bine să încerci să nu te vezi pe la teve sau poate să te evapori, să nu dai de dracu’ tocmai azi, să te pomenești pe vreo listă.

— N-am, dragă, cum să dispar, i-a spus neveste-sii pe cel mai calm ton cu putință.

Știa că-i voia binele, așa era ea, pisăloagă, n-o schimba chiar atunci.

— Hai că vorbim mai încolo, poate totuși nu e dracu’ chiar așa de negru cum pare. Da, vă rog, a spus, comutând brusc pe altă convorbire și așezându-se pe o bancă din rondul din marginea bulevardului.

— Victor dragă, ți-am văzut mașina, am ieșit

un pic pe coridor, cred că totuși ar trebui să intri și tu, nu te mai purta ca un copil, te rog.

— Domnu' Costin, îmi adunam puțin gândurile, nu prea știu ce să zic și poate că Miron e supărat, nu știu.

— Suntem toți aici, dragă, avem un fel de celulă de criză și ar fi bine să intri și tu și să stăm puțin de vorbă, mai avem totuși câteva ore la dispoziție, cred.

— OK.

A închis telefonul, și-a privit vârfurile pantofilor, și-a așezat părul și a decis să-și mai aprindă o țigară acolo unde stătea. Și dacă totuși mai existau soluții? Dacă totuși puteau să-l scoată din țară în orele astea? Relații aveau peste tot, nu era problemă, singura chestie ar fi fost să vrea și el să fugă.

A aruncat țigara pe jumătate fumată sub talpă și a rămas desenând cercuri cu piciorul în pietriș. Trebuia totuși să se ducă, nu se făcea. S-a ridicat cu umerii aproape gârboviți, se simțea bătrân, apăsat de toate acele lucruri, în orice caz depășit. Paznicul l-a privit ciudat, venea pe jos și privea în gol și nici măcar n-a salutat, a trecut prin poarta mică din gardul viu și a intrat în grădina din jurul vilei. Pinii uriași făceau puțină umbră, nu destulă cât să te simți bine în timpul verii, dar suficientă când temperaturile erau cât de cât suportabile. A dat o tură pe aleile de pietriș frumos îngrijite, a stat în dreptul câtorva trandafiri și pur și simplu s-a uitat la ei, a dat să se așeze pe o bancă la soare, s-a răzgândit și a ales una lipită de vila impunătoare în care era sediul. Locuința unui fost milionar interbelic, una dintre atât de multele

case care supraviețuiseră aproape o sută de ani, vila avea ceva dintr-un castel retezat la jumătate și transformat în casă de vacanță, cu un turn impozant într-o parte și cu o pergolă largă în cealaltă, cu obloanele originale din lemn la ferestrele care fuseseră conservate, cu tot felul de intrânduri și uși care duceau ba la demisol, ba pe vreo scară direct la etaj, o construcție complicată în vremuri când totul se reducea la linii minimaliste și culori șterse. Până și culoarea clădirii, un cărămiziu-închis, amintea de vremuri apuse. Și-a aprins o țigară în umbra casei și a încercat să-și pună gândurile în ordine, dar nu se lega nimic. Și-a privit vârful pantofilor, a numărat niște pietricele de pe jos, le-a așezat cu piciorul într-o grămăjoară pe care apoi a distrus-o, expediind proiectilele în toate direcțiile. în mintea lui se formula o singură soluție la criză, nu vedea altceva de făcut, în fond, asta făceau toți când se strângea lațul în jurul lor și nu era nicio rușine. A scos telefonul din buzunarul de la piept, a format un număr:

— luliana, sună tu la aeroport și rezervă un avion mic pentru după-amiaza asta, a spus sec.

— Dar e foarte scump așa din scurt, șefu', a răspuns secretara.

— Ei, cât o fi, nu contează, să aștepte pe pistă și gata.

A închis scurt, fără să mai salute, s-a ridicat cu gesturi de om bătrân și anchilozat, a făcut cei câțiva pași necesari până la scara ce ducea la una dintre ușile din spate ale vilei și a intrat.

înăuntru, liniște de mormânt. în holul uriaș din centru nu era nimeni, scara în general atât de

luminoasă era de data asta în semiîntuneric, nu părea să miște nimic. A privit în jur aproape amuzat, nu foarte des puteai să vezi locul acela atât de pustiu, până și portretele președinților partidului păreau mai singure de data asta. A urcat scara cât mai încet, pe măsură ce urca, începeau să se audă voci - nu puternice, nu vesele, dar voci umane. A bătut de formă în ușa cabinetului doi, a băgat capul pe ușă, a intrat fără să aștepte să fie invitat.

Costin stătea singur pe unul dintre scaunele stil Ludovic XV dintr-un set de două scaune și o măsuță așezate în dreptul uneia dintre ferestre, între bibliotecile impozante care-i umpleau biroul. Obloanele erau aproape complet închise, doar o fâșie de lumină traversa camera, creând o pată de culoare pe o bibliotecă de pe peretele opus. în fâșia de lumină stătea aproape nemișcat fumul albăstrui al unui trabuc, parcă nimic nu voia să se miște, nici măcar aerul. Costin — rotofei, nu neapărat înalt, cu o chelie întotdeauna neverosimil de lucioasă, îmbrăcat la patru ace și așezat picior peste picior ca un lord, cu o privire plictisită ce străbatea totuși tăioasă prin ochelarii rotunzi căzuți pe nas - fuma și privea fix prin mica deschizătură dintre obloane.

— Victor, a spus fără nicio intonație, deși după toate aparențele nu ar fi putut să-1 vadă pe cel intrat.

— Domnu’ Costin, a răspuns cel salutat.

O mână s-a ridicat lenește de pe un braț al scaunului și i-a indicat scaunul liber de lângă el. Victor s-a așezat, aceeași mână care îl invitase să ia loc a împins spre el cutia cu trabucuri, a ales

unul mai subțire, l-a tăiat, l-a aprins, între cei doi s-a așternut tăcerea. Fumau și priveau prin deschizătura dintre obloane și fiecare dintre ei aștepta ca celălalt să deschidă discuția.

— Miron mi-a cerut să rămână puțin singur, are de dat niște telefoane, nu știu, a zis că ne sună să venim când termină.

— Am sunat să comande un avion la aeroport, așteaptă pe pistă până când.

— Nu e rea ideea, la urma urmelor, am încercat și eu să-i sugerez să plece pentru o vreme, vedem pe parcurs ce e de făcut.

Au tăcut amândoi. Fumul albăstrui se îngroșa, lui Victor, i-a trecut pentru o clipă prin minte că poate situația nu era așa de gravă și se agita el degeaba, poate că oamenii ăștia știau ceva ce el nu știa, altfel n-ar fi fost atât de liniște în sediu și n-ar fi stat fiecare liniștit în biroul lui, aparent făcându-și treaba și atât.

— Din câte înțeleg eu, dragul meu, a reluat Costin brusc, și înțeleg destul de bine lumea în care trăiesc, lui Miron i s-a terminat funia. Ăștia au cam reușit să-1 bage-n pușcărie, mi-e clară treaba. încă de ieri am semnale destul de clare că nu pot face nimic,- oamenii aproape că nu-mi mai răspund la telefon, iar dacă-mi răspund, nu-mi răspund la întrebări, se fac că plouă și schimbă vorba. Ce înțeleg eu e *că* serviciile și oamenii din jurul lor s-au sucit și nu mai vor să ne susțină, vor să ne schimbe cu opoziția. Care opoziție, cum bine știm, e formată tot din oameni de-ai noștri, dar na, un soi de disidenți, nu știu cum să le zic, vor și ei la ciolan și s-au gândit să ne sară ca să rămână mai mult pentru ei. Partea proastă e că

pe mulți dintre ei nu-i putem controla cu nimic, *cii*
că încă nu s-au apucat de treabă și n-au dosare, partea bună e că încă avem majoritatea în parlament și - cu Miron sau fără - n-o să le fie așa de ușor să-și facă de cap. Miza mare e la alegerile viitoare, dar până atunci vedem ce e de făcut.

— Știți, eu Credeam...

— Știu, credeai că suntem aici ca să discutăm despre condamnarea lui Miron și ce putem face. De acord, asta facem. Tocmai am văzut la televizor cum domnul prim-ministru declara că suntem stat de drept și toată lumea trebuie să se supună legii, ce să zic, ne-a părăsit și ăsta. Cum spuneam, soluțiile sunt puține și toate foarte proaste, le-am trecut în revistă pe toate. Sigur că ar putea — în caz că e condamnat - să nu se prezinte, să se ascundă aici sau peste graniță, ar fi dat în urmărire generală, circul e oricum în desfășurare, mare lucru n-ar fi să dispară și gata. Doar că, surpriză, a spus ridicând mâinile în aer cu un gest cât se poate de teatral și lovindu-se peste frunte, nu vrea. Zice că Domne, dacă ăștia au reușit să mă ascundă, eu mă duc și mă predau și asta e, n-o să stau pe fugă o viață, pușcăria e pentru oameni, nu pentru girafe, parc-așa a zis cumătru' ăla, nu era chiar prost. Așa a zis, așa-ți spun. Nici nu vrea să audă de avioane, vile la mare sau la munte sau la țară sau la dracu', vreun loc unde să nu poată fi găsit de nimeni și unde ar fi apărat chiar de servicii, că mai avem și noi niște oameni care ne sunt datori vânduți și aș zice că ne-ar ajuta dacă am ști să cerem foarte frumos. Dar nu. El nu și nu, că, dacă se ascunde, ăștia sunt în stare să-1 lege pe fî-su și

nu se poate așa ceva, mai bine stă cinșpe ani la pușcărie decât să-1 atingă cineva pe ăla mic cu un deget.

— E clar deci, a intervenit Victor.

— Da, e clar că vrea să-1 apărăm pe ăla mic, o să-1 apărăm, nu asta e problema. E destul de simplu, oricum n-au ce să-i pună în cârcă, mereu a fost protejat și în afară de bani și o firmă de tuning de mașini nu are mai nimic, un hotel cumpărat pe bune, câteva case, niște mașini, n-au ce să-i facă. Dar Miron are dreptate, s-au mai văzut mizerii, n-ar fi prima, n-ar fi ultima.

— Mda, a răspuns Victor pe tonul cel mai liniștit cu putință. N-o să înțeleg niciodată de ce ne băgăm la pușcărie unii pe alții, niciodată, n-am cum să înțeleg joaca asta.

— E varianta cea mai simplă pentru toată lumea, dragul meu. De ce să faci lucruri nasoale, când poți plăti un procuror și niște polițiști și poți motiva un judecător și gata, ai scos din joc pe cine vrei? în fond, chestia face parte din felul nostru de a face afaceri, nu? a replicat Costin zâmbind. Când nu se poate cu binele și unii nu mai vor să plece de la putere, hop!, justiția. Minune dumnezeiască, de fiecare dată. Scapi informația la televiziuni, ăia fac balamuc de se aude pe lună, știi rețeta, omul e nevoit să stea pe burtă o vreme și după ce l-ai dat la o parte înțelege și nu mai contează, face sau nu pușcărie, asta e deja irelevant. Doar de data asta nu e.

— Nu e. Pentru că suntem prieteni buni și cel puțin mie nu-mi convine deloc chestiunea.

— Nici mie, deși n-am nimic de pierdut, nimic de câștigat.

Victor a tăcut. A tras adânc din trabuc și l-a privit drept în ochi pe cel din fața lui, apoi a spus:

— Mă întorc imediat.

Ăl bătrân își făcea de lucru prin curte. Avea muncitori, îi tocmise să repare aleea de la intrare și să dea o mână de vopsea pe casa mică din spate, era ca-ntotdeauna prins în o sută de lucruri odată și - convins că numai așa se putea trăi — încerca să nu fie liber nicio secundă, să-și vadă de ale lui fără să deranjeze pe nimeni. De când avea în grijă atâția bani de la Victor, se simțea și mai pătruns de misiunea lui în lume, el nu luase banii ăia ca să-i cheltuiască, nici gând, trebuia să aibă grijă de ei și, pe cât posibil, să-i înmulțească, doar nu era să umble la banii copilului. Nu era nimic forțat în ceea ce făcea, așa știa el dintotdeauna și așa trebuia să fie lumea, banii nu erau făcuți să fie cheltuiți, banii existau ca să cumperi case și pământuri și la rândul lor casele și pământurile nu se vindeau niciodată, se lăsau moștenire copiilor și se păzeau cu sfințenie. Fără s-o știe neapărat, Vicky nu făcea decât să perpetueze o știință a avariției care în zona unde trăia el era aproape o artă, în general copiii rămânând relativ săraci până la moartea părinților, îmbogățindu-se prin moștenire, ținându-și la rândul lor copiii săraci, copiii lor nerenunțând niciodată la o palmă de pământ sau la vreo casă cumpărată de ăi bătrâni sau de ei, era lumea în care trăise întotdeauna și lumea din care nu ar fi plecat niciodată, motiv pentru care refuzase orice propunere de-a lui Victor de a se muta mai aproape de el sau chiar într-o casă vecină. El, Vicky, avea treburile lui în

viața asta și ideea - chiar și îndepărtată — de a părăsi vreodată satul în care se născuse sau orășelul în care-și ducea zilele în eternul apartament cu trei camere nici nu-i trecea prin cap. De fiecare dată când venea vorba despre asta, se arăta relativ deschis, învățase în timp să nu se mai certe cu fiu-său care, chiar așa deștept și bogat cum era, nu avea nimic în cap, și tăcea și o făcea cu o pricepere nemaivăzută. încântat de banii pe care-i avea pe 'mână, nu cheltuia nimic nici măcar din salariul lui de la primărie și singura lui pretenție în viața asta era ca toată lumea să-1 considere relativ sărac, un biet angajat la stat care din întâmplare avea niște case și niște pământuri, dar nimic altceva. Care la rândul lui avea un soi de angajat, pe Muscănsac, un amărât de la el din sat care făcea de toate prin curte și mai ales avea grijă de animale când el era plecat.

Cu Muscănsac ăsta stătea și-n ziua aia pe prispă și se cinsteau cu o țuică, văzuse la televizor care era treaba cu Miron și nu știa dacă să plece sau nu la copil, poate avea nevoie de ajutor, să stea de vorbă cu cineva. Sau poate chiar Miron ar fi vrut să stea de vorbă, ei doi se cunoșteau de-o viață, fuseseră colegi de liceu și rămăseseră prieteni întotdeauna, mereu când se întâlneau beau o sticlă, două de țuică sau de vin și puneau țara la cale, între gândirea lui Miron și cea a lui Vicky neexistând practic nicio diferență. Doar că după părerea celui de-al doilea primul o cam luase pe arătură și poate de aia nu-i era biné, că una era să faci avere și să nu te arăți, să nu te știe nimeni, alta să înnebunești la bătrânețe și să

vrei tu să împărățești lumea, nu se făcea, dar degeaba îi spusese de fiecare dată când se îmbătaseră, că el vorbea, el auzea. Se gândea că până la urmă Miron și-o cam meritase, poate cu ocazia asta îi venea mintea la cap, că avea numai gărgăuni în ea. Și nu i-ar fi fost de ăla, că de nebuni e plină lumea, da-1 trăgea și pe Victor al lui după el și te pomenești că-1 băga în ceva belea, de-și vedea copilul la pușcărie, rușinea de pe lume, Auzi tu, mă Muscăn, cum mama dracu' vine aia, să ai milioaaane (pronunța cuvântul milioane cu mai mulți a, subliniind fără să vrea) și să intri la pușcărie pentru bani pe care nici măcar nu i-ai luat, că măcar dacă-i luai, mai ziceam. Așa e Nea Vicky, ce să zic, îi răspundea celălalt, sorbind visător din paharul de țuică.

Muscănsac ăsta își trăgea porecla dintr-o poveste mai veche care prezenta două versiuni, amândouă însă cu același înțeles. în prima era vorba de o familie mai veche și săracă. Și, când voiau ei să se ducă la târg, ca să fie totul bine, puneau o muscă peste grâul sau porumbul din sac, să vadă dacă era umblat la el. în a doua versiune â poveștii, Muscănsac ăl bătrân era foarte calic și, când pleca de acasă, punea o muscă deasupra făinii din sac ca să nu-1 fure cineva. Cum se întorcea acasă, dădea fuga la sacul din pătul și verifica musca și dacă nu era lua foc pe toată lumea, că se știa că toți îl furau și n-ar fi putut trăi fără averea lui. Oricum ar fi fost, acest Muscăn, cum îi spunea Vicky, moștenise mai degrabă sărăcia din prima poveste, pentru că, de când se știa, nu reușise să lege două-n tei și tot muncea cu ziua pe la unul și pe la altul,

până când lui Vicky i se făcuse milă de el și-i oferise un fel de salariu, adică niște bani în fiecare zi și băutură și mâncare la discreție ca să aibă grijă de curtea lui când era plecat. Se înțelegeau de minune, atât de bine, încât Vicky pusese pe numele lui și niște pământ și se putea baza pe el în orice situație. Muscăn, pe numele lui adevărat George, ar fi tăiat lumea-n două pentru Nea Vicky al lui .și niciodată nu-i ieșea din vorbă.

— Auzi, bă Muscăn, ce zici, să mă duc la copilu' ăla al meu să stau de vorbă cu el?

— Mă nea Vicky, i-a răspuns celălalt, aprinzându-și o țigară și trăgând adânc din ea, io știu?

— M-aș cam duce, da' l-am sunat dă dimineața și nici vorbă să zică să mă duc. Și io așa nu mă duc, că poate nici nu-1 găsăsc.

— Drept e și asta, nea Vicky.

— Da' pe partea ailaltă, și cu nean-to Miron aș vrea să vorbesc, că cine știe?

— Cine știe, a răspuns Muscănsac gânditor, ca de obicei repetând ce spunea Vicky sau pur și simplu tăcând.

— Că e-n felul următor, mă-nțeleegi, a reluat celălalt, ca și cum răspunsul nici nu existase, nu cred io că mă bagă ăștia-n samă pă mine, da' mai știi? Șî cu Miron aș avea io și altă vorbă, da' poate că nu are timp și mă duc degeaba până acolo. Alfel, mai bine mă duc.

— Du-te, nea Vicky, mare lucru?!?

— Tu să ai grijă dă acareturi p-acilea și să vezi dă animale, zi-i și tu neveste-tii că dormi acilea, că e vopselurile alea și materialele în curte și vine vreunu' șî face fro nefăcută taman acu'. Io mă

duc la oraș s-o iau pă nevastă-mea și plecăm să *să*
vorbim cu ei, n-o strica.

— Bine, așa fac, i-a răspuns celălalt liniștit, de fapt știind dinainte ce avea de făcut și vorbind și el ca să se afle în treabă.

— Auzi, da’ stai s-o sun pe Magda, să-i spun să se pregătească, să nu stau p-acolo s-o mai aștept și pe asta.

A luat telefonul de pe treapta pe care era așezat, a ales numărul și a așteptat.

— Auzi moaaamiii, io vreau să mergem la oraș să vorbim cu Victor.

,— Unde să mergem noi, mă? i-a răspuns nici măcar arțăgoasă vocea de la celălalt capăt.

— Să mergem la oraș, să vorbim cu alde ăștia, tu nu te uiți la televizor?

— Ba mă uit, da’ tu crezi că au timp de noi acu’? De tine le arde lor?

— Păi, mă moaaamiii, mă gândeam că...

— Stai, mă, potolit acolo și vezi de reparațiile alea, te duuuci tu la Bucuurești să faci căcatu’ praf.

— Bine, moaaamiii, dacă zici tu, nu mă duc, i-a răspuns Vicky, răzgândindu-se brusc. Auzi, stai, nu închide. Nu vrei să vii și matale la țară, să facă asta a Iu’ Muscăn nește pui la grătărel, mai stăm și noi p-acilea?

— Am niște treabă, peste vreo oră.

— Hai, mă suni și trimet io pe cineva să te ia când termeni, a încheiat Vicky victorios, dintr-odată simțindu-se din nou stăpân pe situație.

A închis.

— Auzi, mă" Muscăn, ceacă să nu mă duc, că n-are ăia timp dă mine.

— Atunci să nu te duci, șefule.

— Ia mai toarnă o țuică d-aia atuncea, că nu mă duc nicăieri.

Muscănsac s-a ridicat cu toate cele 120 de kilograme ale lui, s-a dus până la veceul din hol, s-a întors și a turnat în pahare.

Când s-a întors, Vicky a luat paharul pe care i-1 adusese, l-a dat pe gât, s-a șters cu mâneca la gură și - brusc lovit de inspirație - a spus:

— Adu, mă, toată sticla, să bem.

Nu de libertatea lui Miron îi păsa lui, chiar dacă în discuțiile cu ceilalți pretindea întotdeauna că îi păsa de toată lumea și chiar reușea să pară cel mai îndatoritor om din lume. Problema lui serioasă erau unii alde Măciucă, neam de arendași deja, care se porniseră să pună mâna pe toate terenurile din comuna lui, plăteau pe toată lumea bine și la timp și îi încurcau apele. Alde Măciucă ăștia (ai dracu' cu sufletu' din ei, arză-i-ar focu' și rhânca-i-ar buba și canceru') erau ceva rude îndepărtate cu un deputat din județ și deci nu prea puteau fi atinși. Vicky se gândea că, dacă ar fi vorbit cu Miron și ăsta ar fi vorbit cu deputatul, nu că alde Măciucă s-ar fi lăsat de treabă și ar fi plecat, dar ar fi putut să se asocieze cu ei și să mai facă și el un ban. De ani de zile juca farsa asta cu Miron, el se plângea că e sărac, ăla îi mai dădea câte o firimitură, îl mai băga în ceva afaceri, îl ajuta. Deci povestea cu închisoarea nu-i convenea deloc lui Vicky, pentru că-i încurca toate planurile și - oricât de prieteni ar fi fost ei doi - banii erau bani și restul conta mai puțin. Nu că el însuși ar fi fost om rău, își spunea, dar ce să facă? Să-i lase pe alde ăia să se

îmbogățească la el în sat și el să stea cu mâinile în sân, când știa foarte bine că ar fi putut să încerce să aibă și el o parte din câștig? Erau implicați acolo bani europeni de luat pe degeaba, subvenții mari, contracte gata făcute, nu strica să aibă și el ceva. Ce, trebuia să știe cineva că erau asociați? Nu, pân' la urmă ăia puteau rămâne cu firma pe față, să se dea mari și să-și cumpere mașini scumpe și să-și facă vile și să facă ce voiau ei, el ar fi putut sta ascuns și să-și ia o parte și ar fi fost foarte bine pentru toată lumea.

Pe de altă parte, erau de vorbit și niște lucruri mai personale cu Miron și se temea că, dacă se întâmpla ce ziceau ăia pe la televizor (dar n-ai cum să-i crezi, își spunea, sunt oricum toți plătiți și niște jigodii), nu mai era timp și le promisese oamenilor că îi ajuta cu niște servicii și tocmai din cauza certurilor cu alde Măciucă (nu lucruri serioase, niște înjurături, câteva amenințări) nu mai putea apela nici la primar, colegul lui de liceu, și cu atât mai puțin la deputatul din reședința de județ, care, clar, nici nu l-ar fi băgat în seamă. Doar că nevastă-sa îi spusese cât se poate de limpede că, dacă nu reușea să le rezolve oamenilor niște servicii la stat — la spital, la vreo instituție, la primărie, la dracu' —, îi angaja el, or, asta însemna să le dea bani și așa ceva nu putea suporta. Cum să le dea el . bani oamenilor, chiar și rude îndepărtate? Una era să aranjeze una-alta, să le facă vreun bine și să-i aibă datori și să le poată cere serviciul înapoi la un moment dat, alta era să se apuce să-i plătească din banii lui când nici nu știa ce să-i pună să facă, nu prea era nimic de făcut pe firmele alea pe care i le făcuse fiu-

său, oricum.

Cu problemele astea în minte, Vicky se gândea totuși să se ducă până la Miron și să stea de vorbă cu el cât mai era timp, că cine știa ce avea să se întâmple? Nu știa nimeni. A dat să-i povestească lui Muscănsac problemele lui, dar și-a luat seama și i-a spus să mai toarne niște țuică. între timp a scos telefonul din buzunar și l-a sunat; pe fiu-său să se sfătuiască. A așteptat destul de mult cu aparatul la ureche și, când să renunțe, a auzit răspunsul:

— Da, mă tată, zi-mi repede, că am treabă.

— Bă Victore, vroiam și io să vorbesc cu alde Miron de treaba aia cu asociația, să vedem dacă poate vorbi cu cineva să ne înțelegem cu ăștia alde Măciucă.

Victor a tras un fum din țigara de foi, a privit lung pe fereastră, a dat ochii peste cap, apoi a spus:

— Mă tată, are omu' alte treburi acu', mai lipseai tu cu ale tale.

— Păi, de, mă Victore, fiecare le știe pe ale lui.

— Hai, bre, las-o și tu pe altă dată, că nu stai cu picioarele-n apă de asociația aia.

— Și mai era și povestea aia cu alde verișorii care caută servicii, ți-a zis mă-ta ce și cum.

— Anșa, a zis Victor deja exasperat.

— Și mă gândeam să-i zic tot Iu' Miron, că el le face și desface pe toate și poate ne ajută.

— Las-o și p-asta pe altă dată, dă-i dracu', să aștepte.

— Bine, mă Victore, dacă zici tu, a răspuns bătrânul dintr-odată liniștit. în rest, toate bune pe acolo?

— Să fiu al dracu' dacă știu, a răspuns Victor sec. N-am nicio idee. Hai că te sun eu mai încolo.

— Bine, mă tată, ai grijă de tine.

— Am, pa-pa.

Telefonul s-a închis cu sunetul obișnuit, Vicky a rămas privind în gol, nu prea înțelegea ce era cu povestea asta, dar sigur nu mirosea a bine. Lasă că o sună el pe nevastă-sa mai târziu și văd ce e de făcut, că doar nu-i spune lui nimeni ce să facă.

în biroul cufundat în semiîntuneric și scăldat în fum, Victor și Costin așteptau în continuare să fie chemați de șeful cel mare. Trecuse deja ora la care televiziunile spuneau că avea să se anunțe hotărârea Curții, era doar o chestiune de timp până când cu toții aveau să afle dacă Miron scăpa sau mergea la închisoare.

Victor a auzit ușa din spatele lui deschizându-se. Sunetul clanței aproape l-a speriat, dar n-a mișcat niciun mușchi pe față. L-a privit pe Costin, nu s-a întors către ușă, a încercat să-și dea seama de pe fața acestuia dacă era sau nu șeful. Pe fața rotundă și lucioasă a bărbatului de lângă el s-a lățit un zâmbet enorm, s-a ridicat brusc în picioare și a pornit spre ușă. Curios, Victor s-a întors și el cu o mișcare aproape automată. Bărbatul din cadrul ușii era înalt, îmbrăcat la patru ace, cu o mică insignă în piept și cu o cravată foarte colorată înnodată după ultima modă. Pantofii din picioarele lui erau atât de lucioși, încât în ei se putea vedea imaginea întregii camere. Mâinile fine, cu unghiile foarte îngrijite, postura perfectă a diplomatului de carieră. Un zâmbet larg pe față, nimic din

atitudinea lui nu sugera cine era și cu ce se ocupa bărbatul care li se alăturase, iată, în poate cea mai tainică ședință la care participase Victor vreodată, dacă el înțelegea foarte bine despre ce era vorba, deși nu era sigur. Omul care în acea clipă îi strângea mâna lui Costin era șeful Serviciului de Informații, un fost securist care supra- viețuise tuturor regimurilor, trecuse prin toate demnitățile publice posibile și în cele din urmă fusese recompensat cu ceva ce semăna foarte bine cu funcția supremă în stat, chiar dacă România era un soi de democrație. Se știa foarte bine că el și oamenii lui controlau multe dintre afacerile mari, că avea pioni în toate consiliile de administrație ale marilor companii de stat, că practic sectorul energetic și comunicațiile erau în buzunarul lui, că acest domn Theodor, cum i se spunea la modul general, era cel mai puternic om din țară după președinte sau chiar mai puternic decât președintele.

Prea trecut prin viață ca să arate vreo urmă de surpriză, Victor s-a apropiat de cei doi bărbați cu mâna întinsă și un zâmbet de circumstanță zugrăvit pe față. Domnul Theodor i-a întins mâna, privindu-1 drept în ochi și având grijă să nu dea nicio înclinație palmei întinse. A înțeles mesajul, erau între egali, doar că pentru moment nu știa ce să facă cu informația primită de la omul pe care îl salutase. Costin a tras încă un scaun lângă măsuța din dreptul geamului și s-au așezat toți trei în jurul ei. învăluiți în fum, singuri pe lume, cu toții privind prin fanta dintre două obloane care nu clinteau. Nicăieri, nimeni n-ar fi putut spune unde erau în acel moment, cine erau, de

ce. Trei bărbați singuri într-un birou, fiecare așteptând ca unul dintre ceilalți să vorbească primul, fiecare temându-se că o deschidere prost făcută nu avea să ducă la niciun rezultat, dintre ei mai ales Victor promițându-și să tacă, să nu ceară și să nu ofere nimic. Se întreba dacă cei doi se mai întâlniseră înainte, dacă discuția din acea zi era o continuare a negocierii lor sau pur și simplu așa începea totul, într-o tăcere de moarte alături de biroul și mai tăcut al lui Miron. își putea imagina ce aveau să-și ofere cei doi bărbați, dar niciodată nu ar fi riscat să spună ceva precis. Costin fuma liniștit, inexpresiv, părea foarte preocupat de ceva de dincolo de fereastră. Celălalt, Theodor, părea foarte mulțumit să se afle acolo, studia admirativ lucrurile din jurul lui - era un semn că nu mai fusese în acel birou sau un mod de a amâna orice discuție, Victor n-ar fi putut spune -, a acceptat pe tăcute un trabuc și l-a aprins cu gesturi de cunoscător. Parcă din afara încăperii, Victor îl studia cu coada ochiului pe bărbatul din serviciul de informații. Liniștea cu care privea lucrurile, poziția relaxată, fața zâmbitoare, felul perfect în care era îmbrăcat, cravata cu dungi portocalii și șosetele din același set, inelul cu filigran de pe degetul mijlociu al mâinii stângi, mica insignă înfiptă în reverul hainei, nu, nu de deputat sau senator, probabil un alt însemn, nu știa exact ce era, cămașa închisă cu butoni și ieșită fix cât trebuia de sub sacou, gestul cu care bărbatul și-a descheiat un nasture și naturalețea cu care s-a așezat picior peste picior să aștepte sfârșitul lumii în tăcere, pentru că nu părea dispus să scoată vreun cuvânt. Victor

își amintea o dimineață la munte în Austria, se trezise la ora patru și ieșise din hotel cu o cafea, se așezase la o masă pe terasa din față și o vreme privise pădurea din fața lui înconjurat de sunetul apei unui pârâu pe care nu-1 vedea și de foșnete neidentificate, în biroul lui Costin era același tip de liniște, urma să se întâmple ceva, desigur, întotdeauna urmează să se întâmple ceva, întrebarea e cât ești dispus să aștepți fără să încerci să influențezi mersul lumii, ca și cum n-ai exista, ca și cum — în eventualitatea că următoarea întâmplare e sfârșitul lumii — tu ai fi singurul care ar putea spune că nu e vinovat cu nimic, nu din cauza ta s-a terminat totul, ai fost un simplu spectator. Pentru că inima răului e rece ca gheața, inima răului e mai nepăsătoare ca o piatră, inima răului nu știe că exiști și-n inima răului nu se întâmplă niciodată nimic, răul e în afara răului, își e exterior sieși, o lume într-o lume care niciodată nu a existat și niciodată nu va exista cu adevărat, iar acolo, în inima răului, Victor alegea să se comporte ca întotdeauna, așa cum învățase, fără să dea vreodată senzația că el era cel dispus să acționeze în vreo direcție sau alta, căutându-și propriul bine, nicidecum răul sub vreo formă sau alta, în niciun caz răul celuilalt, nu, așa ceva nu se putea întâmpla, era cu totul exclus ca el să facă un singur gest care să implice vreo urmă a răului.

— Aș propune să nu începem lungind-o, a spus Costin scurt și vorbele lui au tăiat fumul, liniștea, lumea toată ca un cuțit. Domnul meu, îmi închipui de ce ai venit. îmi închipui și cum ar fi fost dacă nu ai fi venit.

— Posibil, dragul meu, i-a răspuns diplomatul, privirea înghețându-i dintr-odată.

Victor a ales să nu spună nimic, s-a așezat și mai relaxat pe scaun și a zâmbit.

— Am o bănuială că la ora asta Miron e deja în drum spre închisoare, chiar dacă e la câțiva metri de noi, a spus Costin. întrebarea nu e de ce, asta am putea și ți, nu cine, și asta știm, întrebarea e ce vrei de la noi, de ce ești aici.

— Dragul meu, aș putea să îți spun că am venit într-o foarte scurtă vizită de curtoazie sau, din contră, aș putea să mă distrez și să îți spun că am venit să mă bucur de față cu tine. Dar nu voi face niciunul dintre aceste lucruri, nu cred că e cazul și azi am să fiu cât se poate de sincer cu tine: am venit să îți ofer pacea, a spus zâmbind omul de la informații. Am venit să negociem.

— Și nu putea aștepta până mâine, i-a tăiat-o Costin fără nicio urmă de întrebare în voce.

— Nu, pentru că am ales să nu merg la stimatul domn prim-ministru, sunt aproape sigur că domnia sa nu poate vorbi prostii pe la televiziuni, dar de tine nu sunt așa de sigur și mi s-a părut mai simplu pentru toată lumea să evităm surprizele și, a continuat cu uh zâmbet foarte subțire, eventualele neplăceri.

— Și ce aș putea spune și n-am spus? i-a tăiat-o celălalt. E clar că ne-ați făcut. Era clar de când ați scos o lume întreagă în stradă și ne-ați pus toată Europa-n cap, num-am îndoit nicio clipă că sunteți porniți pe noi.

— I-am trimis atâtea avertismente lui Miron, a spus aparent trist celălalt. Și nu doar

avertismente: i-am trimis oameni, i-am dat în continuare tot ce a vrut, nimeni nu s-a atins de un fir de păr din capul lui — și nu era foarte greu să o facem. Tot ce i-am cerut, micul schimb care i s-a promis întotdeauna a fost să nu mai încerce să schimbe mersul general al țării, să-și vadă de afacerile și funcțiile lui și atât. în fond, a spus fin, era atât de simplu să-și debiteze prostiile fără să se ia în piept cu toată lumea, să promită și el o schimbare neprecizată, să spună vrute și nevrute pe sticlă, să mintă frumos, ca orice politician care se respectă. Dar nu: simțindu-se pus la colț, deși noi tot timpul îi ofeream pacea, și-a pus în cap să scoată țara de pe drumul alianței cu lumea vestică și să facă nici el nu știa ce, nici nu vreau să mă gândesc, sper că nu vreo realiniere cu Estul, că nu-1 cred atât de prost, nu, asta nu.

— Și pentru asta trebuia să-1 băgați în pușcărie, când probabil, de frică, el e singurul politician care n-a mai făcut nicio nefăcută în ultimii ani, a spus Costin, din nou fără nicio intonație.— Dragul meu, i-a răspuns Theodor, am fi putut să-l băgăm în pușcărie de mult și am fi putut s-o facem și dacă venea direct de la o mănăstire unde ar fi trăit toată viața lui de până atunci și n-ar fi întâlnit niciodată pe altcineva în afară de frații lui călugări, nu asta e problema, știi bine. Așa cum la fel de bine știi, a spus ca să detensioneze puțin situația, că noi vom colabora în continuare și listele propuse de partide sunt pentru pulime, hai să lăsăm iluziile, că nu suntem la vreun talk-show în prime-time. Noi am colaborat bine întotdeauna, am fost și suntem cu toții prieteni, Miron e singurul care a gles să nu mai fim prieteni și acum se întâmplă exact ce trebuie să se întâmple cu oamenii care nu știu să respecte condițiile unei bune conviețuiri.

— Serios, a spus Costin privind pe fereastră.

— Serios.

— Serios, sper că îți dai seama că am oameni de la televiziuni care în următoarele două minute pot spune că ești la mine și pot reproduce exact ce mi-ai spus, a continuat Costin pe o voce mai rece ca gheața. De când ai intrat, doar asta îmi stă în minte, să chem vreo doi reporteri în birou și să te rôg să le dai o declarație, dacă tot ai venit pe aici.

— Dragul meu, știm amândoi foarte bine că ești mai inteligent de atât și exact de asta sunt aici, altfel erai tu în altă parte și nu mai

amenințai pe nimeni, i-a răspuns celălalt zâmbind. Cacealmale din astea nu servesc, mai bine, spune să-mi aducă o cafea.

Costin a dus mâna spre buzunarul de la piept ca și cum ar fi vrut să scoată telefonul, s-a ridicat greoi din scaunul în care stătuse lipit până atunci, s-a dus până la birou, s-a prefăcut că aranja niște hârtii, privirea securis- tului nu l-a urmat, acesta continua să privească liniștit pe fereastră, Costin i-a aruncat o privire lui Victor și acesta a scos telefonul, a format un număr și a spus sec:

— Radule, adu trei cafele.

Nu știa dacă să intervină cu ceva în discuție și nu știa nici măcar dacă ceilalți doi discutau și cu el, probabil amândoi aveau nevoie de un martor și el era acolo exact pentru asta, nu ca să discute. La fel, nu știa dacă era prima întâlnire dintre cei doi sau era o continuare a unor nègocieri, dacă nu cumva Costin îl vânduse de mult pe Miron și ce se întâmpla în acea cameră era în fond un soi de semnare a unui nou contract pe termen lung între cele două partide, nu-și dădea seama de nimic din cuvintele celor doi, doar acel *Noi ani colaborat bine întotdeauna^* dădea de gândit, în fond, era posibil, totul era posibil și poate că din punctul de vedere al lui Costin ceea ce se întâmpla acolo era normal și poate că până și Miron era la curent cu întâlnirea dintre cei doi, nu știa și a ales să nu intervină, deși îi stătea pe buze să întrebe sec dacă participa și el la negocierea care începuse de mult sau dacă era timpul să plece.

— Victor dragă, a spus securistul ca și cum i-

ar fi citit gândurile, sigur că eu și Costin suntem prieteni vechi, dar nu atât de prieteni cât să nu discutăm în continuare în contradictoriu. Sigur că nu e prima întâlnire pe care o avem pe această temă, sigur că nu e nici ultima, a spus zâmbind subțire, dar probabil că te întrebi de ce ești aici.

Victor a tăcut, Costin s-a întors pe scaunul lui, ușa biroului s-a deschis fără zgomot și secretarul a intrat cu cafelele, le-a așezat grijuliu pe masă, a golit scrumiera și a ieșit fără o vorbă. Costin și-a pregătit tacticos cafeaua, a luat ceașca în mână fără farfurie, s-a ridicat și s-a așezat lângă fanta de lumină din fereastră, cu spatele la ei.

— Victor, a continuat Theodor zâmbind, cum stai cu preluarea cartierului?

A reușit să-și controleze fața, apoi să bea din cafea fără să miște niciun mușchi în plus pe față, se știa urmărit, bănuia că știau aproape tot despre el, dar oferta care i se făcea era prea clară și prea bruscă și a ales să tacă, privindu-1 liniștit pe cel din fața lui.

— Te întreb cum stai cu preluarea pentru că am putea simplifica lucrurile, am putea simplifica enorm lucrurile dacă ai vrea să vorbești în mediul de afaceri cu o oarecare cumpătare, nu spun fără să ne învinovățești, hai să nu schimbăm noi azi poveștile care fac lumea să se miște, nu spun fără să ne faci securiști și să o ții langa cu oculta și alte lucruri cât se poate de adevărate despre noi toți, a continuat mieros, dar sugerând că justiția trebuia să-și urmeze cursul și dracul nu e așa de negru cum pare, mă-nțelegi, că se mai întâmplă.

— Și de ce aș face așa ceva? a întrebat Victor liniștit. De exemplu, aș putea spune în mediul

meu că ai venit aici să ne spui sentința dinainte și că Miron a avut dreptate dinainte, de ce nu?

— Pentru că, mă obligi să mă repet, ești mai inteligent de atât și sper că înțelegi că, dacă ai face asta, n-am mai putea fi prieteni. Plus că am înțeles că ești mare acționar pe la niște combinate din maica Rusia și aș putea să-i fac și pe alții să înțeleagă din ce mediu vii și probabil nu ți-ar conveni chestia asta.

— Aș putea să o spun chiar eu, i-a răspuns Victor sec, sunt banii mei.

— Sigur că ai putea, totul e posibil. Dar nu vrei să o faci, pentru că, repet, ești mai inteligent de atât și ne vom asigura că totul îți rămâne ție. Planul e în felul următor, dragul meu, hai să te pun la curent ca să nu mai discutăm în contradictoriu: va exista o guvernare de tranziție în care vom da impresia că îi primim alături de noi pe cei care azi vor să ne schimbe lumea. Hai să zicem șase luni, cel mult un an. Apoi îi dăm afară și ne aliem în mod deschis și tu ai putea deveni, să zicem, ministrul Economiei sau ce ministru vrei tu. Sau… a spus Theodor cât se poate de încet și parcă trist.

în acea clipă, ca prin minune sau poate dintr-un calcul extrem de precis ale cărui resorturi începeau să nu-i scape, în buzunarul lui Victor a bâzâit telefonul.

— Mă scuzați, soția, a spus pentru a pune o pauză convorbirii.

A deschis mesajul, în el era o fotografie cu o mașină parcată pe strada din fața casei lui, o mașină în care stăteau doi bărbați care nu păreau să aibă nicio altă treabă. A privit ecranul cât a

putut de calm, a răspuns cu un scurt OK, l-a privit pe bărbatul din fața lui și a tăcut.

Theodor i-a zâmbit, a ridicat ceașca de cafea și a sorbit din ea.

Victor a făcut același lucru, continuând să privească în telefon.

Dinspre poarta din spate a curții care înconjura vila, în pantaloni scurți kaki și un tricou care putea fi albas- tru-deschis sau chiar alb, rotofei, cu o freză castron de sub care se iveau doi ochi sclipitori, cu ambii genunchi juliți, nici grăbit, nici chiar încet, Costin îi privea pe copilul din vecini - chiar, oare al cui era? se întreba pentru a nu știu câta oară - dondănind prin curte și apropiindu-se de locul lui preferat de joacă, scara de incendiu. Nici el nu mai știa când apăruse copilul în curte și când devenise pentru el un obicei să se joace singur cu diverse lucruri fără să-1 deranjeze nimeni, pentru că Miron îl văzuse într-o zi chiar când paznicul încerca din răsputeri să-1 dea afară din curte și spusese că poate să rămână. „Pot să stau aici până vine mami de la serviciu", își spunea copilul, vorbind singur, „dacă am noroc, poate vine și pisica și ne jucăm amândoi de-a ceva. I-am spus lui mami că dacă nu sunt acasă mă găsește aici, n-o să-mi facă nimic dacă nu mă găsește. Ia uite", a continuat de unul singur, „pot să mă duc să mă joc pe terasă, nu e nimeni". A urcat încet pe scara de serviciu, temător aproape, s-a așezat pe o treaptă de la nivelul terasei și a început să caute din ochi pisica, „într-o zi, mami o să mă lase să mă duc la fotbal cu ceilalți copii, o să mergem apoi și o să mâncăm burger și înghețată, o să fiu

cuminte, cum a zis, și n-o să mă mai lase singur acasă, pișipișipiși, hai, nu vii să ne jucăm?" Costin îl privea curios, ar fi vrut mult să afle cine era acea mami a lui care-1 lăsa singur în fiecare zi și ar fi vrut să vorbească cu ea, poate nu-și permitea să-l ducă la ceva sport, dar nu, era un gând stupid, cum să locuiești în cartierul ăla și să nu-ți permiți o nimica toată, poate era altceva, cert e că puștiul devenise o prezență fantomatică destul de obișnuită în curtea vilei și-n zilele în care nu apărea își făcea griji să nu se fi întâmplat ceva. „Mami a zis că dacă iau note mari o să-mi ia un cățel", și-a continuat copilul tirada. „O să am un cățel numai al meu și o să ne plimbăm amândoi prin cartier și o să avem jucăriile noastre și o să ne jucăm și o să mâncăm împreună. Ia uite, o lăcustă, aș putea să pun mâna pe ea, nenea Costin și nenea Miron au zis că mă pot juca aici în curte cât vreau eu, oare lăcustele mușcă, dacă pățesc ceva, o să mă certe, dar mami oricum mă ceartă mereu, parcă i-am făcut ceva, nu știu ce are cu mine." Cu mișcări extrem de încete și probabil exersate îndelung, s-a ridicat și s-a apropiat de lăcusta așezată pe balustradă. Și-a așezat o mână lângă ea și câteva clipe a lăsat-o acolo nemișcată, închipuindu-și probabil că Insecta avea să se obișnuiască cu prezența lui și a mâinii lui și nu avea să fugă. Apoi, lent, a apucat insecta de o elitră și a ridicat-o în dreptul ochilor. A studiat-o atent, ca un entomolog care tocmai descoperise o specie nouă și cât se poate de diferită de tot ce cunoscuse înainte, apoi și-a strâns mâna cât să o țină înăuntrul pumnului mic și în același timp să nu-i

facă rău. „Am să te iau cu mine acasă, tu vei fi prietena mea până când mami îmi ia cățelul promis, aș vrea să fie un golden retrieyer sau un labrador, sunt atât de simpatici cu urechile lor mari și cu ochii care parcă vorbesc, cățelul ar fi cel mai bun prieten al meu." în mintea lui Costin a încolțit un gând, poate să aducă un cățel în curte, poate chiar să-i cumpere unul și să i-1 ofere cadou, nu știa, era un plan și în felul ăsta putea să stea departe de Theodor și Victor, care la nici doi metri de el își beau cafeaua și tăceau cât se poate de elegant. Dintr-odată, copilul s-a ridicat. Odată cu întrebarea cum îl chema, întrebare care din nou se formulase în mintea lui și probabil niciodată nu avea să aibă un răspuns. L-a văzut trecând spre dreapta, țopăind pe terasă cu lăcusta în pumnul închis și poves- tindu-și ceva singur, ca de obicei. L-a auzit strigând: „Nenea Miron, nenea Miron, haideți să vă arăt ceva! Haideeeți, am ceva și vreau să vă arăt, nu durează mult, haideeeți până afară". Niciun răspuns, apoi ușa terasei, copilul spunând: „Am prins o lăcustă și vreau să o duc acasă, dar mai stau să mă joc la dumneavoastră în curte, până vine mami mai durează și nu am ce face singur acasă". Costin încerca să-și închipuie fața bărbatului care tăcea împreună cu copilul din vecini la nici zece metri de el. încă de dimineață ar fi vrut să vorbească mai multe lucruri cu el, dar Miron se închisese după un zid de tăcere și cât timp stătuse la el în birou nici măcar să-l privească nu vrusese, fuseseră fiecare singur pe un fotoliu, respectiv la birou, despărțiți de un vid prin care nu părea să treacă nimic. Nici copilului

nu îi vorbea, iată. Doar că acesta, fericit, insista să-i găsească un nume insectei pe care o prinsese și nu se lăsa dus deloc, deși probabil Miron ar fi dat orice ca să scape de el. „O să-1 cheme Frodo", a spus copilul, brusc lovit de inspirație, „îl cheamă Frodo și e cel mai bun prieten al meu, are nouă ani și vine din Africa și acasă are prieteni și părinți de care stă departe. De abia aștept să vină mami și să i-1 arăt, nu mai durează mult, o să vină și mi-a promis că mă duce la cofetărie să luăm eclere, apoi ne uităm la serial. V-ați uitat la episodul de săptămâna asta? Foarte interesant, chiar dacă n-am înțeles prea bine de ce a trebuit să moară' bătrânul și mami n-a avut timp să-mi explice, a stat tot timpul numai pe telefon și sunt foarte sigur că n-a văzut mai nimic din film, poate o să ne uităm și la reluare, până când vine tati numai asta facem și o să fie frumos și apoi o să ieșim toți în oraș și o să mâncăm prăjituri." Din partea bărbatului în continuare niciun răspuns, scenele cu copilul se succedau, dacă nu zilnic la fel, întotdeauna destul de asemănătoare cât să știe toți că nu trebuia să-i spună ceva, el era mulțumit să aibă cu cine schimba o vorbă. „Bine, acum mă duc acasă să-i caut lui Frodo o cutiuță care să fie casa lui. Sau poate am să-1 las liber, poate nu-i place să.stea închis." Costin l-a văzut străbătând terasa, a auzit ușa închizându-se în urma lui, copilul a coborât treptele cu grijă, a străbătut aleea până la poartă, s-a oprit să i-1 arate și portarului pe noul lui prieten și s-a făcut nevăzut.

A închis aproape cu grijă ușa de sticlă, s-a îndreptat spre mașină și tocmai se pregătea să

urce la volan când a sunat telefonul.

— Da, babe, sunt în oraș, uite, mă pregăteam să mă duc acasă, am trecut pe la coafor nițel, da, iau când intru în cartier, nu, nu știu, îmi trimiți mesaj, stai că mă sună Oana, hai te pup, love you too, vorbim mai încolo, da, fato, ia zi-mi, cafea, sigur că mergem la cafea, unde ești, hai că vin in five, girl, mai vorbim și noi, ia uite ce frumos s-a nimerit să fim ieșite amândouă odată, a spus Corina, renunțând brusc să mai urce în mașină și pornind pe jos pe strada scăldată în soarele prânzului.

Vile după vile pe ambele părți, îi plăcea să se plimbe pe acolo, era lumea în care întotdeauna sperase că avea să ajungă și când mergea pe acolo se simțea mai stăpână pe ea ca oricând. A văzut niște blocuri în construcție, și-a notat în minte să afle cu cât se vindeau apartamentele în faza asta, poate era o combinație de făcut, poate cumpăra unul, mai era loc de un credit și n-ar fi stricat să aibă o căsuță de închiriat și acolo, poate venea un ban, poate nu, în orice caz, erau niște bani bine investiți și oricum n-avea rost să nu facă asta, pentru că banii pe care nu îi investești se duc, știa ea foarte bine cum stăteau lucrurile, plină lumea de săraci și de proști care nu știau să lege două-n tei și mereu se plângeau că nu le ieșea nicio combinație, dar nici de-ai dracu' nu se apucau să facă ceva, așteptau să le pice pară mălăiață în gura Iu Nătăfleață, niște inconștienți toți, nicio mirare că nu le ieșea nimic și umblau ca amărâții din job în job și din necaz în necaz, că n-aveau nimic în cap, d-aia, și-a spus satisfăcută în timp ce străbătea cele câteva sute de metri

până la terasa unde o aștepta prietena ei cea mai bună, dai toate femeile pe care le cunoștea erau prietenele ei cele mai bune până în secunda când se despărțeau, fiind instantaneu înlocuite în atât de râvnita funcție de următoarea prietenă cu care ieșea în oraș.

Terasa nu era tocmai mare, șapte-opt măsuțe aliniate paralel cu trotuarul la parterul unui bloc de fițe în care nu părea să miște nimic. în afară de mașinile care străbateau bulevardul în goană, nicio mișcare, era aproape liniște. Corina se simțea ușoară, mulțumită, aproape exuberantă. Și-o admirase în timp ce fata de la cosmetică o epila, era bine, netedă, rozalie, cât se poate de bine pentru programul de seară, îi șoptise fetei că avea și ea o combinație și asta îi pusese niște lubrifiant foarte fin care să țină până a doua zi, se pricepea, nu degeaba toate șmecherele mergeau la ea, știa cu astea și nimeni nu se plângea de serviciile ei, oricum Corina era aproape emoționată, o lua cu călduri și cu leșin când se gândea la seara care urma, petrecere, lume bună, șampanie, dans, un bărbat neînceput gata de dresat, nimic mai frumos pe lume, nimic, îi venea să danseze pe stradă de bucurie, să cânte și să danseze ca o nebună.

S-a apropiat ușoară ca un fulg de Oana, una dintre bunăciunile ei, cum le spunea, platinată, botoxată, aranjată, cu țâțe puse de curând și o moacă de Barbie care întotdeauna o făcuse să fie un pic invidioasă, dar se știa și ea bunăciune și invidia era una constructivă, orientată spre un viitor mai bun, în care concursul continua, nicidecum o invidie amară sau chiar furioasă,

cum mai vedea pe la altele. Fiecare bunăciune cu talentele ei, își spunea Corina, iar despre Oana știa că-n ciuda eforturilor de a rămâne păpușică ne-ncepută nu era vreo minune cu bărbații, aproape că nu-i plăcea, îi povestise ei la un chef un tip că pusese mâna pe ea și nu era nimic de futut acolo, doar o păpușă gonflabilă care se uita la bec și se ridica imediat ce se termina și fugea la duș de parcă se murdărise. Nu contează, își spunea Corina, o avea suflet bun, nu pare fată rea.

— Ce faci, bunăciuuuneee, a strigat când a intrat pe terasă. Ce faci, nu te-am văzut de o mie de ani, unde te-ai ascuns?

— Bine, bunăciune, ei, unde m-am ascuns, nicăieri, tu te dai prețioasă și stai numai acolo la voi în cartier, am crezut c-ai murit.

— Nu mor caii, fată, când vor câinii, ai văzut tu drac mort?

— Ți-am luat o cafea cu lapte și scorțișoară, cum îți place ție, hai că s-a răcit nițel, poți să bei.

— Mersi, sunt moartă de sete. Da, bună ziua, i s-a adresat chelnerului plină de ceremonie, o apă cu o felie de lămâie și gheață, mersi. Ia zi-mi, fată, ce ai mai făcut?

Oana și Corina reprezentau, puse la un loc, o specie. Sute de ani de evoluție socială puși în două prietene care se întâlniseră la o cafea pe o stradă lipsită de importanță; sute de ani de strădanii repetate de a cizela ideea de parvenitism și îmbogățire se regăseau în hainele, în gadgeturile, în corpurile lor tunate fin pentru a străbate lumea; sute de ani de sărăcie sfârșiseră într-o sete de bani care amintea de popoarele

invadatoare din Evul Mediu și de la începutul secolului XX. Cele două femei erau o specie barbară de la porțile Europei, doar că de astă dată nu mai treceau popoare prin foc și sabie, nimeni nu mai construia piramide din craniile învinșilor, victoriile lor se rezumau la acte de proprietate, cifre din ce în ce mai mari în conturile bancare, acțiuni și criptomonede de toate felurile; odată intrat în vizorul lor, riscurile să mori erau relativ mici, dar riscul de a sărăci era destul de serios. Corina își juca jocul de cucerire din sânul unei familii aparent fericite, Oana alesese un alt drum, unul mai piițin perfid, dar nu mai puțin sângeros. încă din facultate intrase în industria videochatului și începuse să câștige sume relativ mari, începuse să-și facă relații, iar odată cu încheierea așa-ziselor studii se angajase pe un post de PR care o punea în legătură directă cu oameni care, fără intermediari, îi puteau oferi sume enorme pentru imaginea ei. Era ceea ce în mod fin se numea o escortă de lux, în esență, o prostituată de lux care pe lângă serviciile sexuale implicate în contract oferea și servicii de însoțire pentru bogați și, uneori, pentru doamne bogate care-și doreau aventuri frumoase nu în țară, unde lucrul acesta nu era văzut cu ochi foarte buni, deși în mare era tolerat, ci pește granițe. Ea și Corina se împrieteniseră în facultate și o vreme fuseseră nedespărțite, nici jobul dé vis al lui Marcel și nici investițiile suspect de bine țintite ale Corinei nefiind fără legătură cu relațiile și prietenii Oanei. Care la rândul ei, dincolo de imaginea femeii singure și independente, se transformase

în timp într-o adevărată bogătașă și, pe lângă un imens portofoliu de proprietăți și acțiuni în țară, avea case - în proprietate sau închiriate permanent - în câteva orașe importante din lume și în toate stațiunile de lux în care își făcea afacerile. De la Biarritz la Courchevel și Monaco, de la Milano la Capri și din Corfu în Creta, proprietățile ei creau o adevărată pânză de păianjen în care ea știa să se descurce cu un talent de invidiat. Și toate aceste lucruri - în cazul ambelor femei care-n acea zi își beau cafeaua pe o stradă aproape fără nume de la marginea unei capitale din estul Europei - trebuiau ținute ascunse, trebuiau protejate de ochii celorlalți conform unui dicton care venea din inima comunismului, pe care ele două nu-l apucaseră și avea să moară abia odată cu lumea întreagă: să nu te arăți. Deviza oricărui parvenit bogat care nu prea știe să-și justifice averea fără să se acuze pe sine sau să se facă de râs în ochii oamenilor, fără să-și recunoască furtul și fără să urle în fața întregii lumi: m-am futut pe bani și m-am îmbogățit.

— De toate pentru toți, fată, tot pe drumuri, cu treabă. Ieri am venit din Italia, mâine plec la Londra cu un contract, îmi fac de lucru.

— Și merge, tot mai merge?

— Din ce în ce mai bine, pui. Fii atentă, îți trimit o monedă în care să investești, îl știu pe tipul care a făcut-o și o să am de la el niște informații chiar beton, dai și tu un tun și trimiți și la fată ceva.

— Se face, sigur, îmi scrii. în rest?

— în rest nimic, frecușurile obișnuite. Tu?

— Am o chestie, fată, a spus Corina, luându-și o față visătoare și devenind dintr-odată fermecătoare, un înger pe pământ. E un tip bazat în cartier, jmeker răăău, m-a invitat Ia un party și am de gând să-1 combin, de aia am fost să mă fac frumoasă, a spus roșind ușor și devenind din ce în ce mai emoționată. Bun cu flăcări, fată. Și bogat, și frumos de pică, din când în când mai trebuie să ies și eu în peisaj, mai trebuie să trăiesc, altfel mor acolo în casa aia cu copilu' și cu Marcel și cu toate căcaturile zilnice care m-au terminat cu nervii. Da' pe-ăsta-1 fut chiar diseară, știi cum e, când mă gândesc Ia el, mă ia cu amețeală.

— Haide, fată, chiar așa?

— Pe bune, nu știu, poate a trecut prea mult timp de la ultimul, dar nu mai pot să mă abțin și pân' la urmă chestia e că nu știu mai nimic despre el și asta mi se pare și mai tare, e combinație.

în jurul lor, dorința Corinei începea să țească un văl, Oana, în general incapabilă de emoții și senzații, sim- țindu-se și ea atrasă în pasiunea aproape adolescentină a celeilalte. Așa fusese întotdeauna: Corina era cea pasională, un vulcan latent care din când în când rupea scoarța pământului și transforma totul într-o explozie incontrolabilă, fiind gata să distrugă totul în jurul ei pentru câte o toană din asta. Dar era atâta pasiune în ea, în vorbele ei, în felul în care-și împingea tot corpul înainte când vorbea despre bărbații care-i plăceau, încât era aproape imposibil ca Oana să nu se lase târâtă în jocul ei și să nu simtă și ea, măcar pentru câteva secunde, focul care o ardea pe dinăuntru pe

cealaltă. Așa că dintr-odată a spus, într-o doară:

— Auzi, babe, da' noi când ne mai pupăm?

— Când vrei tu, a răspuns Corina, așezându-și mâna peste a ei, când găsim o ocazie.

în jurul lor se țesea, mai degrabă se reînnoda pânza care le ținuse împreună aproape 20 de ani. Pânza dorinței, locul secret în care trăiau amândouă chiar și când nu se vedeau cu lunile, acea pasiune pe care o purtau cu ele încă din studenție și care, într-un mod cu totul inexplicabil, niciodată' nu devenise publică, absolut nimeni neștiind că cele două prietene aveau o relație care cu siguranță ar fi putut fi numită stabilă dacă vreodată cineva s-ar fi gândit să o numească în vreun fel. Dintre toți oamenii din lumea asta, Corina era singura care o putea transforma pe Oana într-o fiară îmbătată de dorință, era singura care o putea face să uite de interesele ei și să se transforme într-un om care se bucura de plăcere. La rândul ei, Corina ținea la corpul ei ca la o proprietate și alesese să nu părăsească niciodată acel corp, Oana fiind celălalt soț al ei, cel neștiut și întotdeauna prezent în orice lume imaginabilă. Oana era corpul pe care-1 iubea.

Doar că-n acea zi nu era timp, Corina avea de rezolvat încă un milion de probleme până seara și Oana a trebuit să înțeleagă.

— Fată, tre' să plec, am un car de chestii de făcut și nu vreau să întârzii diseară.

— Bine, fată, i-a răspuns Oana pe cea mai caldă voce a ei, du-te. Ne vedem noi, a continuat cu o urmă de regret în glas.

Corina s-a ridicat, și-a strâns ce avea pe masă,

Oana s-a ridicat și ea și s-a-apropiat. S-au îmbrățișat, Oana și-a așezat blândă capul pe umăml celeilalte, Corina i-a pus mâna pe gât, i-a ridicat fața și a sănjtat-o, iar când limba ei a atins limba Oanei, când corpurile lor s-au lipit pentru o fracțiune de sectindă, când respirațiile lor au devenit una și s-au lăsat pradă acelui lucru care le ținea împreună de atâția ani, Oana a icnit scurt, s-a înroșit toată, aproape că s-a clătinat pe picioare și a spus cu vocea întretăiată, ca-n transă, zâmbind molatecă:

— Asta o să-mi ajungă pentru Londra și poate mai țin și pentru alte câteva zile.

A zâmbit cald, Corina i-a întors zâmbetul, știa, înțelesese, s-a întors și a plecat către mașina pe care o lăsase în fața salonului de cosmetică.

Prost nu sunt, își spunea, nici dobitoc, nici inconștient. Fraier, nici atât. Dar nici vreun inocent.

Privea ecranul din fața lui aproape liniștit, cuvintele erau clare, la fel și biletul de avion emis pe-numele lui pentru după-amiaza aceea, nu mai târziu, nici măcar a doua zi, practic între e-mail și momentul când trebuia să ajungă la aeroport erau câteva ore, în orice caz, nu suficient cât să poată în vreun fel să se asigure că la întoarcere avea să o mai găsească. Pe de altă parte, a-1 refuza pe Robert în orice situație era cât se poate de riscant, niciodată nu-și dăduse seama cât de repede sau cât de urât putea reacționa omul pus în fața unui act de nesupunere deschisă, iar el știa foarte bine că era aproape imposibil să se descurce fără el. în ultimii ani ajunsese de la zero până aproape în vârful piramidei celor care

puteau trăi din cultură într-o țară aproape lipsită de cultură, reușise - dar numai cu ajutorul oamenilor din spatele lui - să transforme două cărți de care nici măcar el nu era foarte mulțumit într-o sursă de venit egală sau mai mare decât salariul unui om foarte bine plătit dintr-o multinațională, devenise din nimeni un nume relativ cunoscut, măcar în cercurile în care conta să fii cunoscut, așa că propunerea lui Robert trebuia nu luată în serios, asta se subînțelegea, ci pusă înaintea oricăror opțiuni și trecută la lucruri de nerefuzat.

Pe de altă parte, oricât s-ar fi străduit să-și bage în cap că nu putea refuza călătoria, știa niște lucruri. în primul rând, că era foarte posibil ca steaua celor care-1 sprijineau să apună chiar în acea zi și — indiferent dacă pleca sau nu - să se pomenească dintr-odată lipsit de orice mijloace. Nu era exclus ca de luna viitoare să nu mai vadă niciun ban de la ei și, mai rău, să Se pomenească exclus din orice eveniment care. îi' putea aduce vreun onorariu de la stat. învățase prea bine jocul literaturii, era o combinație între vânzări mici, promovare multă și încasări în marea lor majoritate de la stat, dar mai presus de asta învățase prea bine că scrisul era despre bani, despre supraviețuire, despre încercarea disperată de a rămâne pe linia de plutire în speranța că o carte avea să-1 propulseze în vârful piramidei și să-1 scoată din țară, aruncându-1 într-o lume poate mai bună, în orice caz, nu la fel de rea. în al doilea rând, mult mai rău, era posibil ca în urma evenimentelor din acea zi - i se părea destul de limpede ce avea să se întâmple - el însuși să devină obiectul linșajelor și anulării, să fie

transformat în țintă a propagandiștilor cu care până mai ieri împărțea aceeași masă și în țap ispășitor la nivel politic, lucru nicicum de neglijat, dat fiind că în afară de discursul politic în spațiul public nu exista aproape nimic și literatura lui - ca și a altora - era citită în primul rând prin acea lupă, nu neapărat estetic. Or, el încă stătea ascuns într-un cocon pe care singur îl crease și care conținea amestecate atât o estetică, atâta câtă era, cât și un idealism greu de pus în contextul acțiunilor lui. își spunea mereu că făcea toate lucrurile nasoale pe care le făcea de nevoie, că rămânea alături de acei oameni pentru că nu avea altă soluție, dar în sinea lui știa că'adevărul era un pic mai nuanțatj că făcea lucrurile și din comoditate, dorință de parvenire, lăcomie, sentimente cât se poate de obișnuite, păcate oarecum comune, cum spusese la un moment dat, deși la limită întotdeauna de neiertat.

Și mai știa: privirile, atingerile fugare, cadourile scumpe venite de nicăieri, favorurile care se țineau lanț, sinceritatea aparentă din discuțiile lor, melancolia, nostalgia unor vremuri ce niciodată nu existaseră cu care bărbatul îl privea de fiecare dată când rămâneau singuri, adică aproape zilnic, aproape zilnic de ani de. zile, într-un asediu care depășea orice imaginație și care dovedea o răbdare în fața căreia orice înger și-ar fi ridicat pălăria și ar fi zâmbit învins, rămas fără resurse. Știa: Robert nu îl ajuta degeaba, niciodată în acei ani nu existase ideea vreunei prietenii atât de nevinovate, dezinteresul din relația lor era doar o mască sub care se ascundea un bărbat care îl iubea. îl iubea cu

disperarea gesturilor ultime, cu inocența celui înșelat zilnic, cu răbdarea celui care va merge până la capătul pământului chiar dacă știe că acolo nu îl așteaptă nimic.

în fond și la urma urmelor, tocmai din această relație dintre doi absenți, din această prietenie care niciodată nu ajunsese nici măcar la stadiul de iubire platonică își extrăsese îngerii. *îngeri morți,* cartea la care lucra de atâta vreme și care nu era nimic altceva decât povestea de iubire dintre ei doi, o poveste pe care o lungea cu faptele și întâmplările fiecărei zile și care își propunea, deși nu ar fi spus-o niciodată în public, să îmbine în același text ambele aripi ale propagandei care făcea ravagii în lumea culturală, atât înclinația progresiștilor pentru o sexualizare castrată a oricărei povești și pentru o libertate cât se poate de îngrădită a tuturor, cât și obsesia esteticiștilor pentru ceea ce ei numeau - pe cât de stupid, pe atât de anacronic - supremația esteticului. O tâmpenie mai mare ca ei, desigur, dar nu mai tâmpită decât convingerea celorlalți că totul se reducea la libertatea de a te fute cu oricine și că orice altă discuție era cu totul inutilă. își construia textul cu o răbdare îngerească, cu răbdarea unui înger care moare și în tot timpul ăsta privește lumea cu un zâmbet iertător, convins că la final taberele opuse aveau să-i ridice împreună o statuie și aveau să facă din el ceea ce merita să fie, preferatul tuturor și câștigătorul detașat al cursei pentru bani și vizibilitate și faimă care era literatura. De aceea și stătea într-un echilibru întotdeauna controlat, de aceea nu se exprima în favoarea niciunei

tabere, nu pentru că n-ar fi știut ce să aleagă, ci pentru că trebuia să rămână în legătură cu toți pentru a le prelua ideile și a-și scrie cartea, ea fiind cu totul imposibil de scris în absența informațiilor corecte cu privire la mișcările ideologice ale ambelor tabere. De aceea îi și primea pe toți în revista pe care o făcea și în suplimentul cultural al ziarului mare pe care tot el îl coordona, pentru că de fiecare dată putea extrage din conversațiile cu ei încă ceva din adevărul în care credeau și - cu o răbdare de care niciodată nu se crezuse capabil - putea să transforme interacțiunile cu ei într-o poveste care avea la bază nu ceea ce bălmăjeau inconștienții ăia, ci povestea de dragoste în desfășurare, povestea care se scria odată cu cartea și care la limită era cartea.

Iar pentru asta avea nevoie ca Robert să nu plece de lângă el, să nu îi înțeleagă niciodată mișcările, și să rămână la fel de tâmpițel cum fusese întotdeauna, deși mereu avea senzația că tipul nu era deloc tâmpit și chiar își închipuia că într-o zi avea să-1 violeze de-a dreptul, dar își spunea că până la urmă merita sacrificiul, ce nu face omul pentru arta lui și pentru o ciorbă mai bună.

Era însă o problemă, marea problemă, lucrul care putea opri totul dintr-odată, în fond, singurul factor care-i putea influența orice decizie fără drept de apel: Roxana. Diotima lui, adevărata Diotima, fata pentru care punea totul în joc și în fața căreia nu crâcnea, dragostea lui cea mare, unica, ultima, sfârșitul lumii lui, Roxana cea cu părul ca mătasea și cu ochii ca albastrul mării,

cea cu vocea la fel de catifelată ca mâinile care-l mân- gâiau în clipele de deznădejde și cu privirea mai blândă ca a heruvimilor, Roxana, fata cu care într-un moment de nebunie se mutase împreună și căreia nu îi putea spune că pleca împreună cu un bărbat despre care și ea știa niște lucruri și, la urma urmelor, fata cu care plănuia să se căsătorească în curând și pe care nu voia, nu putea să o părăsească, dacă ar fi făcut-o, ar fi murit. Roxana, poeta de nimic pe care o luase din anonimat și o impusese pe scena literară ca pe o minte genială a tinerei generații progresiste, fata pentru care se luptase cu toată lumea, pentru care șantajase pe oricine, pentru care amenințase și executase orice nesupus, pentru care apelase la instituții și se certase cu püternicii zilei, cea pentru care nu se dăduse înapoi de la nimic și transformase circuitul turistic al poeziei în ceva supus numai ei. Roxana, singura lui iubire, adevăratul înger din viața lui, scopul unei vieți pe care el înainte de toți o înțelegea ca ratare și pe care spera, tocmai prin iubirea lui atât de întinată și în fond murdară, să o transforme în mântuire, într-un scop care să sctize mijloacele și într-un mijloc care să facă scopul acțiunilor lui mai uman, oarecum justificabil, în orice caz, de înțeles. Din clipa în care o luase cu el, devenise și mai rău ca înainte, devenise și mai meschin, și mai ahtiat după bani și poziție socială, dar își spunea întotdeauna că făcea totul pentru ea, nu pentru el, nu pentru micul lui joc de-a ratarea, ci pentru posibilitatea ca într-o zi să devină un om normal, așezat la casa lui, cu copii și mașină și mijloacele necesare unui trai decent, departe de

nebunia unei cariere de care, dacă ar fi putut, s-ar fi despărțit oricând.

Doar că nu era așa de simplu, Robert avea intuițiile lui și ceilalți, cei cu adevărat puternici din spatele lui Robert, aproape că nu îl băgau în seamă și nu i-ar fi scăpat nici măcar niște firimituri din enorm de multele resurse de care dispuneau, el trăind convins că făceau intenționat, că nu îi dădeau mare lucru ca să-1 țină sclavul lor, o unealtă de presă, un nimeni de care se puteau folosi oricând pentru că nu avea unde altundeva să se ducă și trebuia să se supună. îi spusese aceste lucruri Roxanei de fiecare dată când ea îl întrebase de ce nu deveneau mai independenți, de ce trebuia de fiecare dată să se supună ordinelor politice ale celor de sus fără să crâcnească, de ce trebuiau să-i lase pe ceilalți să îi arate cu degetul, la urma urmelor, toată lumea știind că erau în solda partidului și nu erau atât de liberi și artiști pe cât păreau. Fusese nevoit să-i explice, singura dată când efectiv uriașe la ea și o făcuse cu ou și cu oțet, o umilise, îi spusese adevărul despre poziția lui și despre poziția ei - care era o derivată a poziției lui - și îi băgase mințile în cap, explicându-i curat că orice mișcare în front i-ar fi transformat în muritori de foame și că da, el știa prea bine că ea avea să-1 părăsească pentru alt puternic, nu era vreun tâmpit, așa că să facă bine să aleagă ce voia să facă, pentru că el mai mult de atât nu putea și ar fi fost oricum stupid să se ascundă după deget ca niște copii, când situația era foarte clară și trebuiau să meargă înainte și să se despartă. Furia lui se transformase atunci

în dorință, se aruncase între picioarele ei și o linsese cu disperare, cu pofta omului care o vedea deja îmbrățișându-se și plecând, cu supușenia animalului care a mai fost pedepsit și știe ce-l așteaptă în caz că încalcă regulile. Ea îl iertase, dar el știa foarte bine că nu uitase cuvintele lui și singurul lucru de care se temea era idealismul ei, convingerea ei că, în fond, scria poezie genială și s-ar fi putut descurca și fără el, o tâmpenie fără margini, mama tuturor tâmpeniilor gândite vreodată, mama mamei tuturor tâmpeniilor, nu știa când mai idiot, dar în seara aceea - din privirile ei încărcate de mânie și reproș, din poziția retractilă a corpului ei, din lacrimile abia reținute - înțelesese să nu îl mai repete cu voce tare, alegând să o lase să-și trăiască visul ca și cum acesta ar fi putut vreodată să fie real.

Ștefan a întors capul. De sub cearșaful mototolit din dreapta lui ieșea piciorul neted și atât de frumos al Roxanei, în semiîntunericul din capăt se zărea și ceea ce trebuia să se zărească, a avut un impuls să sară de pe scaun și să se arunce între picioarele ei și să moară acolo, chiar s-a ridicat pe jumătate din scaun, s-a răzgândit și a rămas la locul lui. Era groasă. Trebuia să inventeze o postare de social media în care să-și arate devotamentul pentru partid și asta fără să se facă de poveste, fiind foarte clar pentru toată lumea că numitul Miron, cum umbla gluma, avea să se ducă la pușcărie în pas vioi de defilare. Doar că rugămintea lui Robert fusese foarte fermă și cele două mii de euro din contul lui nu erau deloc vreo glumiță de bulevard, așa că

trebuia să facă ce i se cerea fără nazuri și fasoane, că nu se știa exact cât de tare se puteau supăra oamenii dacă nu făcea ce i se spunea atunci când i se spunea. Și-a adunat gândurile, doar cu două zile înainte postase ceva de dreapta, o prostioară legată de liberalism și alte căcaturi, avusese un succes enorm, postarea lui încă circula pe rețele și sărise de o mie de distribuiri, trebuia să o dreagă cumva și să o șteargă nu era o opțiune, ar fi dat de gândit. Nu era cazul. Putea să șteargă postări lipsite de importanță, dar niciodată ceva legat de politică. Clica numită lume literară l-ar fi taxat imediat de inconsecvent și știa foarte bine că oamenii ăia mureau pentru imaginea lor de apărători ai valorilor înalte, de intransigenți, de moraliști ai pulii, nu era bine să le dea apă la moară.

Roxana dormea și ar fi vrut să fie în visul ei, să fie el visul ei, să nu îl viseze decât pe el. își dorea cu atâta disperare să fie numai a lui, încât gândul că nu l-ar fi visat pe el îi dădea fiori. Era îngrozit de propria gelozie, de diferența de vârstă dintre ei, de evidența urâțeniei lui, de diferența de netraversat dintre corpul lui de copil, parcă neterminat, și formele ei fără cusur. Iar din această gelozie nu se născuse un monstru, ci un minunat animal de casă care îi făcea Roxanei orice voie doar ca să nu plece, doar ca să nu se uite la alții, doar ca să nu îi înșele cu primul venit în timp ce-i zâmbea galeș și-i spunea că îl iubește, doar ca să fie lângă el și să-i ofere măcar iluzia unei fericiri pe care știa foarte bine că nu avea cum să o atingă. Nu avea dovezi că îl înșelase vreodată, dar trăia convins că se putea întâmpla

și asta îi distrugea orice secundă pe care nu o petrecea împreună cu ea. Când Roxana pleca în vreo deplasare, făcea tot posibilul să meargă cu ea. Dacă nu reușea, se îmbolnăvea, se urca în primul mijloc de transport care-i ieșea în cale, se caza la un hotel în vecinătatea hotelului ei și-i făcea surprize despre care niciodată nu știa dacă erau plăcute sau nu, cert era că, dacă rămânea acasă, se îmbolnăvea fizic și bolea până la întoarcerea ei, când își revenea subit. Roxana dormea și el nu avea niciun chef de propagandă, s-ar fi băgat sub cearșaful de sub care se ițea piciorul ei și ar fi stat acolo până la sfârșitul timpului, ar fi respirat același aer cu ea, ar fi împărțit aceeași penumbră cu ea, ar.fi vrut să facă numai asta pentru totdeauna și toate celelalte lucruri i se păreau doar niște prostii menite să-i aducă banii cu care să o răsfețe pe ea.

Roxana dormea și el trebuia să creadă că îl visa și că visul ei neapărat umed îl implica și pe el, altfel ar fi trebuit să scrie acolo că își dorea din toată inima ca Miron să stea o mie de ani la pușcărie și toți cei-din jurul lui să i se alăture și astfel să-și pecetluiască soarta, să rămână dintr-odată fără nimic și să fie nevoit să trăiască pe străzi și să cerșească doar pentru că Roxana nu îl visa pe el și o viață în care el lipsea din visele ei nu era imaginabilă.

S-a smuls din reverie, deși exercițiul de gândire a viselor ei era exercițiul lui preferat și extrăsese din el nenumărate momente de fericire. S-a concentrat pe ce avea de făcut, în fond, trebuia să scrie câteva rânduri și avea să o facă, nu putea risca să rămână fără sprijin pentru atâta

lucru. Social media e tărâmul fără memorie, își spunea liniștit, pot spune orice, zece minute mai târziu alt dobitoc va spune una și mai gogonată decât a mea și eu voi fi uitat până la următoare postare, social media e cea mai bună lume posibilă, acolo nu există consecințe pentru rău. A tras aer adânc în piept, a privit în jurul lui prin camera nu tocmai mică, un loft elegant din centru, cu un perete transformat într-o bibliotecă de opt metri lungime, cu o măsuță cu fotolii în dreptul bibliotecii, o bucătărie mică pe peretele dinspre est și biroul lui pe peretele dinspre sud, o cameră elegantă, o adevărată casă de scriitor plină de cărți, hârtii, statui, tablouri, covoare persane în care piciorul se înfunda ca într-o plapumă, fotografii de artă, fotografii de la evenimente și diplome care atestau diverse premii, o cameră cât o istorie a lui și a Roxanei, singura istorie care conta, iar pe ecran ei se pregătea să participe la istoria cealaltă, a tras iarăși aer adânc în piept, și-a aprins o țigară, degetele nu voiau să-l asculte, singurul lucru care-i trecea prin minte era un mic elogiu adus comunismului, prin care să arate subtil că era de partea lui Miron și condamna capitalismul sălbatic, a scris: *Judecați și condamnați pentru ilicit, unii nu ar avea scăpare nici dacă dintr-odată justiția ar ieși de sub controlul serviciilor și ar deveni independentă. Și totuși, nimeni din celelalte partide nu a fost vreodată judecat sau condamnat pentru că și-a angajat vreo rudă sau vreun prieten, că așa e democrația noastră: de tranziție, de-a dreptul originală.* A recitit, a corectat o litera mâncată, a adăugat o fotografie cu secera și

ciocanul peste un mediu ocult care voia să transmită faptul că Oculta funcționa fără greș - implicând că serviciile secrete din comunism încă mai controlau țara -, a apăsat Post, și-a prins capul în mâini și a rămas gânditor, privind ecranul fără să-l vadă.

Odată îndeplinită rugămintea lui Robert, odată făcut compromisul care-i asigura liniștea și relativa bunăstare și, desigur, plata chiriei pe trei luni, s-a întors către lucrul cu adevărat serios care-1 preocupa.

Privea pe fereastră și încă nu-i venea să creadă. Ziua începuse cât se poate de liniștită, sigur că Victor îl bătuse pe ăla în fața restaurantului, dar știa el ce făcea, întotdeauna știa ce făcea și nu era treaba ei să se amestece în afacerile lui, oricum, probabil nu sărise la ăla degeaba, avea el vreun plan. Se plimbase, mai pierduse vremea la telefon cu niște prietene tot plănuind plecarea la mare de peste două săptămâni, mai stătuse pe terasă cu ăla mic și între timp curățase și mușcatele de uscături și chiar răsădise încă vreo două, că mai avea două ghivece libere, o zi cât se poate de liniștită în care la un moment dat - plictisită de moarte — se gândise să facă o ciorbă, să-i mai treacă vremea. Sigur că s-ar fi putut duce la oricare dintre restaurantele din complex, era acționară la toate și nu asta era problema, dar se plictisea de moarte și ideea de a-i face omului o ciorbă pentru când se întorcea noaptea acasă nu suna rău deloc. Mai ales că probabil era prins până peste cap cu povestea asta cu Miron și bine nu-i era, Miron era șeful și prietenul lui de-o viață și, dacă

se lua după știri, era cât se poate de limpede că-n ziua aia i se terminase funia și urma să-l lege ăia, le suflase-n ciorbă și nu-1 mai iertau.

Tocmai așa, tocând niște zarzavaturi și fredonând o melodie fără cap și fără coadă, ridicase ochii spre strada care se vedea prin fereastră și văzuse mașina oprită în dreptul unor locuri de parcare ale vecinilor. Çum povestea era veche și scandalul cu locurile de parcare din complex se desfășura zilnic, fără excepție — că era de Paște, că de Revelion, venea câte unul acasă și-și găsea locul ocupat și circul de pe grupul de Facebook începea instantaneu -, la început nici nu luase în seamă toată chestia. Apoi văzuse că în mașină erau doi bărbați. Mai tocase o ceapă, mai un morcov, începuse să i se pară că mașina nu era parcată acolo chiar întâmplător și bărbații de fapt se uitau insistent spre fereastra dincolo de care lucra ea, parcă se priveau în ochi fără să se vadă, ceva era suspect. După o jumătate de oră dé stat ochi în ochi cu ăia din mașină, îi devenise limpede, nu ocupau niciun loc de parcare și nu așteptau pe nimeni, erau acolo să-i fileze pe ei. Trimiși de cine? Se panicase. Le făcuse o poză cu telefonul, i-o trimisese lui Victor, ăsta îi spusese să se liniștească, dar un sfert de oră mai târziu o sunase scurt:

■:— Ia copilu’ și du-te la casa din oraș. Lasă menajera acasă, să stea până când îi spunem noi să plece.

— Păi, o așteptam pe Maria la o cafea și pusesem să-ți fac o ciorbă.

— Lasă-le dracu’, ia copilu’ și du-te, vorbim mai încolo.

Lăsase tot, oprise focul de sub oală și-i spusese menajerei să arunce totul și să rămână ea acasă până când se întorceau ea sau Victor, îl îmbrobodise pe copil că îl ducea la joacă în oraș și reușise cu chiu, cu vai să-1 smulgă din PlayStation și plecase în hainele în care era, , n-avea niciun rost să se mai schimbe, dacă tot se muta de la o casă la alta și atât. Cum dăduse colțul să iasă în strada principală, mașina albă care parcase vizavi de casa lor se lipise de ea și nu o mai părăsise până la giratoriul din centură, mergând ostentativ la doi-trei metri distanță și nelăsând nicio mașină să se interpu nă între ei. încercase să-i piardă, mașina cu care mergea ea era de o sută,de ori mai bună decât a lor, nici gând. Poate că ar fi reușit pe drum liber, dar pe centură era imposibil să scapi de cineva. îl sunase pe Victor, nu-i răspunsese, până la urma ajunsese la casa din oraș cu mașina albă lipită de ea. Când parcase, ăia nici măcar nu se chinuiseră să mai salveze ceva din aparențe, opriseră exact în spatele ei și nu se mai clintiseră de acolo.

îi scrisese lui Victor încă un mesaj, îi arătase mașina fotografiată pe fereastră, în fine, capota ei, că atâta se vedea, ăsta îi spusese că se ocupa el și aveau să plece la un moment, dat și să nu își facă nicio grijă. Lângă mașina albă apăruseră două mașini de intervenție pline ochi cu băieți și ăia rămăseseră acolo. Era distracție mare la ea pe stradă, mare chef mare.

Se întreba dacă acum se porniseră și după Victor al ei, dacă urma să-1 ridice și poate să o’ridice și pe ea, de unde să știe? Bărbatu-său îi spusese să stea liniștită, stătea liniștită, ce

altceva să facă? Poate, dacă ar fi fost ceva grav, ar fi trimis-o cu copilul la aeroport, i-ar fi spus să se ducă în altă parte, n-ar fi trimis-o la casa din oraș doar ca să se plimbe. Și totuși, mai auzise povești din astea, nu erau primii urmăriți ziua-n amiaza mare, nu cu ei începea povestea și nu cu ei avea să se termine, știa și ea destule lucruri, nu se născuse chiar cu o zi în urmă.

Se așezase pe un fotoliu din living, stătea ca pe ghimpi. La știri, în buclă, numai sentința care urma în procesul lui Miron și imagini cu apropiații lui, printre care și Victor al ei. Din când în când se ridica, mai arunca o privire prin geamurile de la stradă, mașina tot acolo. Doar că, la un moment dat, s-a ridicat, s-a uitat în stradă și nu mai erau decât mașinile de intervenție. Mașina albă dispăruse. I-a trimis un mesaj lui Victor, răspunsul a venit imediat: *E ok, am rezolvat eu, nu mai vin.* Abia aștepta să vină seara și să-1 întrebe ce mai fusese și povestea asta, dar știa instinctiv că nu era cazul să-1 sune și s-a abținut. A început să-i pară rău de ciorba la care renunțase, l-a luat pe copil și a plecat la plimbare în parc, urmărită îndeaproape mai întâi de o mașină de intervenție, apoi de doi băieți tineri care păstrau mereu o distanță de 50 de metri față de ei. A sunat-o pe Maria și a invitat-o la un restaurant din parc, n-avea rost să-și strice ziua pentru un nimic.

Victor l-a privit pe Theodor drept în ochi. Știa, în mare înțelegea cât rău îi putea face bărbatul elegant și manierat care stătea în fața lui la masă, își bea cafeaua cu cel mai liniștit aer din lume și îi zâmbea cât se putea de prietenos. Poveștile

circulau de mult, circulaseră dintotdeauna, probabil aveau să circule mult timp după ce niciunul dintre cei aflați în acea zi într-o cameră din sediul partidului de guvernământ nu avea să mai conteze în politică. întotdeauna fără dovezi și fără cea mai vagă șansă de a li se dovedi implicarea, oamenii ca Theodor făceau și desfăceau guverne și păreau să știe tot despre toată lumea și, mai rău, să poată influența absolut tot ce se întâmpla în jurul lor. Serviciile. Așa li se spunea, Serviciile. Statul Paralel. De fiecare dată când vreun puternic al oricărei zile pierdea putérea și cădea din vârful piramidei puterii, teleyiziunile și presa scrisă erau invadate de povești neclare cu serviciile și statul paralel care uneltiseră ca să-l dea jos și să-l înlocuiască cu altă marionetă mai potrivită scopurilor lor. Sigur că în toată povestea era mereu implicată ideea că și cei care cădeau de Ia putere se aflau tot sub controlul serviciilor, dar aceștia, loviți brusc de o amnezie nevindecabilă, se transformau în ochii publicului în victime ale unei puteri oculte care voia să: distrugă oameni, destabilizeze țara, îndepărteze țara de visul ei European mereu amânat, acapareze industria și orice altceva putea fi tradus în bani, controleze Parlamentul, Guvernul, agențiile statului. Victor știa lucrurile astea, pe de o parte, le credea, ce dovadă mai bună decât atât de certa condamnare a lui Miron pentru o nimica toată?, pe de altă parte, până în acea zi, când primise fotografia cu mașina parcată în fața casei din complexul rezidențial și apoi fotografia cu aceeași mașină în fața casei din oraș, ridicase din umeri și își continuase afacerile

după principiul veveriței care-și ascunde capul după copac și-și lasă corpul la vedere, dar, pentru că ea nu te vede, trăiește convinsă că nici tu nu o vezi pe ea.

Cu sentimentul că telefonul încă îi vibra în buzunar, plin de nervi, dar controlându-se, zâmbitor, Victor a spus sec:

— Sau?

încă în cadrul ferestrei, încă desprins simbolic de conversație, Costin s-a întors înspre ei și i-a privit calm. Liniștit, gata să piardă și să câștige totul în același timp, ca orice om care știe că un capitol al negocierii tocmai s-a încheiat și nu mai e nimic de discutat. Nicicum învins, dar nici dorindu-și să câștige ceva. Doar să conserve ce avea era suficient pentru el.

Theodor nu a răspuns la întrebarea lui Victor. A scos din buzunar un portțigaret de argint încrustat cu rubine, din el a extras o țigară fără filtru, și-a aprins-o, a tras de câteva ori fumul adânc în plămâni, s-a ridicat, s-a apropiat de biblioteca de pe peretele opus al încăperii, a scos un volum și a început să-1 răsfoiască.

— Nu peste mult timp, a spus liniștit, nu știu să vă spun acum exact când, dar hai să zicem că maximum peste un an lumea va trece prin evenimente care azi nu pot fi prevăzute. Anumiți oameni de afaceri bine văzuți și, desigur, de încredere vor primi contracte uriașe fără dansul licitațiilor publice. Sigur că acei oameni vor încerca să-și facă treaba foarte bine pentru a primi și alți bani, a spus zâmbind, dar nu discutăm asta. Cert e că, din câte înțeleg eu, nu li se va cere să cotizeze și profitul le va rămâne lor

întreg.

Victor l-a privit pe Costin, acesta s-a așezat greoi în fotoliu și a continuat să tacă zâmbitor. Oare totul era regizat? s-a întrebat Victor. Ce știa ăsta și nu-i spusese? Ce căcat punea la cale?

— La fel, a continuat Theodor pe același ton aproape părintesc, în perioada imediat următoare anumiți oameni de afaceri vor fi sfătuiți să-și înființeze firme de consultanță care să gestioneze construcția unor autostrăzi care să ne lege, în sfârșit, de rețeaua europeană de autostrăzi. Anumite contracte pentru studii de fezabilitate, ca și gestionarea licitațiilor vor trece în sarcina lor - pentru că la orice verificare firmele lor vor fi fără nicio pată și, desigur, vor putea face acele afaceri în cele mai bune condiții de colaborare cu statul.

încă un bâzâit al telefonului, mașina dispăruse din fața casei așa cum apăruse, fără să se întâmple nimic. Le-a scris băieților să rămână acolo și să nu o scape din ochi pe nevastă-sa. A ridicat privirea către bărbatul care vorbea cu spatele la ei, adresându-se direct cărților din bibliotecă, într-un discurs de o finețe și de un calm desăvârșite.

— Sau. Dar să lăsăm acel sau pentru altădată, sunt foarte sigur că nu vom ajunge acolo.

Costin a zâmbit.

Theodor probabil zâmbea și el.

Victor a schițat un zâmbet de complezență.

De afară s-a’ auzit un zumzet ca al unei mulțimi de oameni care vorbeau toți odată, apoi s-a estompat.

— Desigur, a continuat Theodor, răsfoind încet

cartea pe care o ținea în mână, din câte înțeleg - și sunt sigur că înțeleg foarte bine -, un anumit fond de investiții din - hai să zicem așa - Orient se pregătește de o injecție de capital într-un complex rezidențial din nordul orașului. în jur de 160 de milioane de euro. La fel, dacă înțeleg bine, investitorii de acum vor fi dispuși să înțeleagă că noua fază a complexului va fi dezvoltată în parteneriat cu un om de afaceri român pe care li-1 vom sugera chiar noi, ca să fim siguri că interesele statului nu sunt lezate în niciun fel de această investiție. Soția omului de afaceri român va deține o participațiune însemnată din proiect și în felul ăsta toată lumea va fi cât se poate de mulțumită, pe viitor urmând ca alte afaceri care de care mai înfloritoare să completeze portofoliul de investiții al respectivei familii.

Victor a tăcut, înțelegea foarte bine că prin oferta care i se făcea devenea el însuși parte din statul paralel, că după atâția ani de neclarități și afaceri la limită i se dădea liber la afacerile mari. La pachet cu asta venea, desigur, ideea. de a-1 trăda pe Miron, dar ideea în sine începea să nu i se mai pară atât de proastă.

— Sau, ca să folosim un cuvânt atât de drag ție, dragă Theodor, sau, a spus Costin, privind un punct din podea, ca și cum exact acelei porțiuni de parchet i s-ar fi adresat. Cum bine știm toți, a continuat liniștit, încă de ieri am anunțat pe toate canalele media că o eventuală condamnare a lui Miron - cu sau fără executare - va duce la manifestații de susținere a partidului și la tulburări și chiar lupte de stradă. în consecință, aparatul de partid e deja pregătit și autocarele

sunt gata să pornească spre capitală în orice clipă, ca și un număr de garnituri de tren. Sigur că nu vom permite ca lucrurile să escaladeze, ca în cazul Mineriadelor, dar știm toți că omul care ne-a ajutat atunci încă e la dispoziția noastră și poate fi folosit în orice clipă. Nu am vrea să se ajungă la așa ceva, nici eu nu cred că e cazul să lăsăm lucrurile să escaladeze, dar sunt sigur că știm toți că unii oameni din teritoriu sunt extrem de loiali cauzei noastre și ar putea acționa chiar și fără aprobare de la centru, iar asta ar fi cât se poate de regretabil.

— Cât se poate, da, a spus Theodor din cealaltă parte a încâpèrii, întorcându-se către el.

— în altă ordine de idei, dacă pentru o vreme le putem asigura acelor oameni din teritoriu liniștea și confortul, sunt sigur că se vor găsi mijloace să nu se întâmple nimic, ba chiar, a spus privindu-1 pe Victor, să convingem televiziunile și presa loiale nouă să nu reacționeze atât de virulent pe cât ar trebui în acest caz de o gravitate înspăimântătoare, făcându-i să se concentreze pe detalii tehnice și pe interviuri cu oameni biné aleși, în loc să stârnească revolta populară atât de necesară într-o asemenea situație, cum spuneam, de o gravitate pur și simplu înspăimântătoare.— Bă Costine! l-a întrerupt Theodor brusc, cu o lucire de gheață în ochi. Dacă voiam să dea de dracu' ăia din teritoriu, o beleau de mult, hai să terminăm cu rahaturile astea, ia uite unde era marele revoluționar. Nu se atinge nimeni de un fir de păr din capul lor, ce dracu', am mai discutat asta.

La auzul acestor cuvinte, Victor s-a lăsat pe spate în scaun, și-a încrucișat mâinile pe piept, și-a pironit privirea în fereastra din stânga lui și apoi, cu o mișcare ușor necontrolată, dar pe care și-a reprimat-o cât se poate de brusc, și-a trecut mâna peste frunte pentru o fracțiune de secundă. Ceea ce bănuise încă de la început era deci adevărat, cei doi se mai întâlniseră și discuția la care lua parte acum nu era prima, ba chiar putea fî regizată pentru a-1 include în poveste și a și-l face loial. Se aștepta la orice, întotdeauna se aștepta la orice, dar confirmarea faptului că tocmai Costin lucra cu ceilalți era oarecum o surpriză. îi era foarte clar că, dacă refuza valul de propuneri care i se făcuseră, avea să fie rău, nu

știa cum, dar avea să fie foarte rău. Avea de ales între a pleca direct spre aeroport și a-și aștepta nevasta și copilul în avion, eventual luându-1 în goană și pe Miron, și a colabora cu cei doi.. Timp de gândire nu avea, probabil că totul fusese regizat astfel încât să nu aibă timp de gândire și să nu se poată sfătui cu nimeni dintre apropiați, în cazul în care accepta propunerile subînțelegându-se că renunța la orice altă alianță și devenea asociatul celor doi bărbați cu care se afla în cameră. *Am mai discutat asta,* spusese Theodor. Oare ce altceva mai discutaseră, oare ce i se oferise lui Costin dacă lui i se oferea atât de mult? Oare ce li se oferise celor din teritoriu dacă, uite, devenea din ce în ce mai limpede că și ei știau de trocul care se făcea chiar în acea clipă și: autocarele și trenurile nu erau pe drum spre capitală, cum se așteptase el, ci așteptau să plece în caz că, desigur, discuția lor eșua? Nici nu mai socotea că probabil înțelegerea dintre ei se extindea și către celelalte partide, că doar nu erau singuri pe lume.

— Stai, domnule, potolit, că nu e nicio revoluție, cel mult o răscoală populară în sprijinul unui mare om politic persecutat și acuzat pe nedrept de forțele oculte care conduc țara, nu-i așa? a răspuns Costin cât se poate de liniștit.

— Oculta, Oculta Mondială, ecologia, energia regenerabilă, progresu', Doamne, ajută-ne pe noi, a subliniat Theodor zâmbind.

A pus cu grijă cartea în bibliotecă, s-a așezat la loc pe scaun și și-a aprins încă o țigară.

— Desigur, a spus, în cazul discutat, nimeni nu se atinge de averea lui Miron sau de averile și-

libertatea celor din jurul său, se subînțelege, nici de a fiului său.

S-a oprit brusc, a așteptat. Victor a scos telefonul din buzunar, a format rapid un număr și a spus scurt:

— Ce faci, mă, mai vii azi?

A închis, i-a privit pe cei doi și a zâmbit.

Robert nu rămăsese blocat în trafic, aștepta liniștit la două străzi distanță de sediu. De fapt, nici măcar nu aștepta, din punctul lui de vedere nu mai era nimic de așteptat și lucrurile erau destul de clare încă dinainte de orice discuție, era sigur că deciziile erau luate și tot ce avea de făcut el - împreună cu atâția alții - era să pună în aplicare încă un plan nebun de manipulare a opiniei publice, care la urma urmelor nu avea niciun scop concret. Totul se desfășura pe termen scurt. Totul. De fiecare dată. Azi era pus să susțină o idee, mâine se pomenea susținând ideea opusă, era împotriva guvernului, două ore mai târziu le transmitea altor puternici din presă să ridice în slăvi același guvern și contra unor sume destul de serioase să scrie adevărate elogii închinate câte unui nimeni care nici el nu știa ce-l lovise, de ce dintr-odată presa îl ridica în slăvi. Ce știa, ce înțelesese în timp - și, în fond, era lucrul care-l făcea să fie destul de liniștit — era că toată acea amestecătură de politică, presă și cultură în care el era plătit să joace un rol de intermediar și actor principal în teritoriul cultural (care se intersecta și cu presa) nu era formată din grupuri opuse, antagoniste, ci era un grup omogen în care din când în când izbucneau bătălii pe termen scurt pentru diverse teritorii financiare, politice

sau de alt fel. Sigur că nu știa exact ce gândeau cei puternici și nu le putea prezice sau chiar înțelege în totalitate acțiunile, dar în timp - nici nu fusese foarte greu - înțelesese că dușmanii nu erau nicidecum dușmani și prietenii nu erau nici pe departe atât de buni prieteni pe cât păreau, lucrurile erau amestecate și toți, absolut toți aveau aceleași scopuri și se învârteau în același cerc din care extrăgeau beneficii, bani, putere. O lume. O lume mică și nespus de mizerabilă, ai cărei membri își împărțeau o țară nu în mod atât de diferit față de nobilii și boierii care făcuseră același lucru în urmă cu o sută sau două sute sau cinci sute de ani, dar în fond mult mai fin. în orice grup și în orice partid s-ar fi dus să întrebe, cu toții susțineau același cuvânt, democrația, aceleași valori, bunăstarea, binele, nimeni, absolut nimeni neștiind nimic despre răul care se desfășura sub ochii tuturor și care în timp - prin diverse procedee de manipulare - întotdeauna dispărea sau se transforma miraculos în bine.

Iar el, sluga care într-o superbă zi de vară aștepta într-o mașină la două străzi de sediul partidului de guvernământ, el, sluga îmbogățită peste orice măsură în toți acei ani în care jucase cartea modestiei și chiar pe a sărăciei, el, Robert, știa două lucruri: în primul rând, că va face orice i se va spune să facă, pentru că înțelegea sistemul și nu dădea doi bani pe cuvintele pe care era pus să le spună și pe care era pus să-i plătească și pe alții să le spună, în al doilea rând, că în oricare dintre cele două situații posibile în acea zi avea să plece, biletele erau cumpărate și decizia lui era luată.

în oricare dintre cele două situații: fie Miron era achitat și începând cu acea clipă omul chiar se putea lansa în cursa pentru președinție și, măcar aparent, avea să încerce o îndepărtare a țării de Europa și o apropiere de regimurile conservatoare din Est și mai ales de Rusia, stârnind scandal după scandal și ducând la cine știe ce rezultat înfricoșător, cum ar fi fost ieșirea țării din UE; fie Miron era condamnat cu executare (cazul cel mai probabil, dacă el înțelegea bine lucrurile) și atunci nici el nu-și dădea seama prea bine ce se putea întâmpla, în orice caz, grupul lui de influență putea pierde din putere, era posibil să piardă guvernul și pe domnul prim-ministru marionetă pe care îl instalase la Palat cu o jumătate de an în urmă, era foarte posibil să urmeze o criză guvernamentală și parlamentară și alegeri anticipate, la fel cum era foarte posibil ca oamenii din jurul lui să-i fi organizat debarcarea din politică sau să o fi acceptat ca fapt împlinit și să nu se schimbe absolut nimic, cu excepția dispariției lui de pe scena politică.

El; Robert, nu mai avea de gând să participe la toate astea. Simțea că trăise trei vieți din ziua când în același sediu lângă care aștepta acum, i se oferise rolul de factotum în presă. Trei vieți în care strânsese destul cât să poată pleca fără să privească înapoi, conștient de ceea ce făcea, conștient de tot ce pierdea, dar decis să renunțe. Avea în conturi mai mulți bani decât ar fi putut cheltui într-o viață, cumpărase o casă pe malul oceanului și avea de gând să' plece și nu, nu să uite ceva, ci să trăiască de parcă nimic nu s-ar fi

întâmplat, indiferent la toate rahaturile în care fusese implicat atâția ani de zile. Voia pur și simplu să trăiască și să iubească și să fie liniștit, să se poată trezi dimineața fără să se întrebe ce ticăloșii avea să aibă de făcut și-n acea zi și poate, doar poate, să fie fericit. Sătul de lumea în care se învârtise, dezamăgit dinainte de orice succes pe care l-ar fi putut construi fără mare greutate, aranjase pe tăcute ca romanul pe care îl scrisese să apară la o editură mică și între timp își plătise traducerea și publicarea în Franța. Nici el nu știa de ce, nu știa nimic mai mizerabil decât literatura și totuși continua, totuși încerca să facă ceva într-un domeniu în care până și frumosul mirosea a căcat și ideile înalte erau mai murdare decât oriunde. Dar se gândea să-și facă o ocupație, poate să continue, să-și vândă cartea pentru un scenariu de film, dacă nu reușea să o vândă, să plătească un scenarist și să facă lobby pentru un film pe baza cărții, lucruri amestecate, gânduri, proiecte care să-l țină în funcțiune în timp ce se decupla de la orice și își petrecea restul vieții privind oceanul de la geamul enorm al casei pe care o cumpărase și iubind. Iubind ca un nebun, îndrăgostindu-se zilnic, trăind așa cum întotdeauna își imaginase că trebuiau să trăiască oamenii, înecat într-un ocean de iubire.

Cel mai important lucru din viața lui din acea ultimă zi pe care o petrecea în mijlocul evenimentelor din jurul oamenilor importanți era răspunsul la e-mailul pe care i-1 trimisese lui Ștefan. în fond, îl interesa prea puțin spre deloc ce avea să se întâmple cu un puternic sau altul, nu dădea doi bani pe binele și libertatea nimănui,

de politică i se rupea ca întotdeauna, bani avea, el aștepta răspunsul la un e-mail care-i putea schimba viața în bine, care-1 putea face să uite de tot și să se scufunde într-un ocean de fericire, într-un neant fără ieșire, probabil același cu cel de la intrarea în orice Paradis. Ce rost aveau alte lucruri, se întreba, ce sens aveau toate, dacă el nu era iubit, dacă din tot amestecul de timp și uitare numit viață nu se alegea cu nimic în afară de speranță și suferință, singurele stări pe care le cunoscuse în ultima vreme? Ce rost avea totul, dacă omul pentru care luptase ani de zile pe tăcute îl refuza, dacă pur și simplu nu apărea la ora stabilită și îl lăsa singur în aeroport, singur în drum spre o viață care dintr-odată nu mai însemna nimic, nu mai avea niciun sens, niciun scop, nicio valoare? Putea el să treacă și peste asta dacă, evident, trebuia să plece și orice altă decizie părea pur și simplu o tâmpenie? Nu știa, dar întrebările pe care și le punea îl îmbolnăveau pur și simplu, îl făceau să nu mai lege lucrurile logic și să se comporte ca un automat, nu foarte conștient de acțiunile lui sau de consecințele lor.

Ca să nu mai vorbească despre propunerea lui Victor de a-1 face șef de televiziune, propunere pe care avea să o refuze chiar în timpul întâlnirii care urma. Nu era de el, nu voia să se amestece, pur și simplu își făcuse treburile și nu avea nevoie de alți bani și de putere nici măcar nu îi păsa.

L-a întrerupt din reverie apelul de la Victor. Imediat după ce a închis, un mesaj a intrat pe telefon: *Hai pe bancă în curte, intri prin spate, vin imediat.* A oprit motorul, din instinct s-a aranjat în oglinda mașinii, a coborât și a pornit agale pe același drum pe care Victor mersese mai devreme spre aceeași curte. Era oricum drumul obișnuit al oricărui apropiat de cercul puterii, nimeni nu voia să treacă printre ziariștii care întotdeauna stăteau la poartă și în curtea din față a sediului și în curtea din spate nu avea voie nimeni cu excepția celor invitați. L-a salutat pe portar cu o ridicare alene din mână, a intrat pe aleea de pietriș și a privit ca de obicei spre poarta impozantă de la intrare: mai nimeni. O singură dubiță de transmisiuni, încă o mașină de la un post de știri, un reporter și o reporteriță așezați la soare pe o bancă, fumând plictisiți, parcă fără nicio ocupație. A continuat să fumeze liniștit, înțelegea ce se întâmpla, cel mai probabil presupunerea lui că Miron fusese debarcat era corectă, în aceeași clipă pe telefon a intrat încă un mesaj: *Hai în birou la Costin.*

S-a ridicat și a pornit aproape grăbit spre ușa din spate a vilei, a străbătut în goană holul de la demisol, scările și holul de la parter și a intrat fără să bată la ușă. în jurul unei măsuțe, la geam, Victor, Costin și șeful de la informații, cu care el nu vorbise niciodată până atunci. Toți liniștiți și zâmbitori, exact așa cum se așteptase.

— Robert, te cunoști cu domnul Theodor?

— Doar din auzite, a spus cu o voce timidă.

— Acum vă cunoașteți, a spus Costin. Uite ce trebuie, ca să n-o lungim, că nu e timp, a

continuat, privindu-și ceasul ca și cum n-ar fi știut ce oră era. Fă matale o listă cu zece-cinșpe jurnaliști de încredere și cheamă-i în sala de protocol, ia de la mine din dulap câte ceva pentru fiecare, hai să zicem câte două mii de euro, să nu rămână vreunul nemulțumit, le spui să fie aci în juma' de oră și să aștepte la o cafea, la o băuturică, o să trec eu să vorbesc cu ei.

— E timpul să plec și eu, a spus Theodor, ridicându-se. Domnilor, a fost o plăcere să stăm de vorbă, domnule Robert, sper să ne întâlnim în Franța la un moment dat, a spus într-o doară, privindu-1 fix pe cel căruia i se adresa.Robert a înghețat o secundă, n-a știut cum să reacționeze, s-a adunat imediat și a răspuns zâmbind:

— Da, ne vedem la ambasadă, la o prezentare de carte, desigur.

Theodor s-a întors pe călcâie și a pornit spre ușă, a făcut câțiva pași, apoi s-a întors pe jumătate și a spus:

— Sper că știți că vă terminam pe toți dacă nu cădeam de acord.

S-a întors în direcția inițială de mers și a ieșit fără să aștepte vreun răspuns.

în cameră s-a așternut liniștea, cei trei bărbați s-au privit și Costin a fost primul care a izbucnit în râs, un râs nervos, de om care tocmai a scăpat dintr-o mare belea și poate să se apuce de băut, lucru pe care l-a și făcut, străbătând din doi pași distanța până la birou și tumându-și un pahar pe care l-a dat peste cap fără să respire.

— Vreți și voi un coniac?

— Nu, a răspuns Victor, probabil trebuie să conduc după-amiază, a spus arătând cu capul spre biroul lui Miron.

— Eu aș vrea, a spus Robert, mă simt cam obosit.

Perfect conștient că țotul fusese temporizat la secundă și exact asta avea să urmeze, Costin a luat telecomanda și a pornit televizorul mascat într-un raft fals de bibliotecă. Așa cum stabiliseră cu Theodor, toate televiziunile de partid urmau să

se comporte cât se poate de profesionist în acea zi și nimeni nu avea să amintească de revolta populară sau de alte scandaluri care fuseseră create în spațiul public în ultima săptămână. Oricum, toți directorii și toți prezentatorii de știri așteptau un semn de la ei și nu aveau să spună nimic-esențial până când nu erau informați corect, dinspre sediul partidului. Robert a înțeles, probabil și el trebuia să-și potolească oamenii, oricum nu făceau nimic neplătiți, așa că el era OK, putea să nu facă nimic și lucrurile se linișteau de la sine. Pe burtiera canalului de televiziune al opoziției scria:

Doi ani și șase luni cu executare.

S-a concentrat asupra paharului de coniac. Costin își aprinsese un trabuc nou și privea televizorul fără niciun interes. Victor părea mai întunecat, dar oarecum împăcat cu ce se petrecea. Robert înțelegea foarte bine că. totul se spusese înainte să ajungă el în acea cameră și orice întrebare ar fi fost complet idioată, așa că a hotărât să-și facă treaba și să obțină cât mai mult din situația dată, încă de dimineață îi trecuse prin minte să extragă o sumă cât mai mare de la Victor sau de la Costin sau chiar de la Miron sau să ia de la fiecare, doar că se părea că Miron nu era în peisaj și nici nu avea să mai fie o vreme. De pe coridor s-a auzit o ușă deschizându-se și închizându-se la loc, o voce cunoscută a dat câteva instrucțiuni în biroul secretarului, apoi vocea s-a transformat în pași care coborau scările și într-o tăcere care un minut mai târziu s-a materializat în pornirea motorului unei mașini și, foarte rapid, în estomparea acelui zgomot, în

cufundarea lui în zgomotul de fond al orașului. Între timp, lui Victor îi bâzâise telefonul, îl ridicase de pe măsuța din fața lui: *Vii să mă iei peste două ore să mergem. Trimite o mașină să stea în fața casei până atunci.* S-a executat scurt, cuvintele lui sunând oarecum nefiresc în liniștea încăperii:

— Petrică, ia doi băieți și du-te la Miron în fața casei, nu intră nimeni, nu se apropie nimeni de partea aia de trotuar.,

A pus telefonul pe masă și a sorbit o gură de cafea, deci el trebuia să-l ducă pe Miron, se așteptase la asta încă de dimineață. Ce-1 surprindea, oarecum, era că șeful nu intrase peste ei, nu spusese nimic, alesese să plece în tăcere și să trimită un mesaj simplu, practic renunțând la orice luptă. Victor încă mai credea că îl putea scoate din țară, că putea aranja să dispară pentru o perioadă nedeterminată - doar atâția oameni importanți plecaseră liniștiți chiar înainte să-și execute pedeapsa și trăiau fericiți și bine-mersi în paradisuri tropicale sau în capitalele europene, fără să-i deranjeze nimeni cu adevărat, de ce să fie tocmai Miron excepția? -, dar, cum celălalt nu-i cerea nimic și părea decis să se predea chiar în acea după-amiază, a ales să nu îl sune, să lase lucrurile să-și urmeze cursul.

Robert s-a ridicat și s-a apropiat de fereastră, așteptase un cuvânt, ceva, o justificare oarecare pentru gestul celor doi, dar nimic. A privit curtea atât de îngrijită, dincolo de gard, un cuplu de liceeni se sărutau cu foc pe o bancă din scuar. în curte începeau să intre mașinile presei, vreo două parcaseră și pe trotuar și tehnicienii scoteau

echipamentele de transmisie și valizele cu microfoane, s-a întrebat cine avea să stea de vorbă cu ei, apoi s-a gândit că putea exista un singur răspuns, Victor refuzând întotdeauna să apară în public, apoi s-a răzgândit din nou, cine știa, putea fi oricine din aparat și era destul de conștient că nu erau singuri în clădire, chiar dacă nu părea să miște nimic. S-a întors către Victor și Costin, i-a privit întrebător, când a înțeles că nu voiau să spună nimic, a întrebat:

— Și acum?

— Acum ce? i-a răspuns Costin ridicând din umeri.

— Eu, de exemplu.

— Tu. Ce e cu el, Victore? a întrebat bărbatul chel, cât se poate de mirat

Victor a sorbit o ultimă gură de cafea, s-a așezat mai bine în scaun, a vorbit-

— Acum, tu te pregătești să le dai banu' ălora de la presă. Cum am stabilit, dacă cere vreunul mai mult, îi dai, nu comentezi. îi faci să înțeleagă că spun ceea ce li se zice să spună sau... Apoi te duci frumușel acasă și te petreci sau faci ce vrei tu, ce dracu' să faci altceva?

— Atât?

— OK, hai să discutăm azi ce trebuia să discutăm mâine. Te fac director general peste trustul de presă și îți dau și televiziunea. Faci ceți spunem sau dispari.

Robert a tăcut, nu voia să răspundă, nu voia nici să-i spună că pleca în acea după-amiază și nu plănuia să se întoarcă foarte curând. Ce voia însă era să dea un ultim tun și să «nu umble foarte repede la banii pe care îi avea în diverse conturi

de economii și în depozite. A schimbat tactica, a spus sec:

— îmi dai două milioane avans azi, până plec.

Costin a ridicat privirea dinspre trabucul pe care îl studia ca pe singurul lucru demn de privit în lume, Victor a zâmbit subțire, s-a aplecat înspre măsuța de cafea, a ridicat ceașca în care nu mai era nimic, a privit dezamăgit în jur, ar mai fi luat o gură de cafea, probabil, și a spus sec:

— Unu jumate acu' și mai vorbim după.

Robert a tăcut, a încuviințat din cap, Victor a luat telefonul de pe masă și câteva secunde a apăsat foarte concentrat pe anumite comenzi, ecranul telefonului lui Robert s-a aprins câteva secunde — suficient cât să poată verifica -, apoi s-a stins la loc.

— Acu' du-te și vorbește cu ăia, ce mai stai?

— Cine dă declarații, ce le spun?

— O să vină prim-ministrul să vorbească, a spus Costin calm. îl sun eu acum, oricum cred că fierbe să vină.

Robert s-a îndreptat spre birou, a deschis ușa din dreapta-jos și s-a apucat să numere bani și să-i pună în plicuri. Două mii în fiecare plic, a pus cinci în două dintre ele, avea de făcut vreo 20, să fie. Și se gândea că restul îi lua el la plecare, să dea Domnul să rămână ceva, nu stricau. Costin s-a îndreptat în scaun, a scos telefonul din buzunarul de la piept al sacoului, a format un număr și a așteptat.

— Bună ziua, stimate domnule președinte, Costin la telefon. Da, e o tragedie ce s-a întâmplat.

A ascultat, vocea de la celălalt capăt era

destul de precipitată și l-a așteptat să termine.

— Stimate domn, am o rugăminte la dumneavoastră, în 20 de minute sau așa ceva cineva trebuie să vorbească puțin cu presa, v-aș ruga să veniți dumneavoastră, nu am vrut să chemăm pe nimeni din teritoriu și acum ocupați cea mai înaltă funcție în partid, chiar dacă încă nu am formalizat lucrurile.

Da-ul rostit de vocea de la celălalt capăt s-a auzit atât de tare, de parcă bărbatul ar fi vorbit în aceeași cameră cu ei.

— Atunci, stimate domn, vă așteptăm. Da, am chemat noi presa, suntem aici, nu, nu e nevoie să mai vină nimeni, să rămânem decenți în momente grele pentru partid. Nu, nu cred că trebuie să-l condamnați pe Miron, nici să-l justificați, vorbiți despre justiție, dreptatea necesară, reforma partidului, chestiile obișnuite. Nu, nu vor pune întrebări incomode. Nu, nu aveți de ce să vă temeți, cinci minute de declarații și plecăm toți acasă pentru azi. Da, până ajungeți vă trimit liniile generale ale declarației pe telefon, nu e mare lucru. Da, mulțumesc mult, stimate domn, ne vedem aici, cu respect.

A închis. S-a ridicat. A inspirat adânc. A expirat. încă o dată. încă o dată. S-a așezat. S-a ridicat. A ridicat telefonul. L-a așezat la loc. Poate că nu. Și-a netezit o cută imaginară pe sacou. A luat trabucul. Stins. L-a aprins. S-a așezat. în cele din urmă a deschis agenda telefonului, a tastat câteva .litere, a setat aparatul pe speaker, s-a aplecat cu coatele pe genunchi, un privitor atent ar fi putut vedea că pe tâmpla stângă îi pulsa o venă.

— Bună ziua, domnule președinte, a spus. V-am sunat să discutăm puțin.

O voce caldă și prietenoasă i-a răspuns ca unui vechi prieten:

— Bună ziua, domnule Costin.

— Voiam să discutăm puțin, după cum știți...

— Știu tot, dragul meu, Theodor e chiar acum la mine în birou, mi-a povestit în detaliu discuția atât de plăcută pe care ați purtaț-o.

Costin s-a îndreptat în scaun, zvâcnetul venei de pe tâmplă s-a oprit, a tras un fum din trabuc și a privit pe fereastră aproape zâmbind. Victor a zâmbit și el. Robert s-a prefăcut în continuare ocupat cu diverse la birou.

— Mă gândeam că am putea să ne întâlnim zilele viitoare.

— Sunt foarte mulțumit de înțelegerea noastră. Foarte. Planul vostru îmi sună minunat, da, să ne întâlnim să trasăm liniile mari de acțiune.

— Credeți că ar trebui să declanșăm o criză acum, să deplasăm atenția opiniei publice?

— Nu, dragul meu, asta îi spuneam și lui Theodor, cred că putem tăcea cu toții foarte elegant, putem să aruncăm în spațiul public alte teme, atâta timp cât un subiect nu e pe prima pagină, nu există și nu va exista.

— Perfect, a răspuns Costin. Atunci prim-ministrul rămâne în funcție?

— Bineînțeles, cred că mai întâi trebuie să scăpați voi de el fără tămbălău, apoi - cum s-a stabilit - vă prefaceți că pierdeți alegerile, îl debarcați, noi dăm prim-ministrul, coabităm o vreme cu prietenii noștri reformatori, apoi îi dăm

la o parte etc.

— Minunat, așa vom face.

De pe hol se auzeau zgomote, Costin l-a privit pe Victor, acesta i-a făcut un semn discret din cap lui Robert.

— Sunt nevoit să închid, stimate domn. Aștept întâlnirea noastră.

— Numai bine, dragă Costin, ne. auzim zilele viitoare, încă ceva, a spus vocea de la celălalt capăt după o scurtă pauză.

— Vă rog, a răspuns Costin, zâmbind.

— Evită pentru moment conferința de presă, lasă-1 pe prim să vorbească, e mai sănătos pentru toată lumea.

— De acord.

Un sunet ascuțit și telefonul dé pe masă a revenit la ecranul principal.

Robert s-a ridicat, a pus plicurile cu bani într-un plic cu burduf și s-a îndreptat către ușă. Nici măcar grăbit. Fără niciun sentiment, ca un robot. A străbătut coridorul, a aruncat privirea obișnuită portretelor cu marii conducători ai partidului, s-a întrebat pentru a mia oară de ce nu era acolo și Ceaușescu, la urma urmelor. Măcar acolo să fi fost, dacă-n rest dispăruse. Gândul l-a părăsit cum venise.

A deschis încet ușa sălii de conferințe, deocamdată nu sosiseră decât doi reporteri, s-a apropiat de fiecare, le-a întins câte un plic fără o vorbă, fără măcar să salute, apoi s-a întors la ușă. Aceeași lume, în esență lumea lui, oamenii din presă și din cultură care se străduiau să supraviețuiască și să se îmbogățească de la o zi la alta. Povestea vieții fiecăruia era povestea vieții

lui — unii reușiseră, unii mai puțin, cert era că toți semănau și până la un eventual sfârșit al lumii nu avea să se schimbe nimic.

Pe măsură ce reporterii soseau, Robert le întindea plicul corespunzător, uneori fără măcar să salute din cap, absent, cufundat în propriile gânduri. Era ultima dată când făcea asta. Ultima dată când îi întâlnea, când era printre ai Iui, în inima unei obișnuințe de care în acele clipe nu își dădea seama dacă avea să-i lipsească, în sală intrau bărbați și femei relativ bine îmbrăcați, dotați cu cele mai bune telefoane de pe piață, cu ceasuri scumpe și bijuterii pe măsură - oameni care purtau, ca și el, uniforma succesului și în același timp a clasei medii. Haine de firmă, pantofi la fel, ținute aproape impecabile care spuneau ceva despre oamenii care le purtau: reușiseră în viață. într-o lume în care nimic nu fusese niciodată posibil, ei reușiseră. în așa măsură, încât, iată, erau plătiți să participe la o conferință de presă, iar suma pe care o primeau era în general mai mare decât salariul lor lunar. Asta însemna reușita în viață, își spunea Robert, să fii plătit ca să existi, să fii plătit ca să te afli într-un anume loc la o anume oră și să nu faci nimic pentru banii tăi. Nu o nouă nobilime, pentru că așa ceva nu existase niciodată cu adevărat în România, ci o burghezie a parveniților care lui îi plăcea și care - la urma urmelor - era imaginea lui în oglindă, împărțea plicuri și se gândea la viitorul lui și la suma pe care o primise el însuși cu câteva minute înainte - bani atât de liniștitori, atât de simpli, bani care aveau să-i asigure liniștea după care atâta vreme

tânjise.

Când ultima reporteriță și-a ocupat locul în sală - erau omul și scaunul, nici unul în plus, nici unul în minus, ca de obicei -, Robert a deschis ușa larg, și-a dres vocea cât mai ceremonios cu putință și a spus scurt:

— Vă rog să așteptați, nu durează mult.

îmbătată de iubire pentru toată lumea — iubea în acele clipe inclusiv bordurile, gurile de canal, separatorul dintre sensurile de mers, firele de electricitate și cablu, vilele în construcție care răsăreau de peste tot, drumurile desfundate care se desfăceau din drumul principal, podul care traversa centura și ducea spre micul ei Paradis, iubea totul și trăia convinsă că totul îi întorcea iubirea -, Corina s-a întors acasă. Nu mai era așa de mult până la ora stabilită, dar avea tot timpul să se pregătească. Să devină minunată, o divă, o zeiță, cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Scopul ei dintotdeauna, să fie cea mai frumoasă, să strălucească, să atragă privirile tuturor ca un magnet, să simtă cum toate o invidiau și ar fi vrut măcar pentru o clipă să fie ea, regina neîncoronată a oricărui loc în care mergea.

A parcat neglijent, apoi a intrat direct în curte - era obiceiul ei, niciodată nu intra în casă pe ușa principală, intra prin curte și apoi pe ușa de la terasă. Și-a aruncat geanta pe canapeaua de trei persoane care umplea unul dintre pereții micii construcții, s-a așezat picior peste picior în fotoliul rotativ din colțul opus canapelei, a privit plăntuța pe care o răsădise cu o săptămână în urmă, se prinsese, era OK, și-a pus telefonul pe masă, apoi s-a aplecat și a luat de pe nivelul

intermediar al mesei o cutiuță de sidef și un set de foițe. Mereu îi era greu când pleca de acasă, cele câteva ore pe care le petrecea departe de terasa ei și de iarba din cutiuță o făceau să fie agitată, oarecum speriată, dar în același timp o transformau în femeia frivolă care atrăgea toate privirile oriunde. A scos o foiță din pachet, cu o mișcare extrem de fină a luat o porție de iarbă din cutie și a presărat-o încet, savurând momentul. A pus apoi serios, voia să se facă bine, să-și spargă capul, să plutească fericită în lumea ei perfectă. Când a considerat că nu mai mergea niciun firicel, a umezit cu limba marginea lipicioasă a foiței - mișcare senzuală îndelung exersată, mișcare premergătoare a dorinței, dar care în acel caz era mai mult, era începutul plăcerii de neegalat a jointului - și a rulat repede, cu degete de expertă. Cu o mână ușor tremurândă a așezat țigara între buze și cu cealaltă - la fel, ușor tremurândă, ca-ntr-o stare de excitație greu de egalat - a aprins. A tras adânc în piept, a așteptat, și-a simțit pulsul oprindu-se și odată cu asta mica insuficiență respiratorie de la început, apoi a suflat îndelung, elibe7 rând plămânii. A tras din nou din țigară, și mai mult de data asta, pulsul s-a oprit din nou și pentru câteva clipe a avut senzația că se sufoca, inegalabila senzație a morții. S-a liniștit dintr-odată, ochii i s-au umezit, mușchii spatelui și ai picioarelor s-au relaxat, s-a lăsat pe spate în fotoliu și a-continuat să fumeze aproape lăcrimând de plăcere. Cu fiecare fum devenea alta, și mai bună, și mai frumoasă, și mai perfectă, ea, Corina, centrul lumii. Nicio pulă, cât

de tare, nu face cât o țigarc, și-a spus, apoi a izbucnit în râs, un râs isteric, cu convulsii și lacrimi în ochi. Era gluma ei cu Oana, o glumă veche cât lumea. Viața e poezia asta, i-a trecut prin minte.

O tresărire, un mic șoc în creier, pentru o clipă senzația de leșin care-i spunea că era destul, că era timpul să se oprească sau... Prea bună iarba. Prea tare, se pricepea Marcel, aici n-avea ce zice. Și gazonul din curte, cum să nu se priceapă la iarbă, când știa să facă asemenea minuni din niște pământ pe care la început nu fusese nimic? S-a ridicat, odată cu ea a ridicat lumea întreagă, a ieșit pe terasa pavată, a străbătut cei doi metri și jumătate de curte și s-a lipit de un trandafir. A schițat o mișcare de dans. A luat un boboc în căușul palmelor, l-a mirosit, pe obraz i s-a rostogolit o lacrimă, era atât de frumos, lumea întreagă trebuia iubită și mai ales acel boboc de trandafir roz care în câteva zile avea să devină o floare superbă și frumos mirositoare. Trandafir roz ca lumea, ca viața ei. Totul era atât de frumos în acea după-amiază, totul. Lovită brusc de încă o izbucnire de efuziune, s-a repezit la ușa de la terasă, s-a împleticit în casă (bona citea ceva, cel mic era cu totul pierdut în PlayStation, absorbit în jocul lui), s-a apropiat de copil și l-a luat în brațe. L-a ridicat de pe perna unde stătea așezat și l-a pus pe genunchii ei, l-a privit în ochi, i-a aranjat o șuviță imaginară și l-a sărutat pe un obraz: pe el îl iubea cel mai mult. Era prințul ei. Singurul scop.al lumii, lumina ochilor ei. Pentru el. Pentru binele lui. Pentru viitorul lui. Pentru o viață fără griji și fără întâmplări neplăcute.

Pentru ca ea. Când avea să. Pentru ochii lui atât de adânci și frumoși, pentru obrajii trandafirii. Pentru el ar fi mutat lumea din loc, ar fi luat-o pe toată și i-ar fi dat-o lui. Tot ce făcea nu era ca să facă vreun rău cuiva, nu-i păsa de nimeni, nici nu știa de existența celorlalți, ea voia binele lui și restul erau detalii, restul era doar nepăsare. Fii nesimțită, Corina, nu-i lăsa să câștige, și-a spus, strângându-1 în brațe. Nimeni altcineva nu contează. Nimeni. La sfârșitul lumii, lui o să-i fie bine, altceva nu contează, nu da doi bani pe nimeni și pe nimic. Lumea trebuie să fie a lui, nimic nu va fi vreodată destul, nimic. A zâmbit cu tandrețe, a privit-o pe bona scufundată în lectura ei, a cercetat camera atât de ordonată și curată, ca un laborator în care prințul ei nu putea fi atins de nimic.

— Mami, mă strângi prea tare și vreau să mă joc, a spus cel mic, aproape sugrumat în brațele ei.

L-a privit drept în ochi, pentru o clipă l-a urât feroce, și-a interzis să-1 urască și l-a așezat pe perna de unde-1 luase. A vrut să se răzbune pe bonă, dar nu i-a trecut prin minte nicio jignire.

A coborât la parter, a tras cu sete din țigară, și-a mângâiat piciorul fără nicio intenție, a pus mâna pe telefon și a apelat.

— Iubi, ce faci iubi? Uite, stau la o țigară pe terasă, aștept să treacă vremea, da, o să încep să mă pregătesc, să mă fac frumoasă. Da, iubi, știu că mi-ai luat o hăinuță frumoasă, poate că în aia o să mă îmbrac, da, știu și de cerceii și brățara cu diamante, sigur că le pun, credeam că vrei să le port când avem noi doi . vreo ocazie specială, știi

că te iubesc și pentru tine vreau să fiu frumoasă.

în costum, picior peste picior, Marcel asculta liniștit. Știa din inflexiunile vocii ei (cânta puțin finalul cuvintelor, ezita la începutul lor, era ceva visător în felul ei de a spune lucrurile) că era trasă și de data asta părea trasă chiar bine, poate pentru că își adusese bona, își băgase picioarele în tot în ziua aia și se distra și ea puțin. Corina era o femeie bună, de treabă, o mamă minunată pentru copilul lui, ce conta că din când în când se droga și se îmbăta și făcea un pic de circ, a doua zi întotdeauna nu-și amintea mare lucru, îi părea rău de chestii pe jumătate amintite, pe jumătate imaginare și o vreme se liniștea, se mulțumea cu jointuri mici care să o țină pe linia de plutire și cu un păhărel seara, nimic spectaculos, își vedea de ale ei și nu-1 deranja cu nimic, deci nu era cazul să-i spună ceva sau să încerce vreun gest care să declanșeze un scandal monstru. Mai făcuse asta, odată îi spusese la telefon s-o lase mai ușor, că îi văd vecinii și-i explodase lumea-n cap, îl așteptase acasă cu capul spart și beată moartă și îi făcuse un circ monstru, el în loc să încerce să calmeze lucrurile se îmbătase și se certase cu ea o noapte întreagă, n-avea sens, oricum se împăcau, oricum copilul și binele lor erau chestii mai importante decât orice rahaturi își făceau unul altuia și totul era doar un joc de cuplu, certurile lor nu aveau urmări serioase, devenind cel mult motive de amuzament când își aminteau mai târziu.

El era bine, fusese la prânz cu o fată de la vânzări și simțise că se îndrăgostea, o înghesuise lângă un perete al parcării și ea-i răspunsese

pozitiv, constructiv, putea spune, își dăduse întâlnire cu ea săptămâna viitoare și de abia aștepta să o încerce, nu arăta chiar rău, nici minunat, era ok-ish.

— Iubi, continua vocea cântată a Corinei în telefon, am un pont mișto de la Oana, ți-am trimis un link pe WhatsApp, intră acolo și bagă niște fise. Da, cică e tun, e beton, facem un ban din nu știu ce speculă a unuia cu care e ea combinată, nu, nu short, îi ținem acolo până când ne spune ea și îi triplăm.

L-a ascultat o clipă, a tras un fum și a privit visătoare pe fereastră.

'— Da, iubi, doar am zis că mai cumpărăm un apartament, poate că ăsta e trenu' și nu ne atingem de nimic, luăm de la fraieri, e bine așa.

S-a oprit brusc din vorbit și l-a ascultat atentă.

— Nu, nici chiar așa, hai să punem câte o sută de mii, cred că ajung, dacă eu înțeleg care e fenta, un apartament mai lărguț în complexul ăla nou e puțin peste trei sute de mii, bani ușori, îl închiriem și aia e, îl lăsăm acolo. Da, se ocupă frate-meu de tot, noi nici nu știm că e acolo, da, e perfect.

Marcel deschisese interfața de cripto, până atunci nici nu auzise de moneda aia nouă, nu creștea, nu scădea, stătea pe tranzacții mici undeva pe la 0,05 USDT, adică nicăieri, volumul zilnic era destul de mic, nicăieri, 160.456,66 dolari, nimica toată, dar dacă ei doi puneau dintr-odată două sute de mii, exploda, poate că era o schemă, a ales totuși să importe un bot și să-l seteze pe marje mici de arbitraj pentru început, dacă începea să crească, lua banii din bot și îi

punea în depozit și mergeau blană înainte ban pe ban, era un plan, a luat o sută .de mii dintr-o altă monedă mai stabilă și i-a pus acolo, oricum nu putea pierde mare lucru, s-a oprit o secundă și a spus sec în telefon:

— Iub, ți-am trimis un bot jmecher, pune mai întâi în el, să vedem ce se întâmplă până una-alta, dacă merge, îi mutăm, urmărim și scoatem la 3x fără multe vorbe, după aia uităm. Da, iub, e mai sigur așa, hai să vedem câteva zile ce se întâmplă și facem operațiunile, imediat ce începe să crească, oricum banii rămân investiți în monedă, e OK.

Corina era mereu uimită de ceea ce ea numea geniul financiar al lui Marcel. O combinație de lăcomie, calicie și calcul și enormă prudență, care făceau din el un investitor foarte priceput. Te puteai baza pe el, era clar că înțelegea foarte bine piețele, doar făcuse cu mânuțele lui listări pe bursă, a copiat bot-ul în program, a luat bani din moneda pe care i-o indicase el pe WhatsApp și i-a pus acolo, setările erau deja făcute, nimeni nu știa să facă boți ca Marcel al ei, nimeni pe lumea asta. Dacă-1 trăgea și pe ăla de diseară în combinație, poate mai punea ceva, vedea ea ce și cum, era un plan, măcar să-1 facă să investească pentru a crește volumul de tranzacții, poate era suficient pentru o lovitură, poate că nu, avea să vadă.

— Iub, îmi sună telefonul celălalt în draci. Da, fă-te frumoasă, să-mi trimiți poze cu tine. Da, să pui și pe Insta, bineînțeles că tu ești cea mai frumoasă. Iub, trebuie să închid, te iubesc, pa.

Corina a rămas din nou singură. A făcut

repede operațiunile indicate de Marcel, s-a simțit satisfăcută, importantă, două mii de etaje peste pulime și prostime. A deschis Insta și a scrolat o vreme neatentă, a împărțit câteva inimioare la întâmplare, a citit câteva comentarii la niște postări mai vechi de-ale ei, a zâmbit încântată.

Era timpul. Mai avea maximum două ore la dispoziție să se facă frumoasă, să strălucească, să devină ea însăși, cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Nu concepea să fie altfel, nu își putea imagina o lume în care ea nu avea să fie cea mai frumoasă, cea mai elegantă, cea mai fițoasă pe o rază de minimum cinci kilometri.

întinsă în patul larg, printre cearșafurile mototolite, de un negru strălucitor, cu ochii în palma stângă pentru a se feri de lumină. Pe jumătate adormită, dar nu chiar. Conștientă de sunetul tastaturii, de zgomotelé-străzii, de ora înaintată, de prezența lui în cameră. Liniștitoare, în felul ei. Scufundată cu totul într-un gând care nu o lăsa să doarmă ca lumea de multe zile, speriată de el, înspăimântată de-a dreptul de ce s-ar fi putut întâmpla dacă. Dar nu, n-avea să se întâmple nimic, avea ea o bănuială. Niciodată nu se întâmpla nimic, asta era marea problemă, uriașa problemă a vieții ei: monotonia, neantul de zi cu zi, viața închisă într-o casă frumoasă, dar atât, într-o lume bună, dar puțin cam prea bună, într-un univers perfect pe care îl resimțea ca pe o apăsare.

întinsă în patul larg, printre cearșafurile mototolite. Gândurile ei nu erau însă acolo. Gândurile ei visau un vis frumos al amintirii. Barba lui pe gâtul ei, răsuflarea îmbibată în

alcool pe limba ei, corpul lui lângă al ei. Cu trei săptămâni în urmă, parcă de-o viață, la colocviul ăla unde ăsta chiar nu putuse să meargă cu ea și nici nu apăruse ca de obicei, seara, nu reușise să-i facă obișnuita surpriză prin care o controla și pe la zece hotărâse că nu avea cum să mai vină, dă-1 dracu', nu se putea teleporta 400 de kilometri, și dintr-odată ideea prietenelor ei de a merge la cheful organizat în cinstea lor a strălucit roz printre luminile orașului, s-a ridicat ca o diademă deasupra haloului de lumină al străzii pe care o privea prin fereastra largă a hotelului și a atras-o către ea ca un magnet. Nici nu se mai schimbase, nu se mai obosise să facă nimic, dăduse paharul peste cap și pornise împreună cu fetele spre sediul muzeului. Râseseră pe străzi, cântaseră, două dintre ele erau foarte bete, celelalte așa și-așa, ea era singura cât de cât trează din grup și regreta enorm că nu se apucase de băut serios mai devreme, altfel ar fi stat lucrurile, dar poate că timpul nu era pierdut. Iar în secunda în care intrase în muzeu, chiar în secunda aia, nici mai devreme, nici mai târziu, într-o străfulgerare a clipei despre care știa câte ceva și care se mai întâmplase - știa prea bine, acea clipă din copilărie nu o părăsise cu adevărat niciodată, clipa îndrăgostirii —, l-a văzut. Nu neapărat înalt, nici măcar frumos, dar interesant și cu o plivire care sfârteca totul în jur, o privire de oțel care a răpus-o pe loc. I-a zâmbit. El i-a zâmbit înapoi și a fost suficient pentru un început nu promițător, ci deja minunat. Era El, el cu majusculă, marelè, influentul ziarist de la revista cea mai cunoscută, bărbatul cel mai vânat din lumea lor, cel mai

râvnit, pașaportul oricui către celebritate. Era el și îi zâmbise ei și ea, cei puțin așa credea, se îndrăgostise pe loc.

S-a purtat toată seara ca o gâscă fraieră. I-a aruncat ocheade, mai avea puțin și-i trimitea bilețele de amor, a făcut tot ce i-a stat în putință să stea lângă el la masă la cheful care a urmat, i-a dat toate semnele de disponibilitate de care se simțea în stare chiar în timp ce-și petrecea seara și cu Ștefan pe WhatsApp, a fost a lui fără să fie a lui și măcar pentru câteva ore și-a imaginat o viață altfel, independentă, ruptă de relația aia care o sufoca și-n care simțea că își irosea cei mai frumoși ani. El a înțeles semnele, a intrat în joc și în cele din urmă și-au petrecut câteva ore din acea dimineață împreună. Roxana nu-și amintea foarte bine acea parte, dar știa că existase.

începuseră apoi mustrările de conștiință. îl sunase pe Ștefan din proprie inițiativă și se purtase extraordinar cu el, chiar plecase mai devreme din orașul de provincie și se întorsese lângă el. Dar răul era făcut, celălalt începuse să-i scrie, chiar să o sune în momente când ea îi spusese foarte clar să nu sune, părea cât se poate de hotărât să fie împreună cu ea și într-un scurt moment de respiro chiar se văzuseră, dar nu se mai întâmplase nimic între ei, fusese o întâlnire aproape protocolară, destul de rece, oricum, în care nu găsise să-i. spună nimic, chiar dacă el nu tăcea și nu dădea vreun semn că ar fi înțeles starea ei.

întinsă în patul larg, trează de-a binelea, deși nu dădea niciun semn că s-ar fi trezit, își interzicea orice mișcare și își controla până și

respirația, juca în minte un joc extrem de periculos, ale cărui urmări nici măcar nu și le putea imagina. Ștefan îi oferise totul, era al ei, omul pe care se putea baza în orice situație și care niciodată nu o lăsase la greu. Aveau p viață împreună, în măre se înțelegeau, era imposibil să se certe cu el, pentru că el pur și simplu nu se certa cu ea, o cocoloșea, ceda la insistențele ei legate de lucruri mici, se comporta dintot- deauna ca un îndrăgostit și nu erau semne că avea să se schimbe vreodată. La urma urmelor, Ștefan era siguranța ei și la asta se adăuga și imensul lui talent de a o face să se simtă vinovată pentru orice tentativă de ceartă, pentru orice fisură în relația lor. Nici nu-și dădea seama, deși de multe ori se întreba zâmbind în sinea ei și gândindu-se la cuvântul psihanaliză, dacă atitudinea lui venea din cine știe ce relație eșuată cu părinții sau pur și simplu așa era el, un om în esență bun și neconflictual.

Pe de altă parte, celălalt reprezenta un viitor misterios, celălalt o excita chiar și-n absență - mai ales în absență, pentru că odată întoarsă în oraș orice întâlnire cu el era'un lucru aproape imposibil -, celălalt era misterul și cel mai probabil asta o atrăgea la el, necunoscutul, cealaltă față a puterii, poate chiar posibilitatea ca între ei să nu se poată înfiripa niciun fel de relație și ea însăși să rămână pe drumuri. Perspectivă care nu era deloc încântătoare, pentru că ea nu avea job și nici nu întrevedea perspectiva vreunui job, ultima încercare a lui Ștefan de a o angaja la o instituție pe post de referent sfârșind cât se poate de prost, în timp ce ideea de a munci în

privat părea proastă dinainte. Depindea cu totul de el și de mica ei bursă de doctorand, atât de mică, încât nici nu putea fi luată în considerare dacă se punea problema să se întrețină singură. Și-a imaginat pentru câteva clipe viața într-uri cămin studențesc insalubru, mai multe fete în cameră, aproape fără bani și lipsită de sprijinul lui în carieră. îngrozitor!

Și totuși, ar fi vrut să încerce, ar fi vrut ca măcar pentru o vreme să fie liberă și să vadă cum era viața fără el, tânără, fără apăsarea unei relații stabile, independentă, dacă ăsta era cuvântul corect. Independentă în ce sens? Sărăcia nu înseamnă independență, și-a spus, cine știe cât de greu e în realitate, am și uitat cum e, parcă mă văd vânzând covrigi sau împărțind pliante prin vreun pasaj de metrou ca să supraviețuiesc, și-a spus cu un fior. Nu, în fond, dependența de el nu era atât de rea și poate că avea să găsească o soluție să fie liberă și-n același timp să-1 păstreze, să-1 forțeze să o ajute în timp ce nu mai era neapărat doar a lui, putea încerca, de ce nu." Sigur că exista și o variantă de compromis, prin care să-1 părăsească și în același timp să-1 păstreze: șantajul. Știa destule despre el cât să nu plece cu mâna goală din relația lor, să ia cu ea cârdul care-i făcea viața atât de ușoară și să-1 oblige să o sprijine în continuare în carieră, pentru ca ea să nu povestească ce știa despre el. Toate aranjamentele lui, toți banii misterioși care-i intrau în conturi, toate înțelegerile pe care le făcea cu zâmbetul pe buze, toți oamenii cu cariere distruse doar pentru ca lui și găștii lui și mai ales ei să-i fie bine, în fond, mizeria lui

sufletească, mizeria din sufletul unui om care în același timp reușea să se comporte ca un înger și să-i ofere o viață de vis. Dar poate că nu era mizerie, i-a trecut prin minte, poate că așa era viața și supraviețuia cel mai puternic, cel care pur și simplu reușea să atragă cele mai multe resurse și să meargă înainte. Doar că ea, la rândul ei, putea juca același joc și îl putea transforma chiar pe el în victimă, îl putea șantaja, îl putea obliga să o întrețină în continuare, în timp ce ea își trăia viața și nu mai era legată de o relație care o apăsa. Cum ar fi fost să-1 facă să plece și ea să păstreze minunata casă din centru, să-l dèa afară și să rămână stăpână peste cârdul și viața lui, să păstreze totul, cu excepția bărbatului care de la o vreme o plictisea groaznic și de care nu se temea absolut deloc? Să rămână prieteni, să continue să iasă uneori împreună în lume, dar adevărul să fie așa cum și-l dorea ea? Merita încercat.

S-a mișcat suficient cât să-l facă să fie atent la ea, s-a întors pe partea cealaltă, simulând trezirea, a luat telefonul de pe noptieră și a dat să scrie ceva, apoi s-a ridicat dintr-odată și s-a dus la baie. Ștefan a ascultat sunetele familiare ale trezirii ei, nimic mai liniștitor pe lume decât femeia ta urinând în baie dimineața, și-a spus, toată mizeria asta a traiului împreună are un sens, și-a aprins o țigară și s-a cufundat iar în gândurile lui, dacă nu negre, în orice caz neliniștitoare. Chiar trebuia să plece pentru o vreme? Pentru câtă vreme? Cum avea să-i spună asta Roxânei? Avea să-nțeleagă? Urma să o lasă singură, normal că avea să-i asigure totul în

continuare, evident, și-a spus, că ea avea să-și trăiască viața ca și cum el n-ar fi existat, orice posibilitate de a o controla dispărea în momentul în care punea piciorul în avion, adio, din secunda aia nu mai era a lui, știa foarte bine că era tânără și el nu era visul vieții ei, dar întotdeauna i se păruse că un vis mai mititel, dar împlinit, era mai valabil decât visele mari și imposibile. își privea e-mailul cu încordare, cu strângerea de inimă a celui care nu voia să fie iubit pentru că la rândul lui iubea pe altcineva și nimic din poveste nu părea să aibă sens, dar oferta de a face o carieră în străinătate i se părea mai bună decât orice altceva, decât viața lui de vis împreună cu Roxana, decât imaginea îndoielnică pe care reușise să și-o creeze în'țară, decât banii care-i asigurau liniștea și confortul, decât manevrele pe care trebuia să le facă din când în când pentru a rămâne în vârful piramidei. Nici măcar nu făcea rău nimănui, tot ce făcea era să-și asigure propriul bine și faptul că unii oameni din jurul lui trebuiau să sufere pentru asta îl lăsa complet rece sau îi rămânea complet necunoscut. Aproape niciodată nu făcuse rău intenționat, nu ăsta era scopul lui, nici pe departe, doar că uneori binele funcționa în moduri ciudate și era pur și simplu imposibil să împace și capra, și varza, asta era tot.

A așteptat-o pe marginea patului, bineînțeles că stătea mult în baie, bineînțeles că teoria lui. conform căreia Roxana ar fi locuit foarte fericită într-o baie cu pat și toate cele necesare era cât se poate de corectă, fata asta oricum își petrecea jumătate din viață în oglindă, avea oglinzi peste

tot în jurul ei și montase una și pe peretele din dreptul patului, narcisismul ei era fără margini și în timp el învățase să profite de el. Orice semn de admirație era recompensat, orice cădere-n limbă după frumusețea ei se transforma pe loc în loz câștigător, asta era tot, nimic mai simplu decât simplitatea, la urma urmelor.

A văzut-o ieșind din baie. Vaporoasă în cămașa de noapte semitransparentă, cu mișcări, dacă nu studiate, atunci în mod instinctiv epatante, mișcările unei fete care merge prin lume cu o oglindă pe lângă ea. Lucruri știute, obișnuința. Plictiseala indeterminării speciilor.

— Hai să îți spun ceva, vino încoace.

Ea s-a apropiat tăcută, s-a așezat lângă el, a dat să ia telefonul de pe noptieră, a renunțat, l-a privit liniștită ca o cadră.

— Trebuie să plec o vreme.

Nu i-a răspuns imediat, și-a așezat o șuviță, posibilitatea unei călătorii i-a schimbat dintr-odată toate ideile despre lume și a anulat pe loc toate planurile curajoase pe care și le făcuse cu câteva minute înainte.

— Nu pot să te iau cu mine, i-a spus el, privind-o în ochi. Plec în Franța și tu va trebui să rămâi aici o vreme, singură.

Ea s-a albit ca varul. Reîndrăgostirea de el care se petrecuse cu câteva clipe înainte s-a evaporat, a inspirat adânc, l-a privit în ochi, urându-1 din toată inima și mimând suferința.

— Pleci cu alta, așa e? i-a spus pe o voce distrusă.

— Plec cu mă-ta, a ricanat el dintr-odată. Mi s-a oferit o ocazie să construiesc o carieră afară și

nu prea am de ales. Vii și mă vizitezi când vrei, i-a spus, încercând să îndulcească pastila.

— Vii tu și mă vizitezi - când vrei, a răspuns ea, luându-1 în brațe. Du-te! a completat.

— O să mă duc, a răspuns el cât se poate de calm.

întotdeauna o exasperaseră timiditatea lui, crisparea, faptul că-n pat nu putea fi decât o fată mare de la țară ne-ncepută-n noaptea nunții, un pizdă-plânge, un speriat, un efeminat. Suflet de labagiu, își spunea când, în vreo seară, după ce strălucise-n oraș, după ce fusese sufletul petrecerii, după ce păruse cel mai inteligent om pe o rază de cinci mii de kilometri, cum era de obicei, ajungeau acasă și el, ca intelectualu' pulii, își punea un pahar de tărie și se așeza la masa lui de lucru, căcatul ăla de birou pe care-1 ura cu flăcări, și o lăsa să-1 aștepte în pat, nu, nici măcar n-o lăsa să aștepte, pur și simplu boului nu-i trecea prin cap că era și ea om și ar fi vrut altceva decât discursurile lui strălucitoare și manierele lui impecabile, decât glumele lui atât de bine țintite și felul lui de-a dreptul ucigător de a fi un monden desăvârșit și când mânca un sandvici. Ștefan asta era, un intelectual cât se poate de monden, un efeb. Poate că-n sufletul lui era o femeie și nu știa s-o spună, dar în orice caz era fix opusul celui cu care ea-și începuse viața de femeie - un muncitor rocker, mereu beat, violent, nepăsător, un adevărat bărbat - și pe care nu-1 uitase niciodată. Ce să faci cu Ștefanei, își spunea în gând, pentru că pe el îl enerva groaznic diminutivarea numelui, când Ștefi (dacă af fi îndrăznit să-i spună așa, era sigură că i-ar fi dat

cu ceva în cap) se uita la ea ca la un tablou renascentist și, în loc de pizdă, vedea tâmpenii intelectuale, în loc s-o rupă, îi scria poezii, n-aveai cu cine, era un caz pierdut. Dar anunțul lui o luase pe nepregătite, iată că tot planul ei de a-1 părăsi era fără sens, o părăsea el pe ea în cel mai avantajos mod cu putință și avea să găsească mii de feluri în care să-1 păstreze și să-și trăiască viața, era perfect. A simțit că se îndrăgostea de el, a simțit că în felul acela putea fi a lui pentru toată viața, dacă pleca era perfect, puteau avea relația perfectă, se puteau iubi, își puteau scrie minunate scrisori de dragoste, puteau vorbi la telefon sau pe video cu orele fără penibilul etern al întâlnirii fizice dintre ei doi, atât de opuși, atât de nepotriviți, la urma urmelor.

Era atât de diafan, atât de fin, încât o scârbea. O înfuria. O făcea să vrea să-și ia câmpii în fiecare zi doar ca să nu mai trăiască frustrarea unei relații care nu era decât în mod foarte vag relația între două corpuri, între doi oameni vii, ci mai degrabă era legătura atât de insistent cultivată de el între două minți și două caractere care tocmai prin asta rămâneau cu totul străine. Erau multe lucruri nespuse în relația lor, orice își spuneau nu avea nicio importanță, în fond, ei erau două tăceri care trăiau împreună și își spuneau atât de multe cuvinte, încât sfârșeau nespunându-și nimic.

Și acum el pleca. Nu-i spusese pentru cât timp, alesese să rămână vag în exprimare, alesese să fie foarte pragmatic și, ca de obicei, cât se poate de intelectual. I-a luat .mâna

aproape cu forța și i-a așezat-o între picioarele ei. Îl dorea, nu știa nici ea de ce, în mod sigur îl ura în acea clipă, dar poate tocmai de aia îl dorea. I-a mișcat ea degetele, l-a obligat să o mângâie, mâna Iui rămânea flască, fără nicio inițiativă. S-a ridicat și l-a dezbrăcat, l-a încălecat, l-a sărutat, și-a pus-o în ea așa, pe jumătate sculată, în toată pasivitatea lui era ceva extrem de excitant, nu știa să-și explice de ce îi plăcea, de ce ar fi vrut să prelungească acea clipă.

— Să nu mă părăsești, Ștefan, i-a spus în șoaptă la ureche.

Îl mințea instinctiv, îi spunea ceea ce știa că voia să audă, așa fusese întotdeauna, așa avea să fie.

— Nu, nu te părăsesc, n-am să te părăsesc niciodată, a răspuns el în timp ce-și dădea drumul.

S-a ridicat de pe el dezamăgită, un munte de furie ascuns după un zâmbet suav și aparent satisfăcut, i-ar fi scos ochii, l-ar fi omorât acolo, l-ar fi aruncat pe geam tăiat în bucăți, iar o lăsase cu ochii-n soare, a câta oară, a mia oară, a milioana oară, dar oricum pleca și se descurca ea.

— Mă ajuți să-mi fac bagajele, da? a întrebat el ca din altă lume, complet rupt de realitatea ei.

În mintea lui Robert stăruia un singur lucru. Avionul, își planificase foarte bine totul, bagajul îl aștepta în mașină, nu lăsa în urmă nimic de regretat. Dar în ritmul în care se desfășurau lucrurile risca să întârzie și era destul de sigur că la un moment dat avea să fie nevoit să dispară, să plece fără să mai salute și gata. Undeva într-un

colț al minții lui stăruia gândul că poate ar fi trebuit să discute cu Victor despre plecarea lui, poate ar fi trebuit să-i vândă o poveste cu o perioadă de deconectare, câteva săptămâni, câteva luni, ceva care să-i dea timp să construiască ceva dincolo și apoi să dispară pur și simplu din peisaj. îi trecuseră prin minte filme cu spioni care-și schimbau identitatea, schimbări de sex, culoare a pielii și fața, tot felul de chestiuni despre care nu era atât de sigur și pe care era convins că avea să le abandoneze. Pur și simplu pleca și nimeni nu îl putea aduce înapoi, asta era tot. Indiferent de consecințe. Chiar dacă aveau să trimită oameni după el, chiar dacă aveau să-1 hăituiască, să-1 amenințe, să-i facă rău, el nu se mai întorcea.

Credea că înțelesese perfect ce se întâmplase în acea zi. Credea, oricum niciodată nu putea fi sigur de acțiunile sau intențiile puternicilor cu care lucra. Asta era cea mai clară trăsătură a lor, niciodată nu-și dezvăluiau intențiile în totalitate, nici cu subalternii, nici între ei'. O lege nescrisă a tăcerii îi făcea să lucreze întotdeauna singuri, cooperând cu ceilalți doar la nevoie și cu scopuri precise. Era o abordare economică a lucrurilor care îl scotea din minți, pentru că - fie și într-o presă plătită să spună ce trebuia să spună, cum era cea controlată de el — ar fi vrut totuși să știe despre ce vorbea și care' erau intențiile celor care îl puneau să vorbească. Se simțea întotdeauna manipulat, la fel de dezinformat ca publicul căruia îi vorbea, de multe ori un idiot util

în slujba unor scopuri ‘despre care nu știa nimic. Ani de zile strecurase în presă șopârle despre apropierea de Rusia și îndepărtarea de Occident, plătise oameni să-i țină isonul, făcuse pe dracu-n patru ca să ajungă la acel subiect pentru că asta i se ceruse și pentru asta era plătit ca să ajungă în ziua asta în care peste câteva minute toți cei din jur - prin vocea unei persoane care nici nu exista cu doi ani în urmă - aveau să se dezică de tot ce susținuseră în public și să-și schimbe orientarea ideologică în câteva clipe. Sigur, era politică, știa asta încă de când intrase în joc, dar nu-i convenea să cadă de prost și să trebuiască să adune el oalele sparte, pe când tot ce crezuse adevărat despre relațiile dintre oamenii de la vârful partidului se dusese dracului în două ore. în Costin știuse dintotdeauna că nu putea avea încredere, omul mințea cum respira și nu-i păsa de nimic, dar Victor? Să nu se ducă el până în birou la Miron, să nu schimbe o vorbă, să stea cu ăia în birou și să-1 privească prăbușindu-se, ba chiar să facă planuri - fără măcar o perioadă de ezitare, de gândire? Poate că totul fusese plănuit dinainte,- poate că amicul lui din Ministerul de Externe știa cel mai bine despre ce era vorba când îi spusese într-o zi: Bă, numai pulimea votează partide, noi știm mai bine cum stă treaba, noi toți suntem partidele alea. Nu, era clar, trebuia să plece și să nu se mai întoarcă niciodată, pur și simplu nu înțelegea jocul, chiar dacă pe oameni îi mai înțelegea din când în când.

Intrase în biroul ăla și acolo era Theodor, spaima tuturor, Securitatea, Serviciile, răul în

persoană și oamenii lui Miron stăteau de vorbă cu el și plănuiau lucruri împreună în timp ce șeful lor nu era nicăieri, poate că nici nu era în sediu, nu se știa nimic despre el și nici el nu spunea nimic.

în hol au intrat doi oameni de la securitatea demnitarilor (oameni obișnuiți, nu neapărat înalți, nu neapărat cu aspect de bodyguarzi, în costume albastru-închis perfect obișnuite), unul dintre ei a deschis ușa sălii de conferințe, a privit atent înăuntru, zăbovind câteva fracțiuni de secundă asupra fiecărei fețe, s-a întors către celălalt și a încuviințat imperceptibil din cap. Impasibil, colegul lui a rostit un singur cuvânt în microfonul pe care-I purta la vedere.

Robert a răsuflat ușurat, deci se termina totul repede, nu trebuia să plece înainte să, a intrat în sală și s-a așezat pe un scaun din spatele încăperii. Din obișnuință sau poate ca să-și facă o ocupație, a trecut încă o dată în revistă, cu privirea, fauna din sală. Clasa medie, reprezentare de gen aproximativ egală, absolut toți cu telefoane ultimul model și cu diverse tablete și gadgcturi carp de care mai avansate, majoritatea cu ceasuri digitale; un popor electronic pornit să cucerească lumea. Țoale procopsite, la cei mai noi din branșă cu etichete oarecum la vedere, ale unor .firme ușor de identificat pe orice culoar de mail, la cei vechi deja o spoială de avere, haine relativ simple, fără etichete, dar croite impecabil și unele făcute chiar pe comandă. Domnii în pantofi și sacouri casual, de zi, doamnele în fuste sobre sau pantaloni, toți cu cămăși albe, absolut toți încercând să arate impecabil. în cazul celor

mai răsăriți, pe masă, alături de ultimul model de mac, tronau nicidecum subtile cheile mașinilor scumpe în care își petreceau cea mai mare parte a zilei, stând în traficul infernal și rugându-se să moară subit, în cazul începătorilor, mai izbitori păreau ochelarii — din motive pe care nu le înțelegea foarte bine, toți cei tineri purtau ochelari —, de firmă, cu forme care de care mai interesante și în culori fistichii. O lume a etichetelor și siglelor și hainelor și mașinilor, o lume în care trebuia neapărat să arăți că ai ca să primești mai mult, minunata lume a celor care încă mai lucrau pentru bani relativ puțini. Ce însemnau cele câteva mii de euro pe care le câștigau ei pe lună, își spunea Robert, ce puteau însemna? Nimic, și-a răspuns singur. Căcat. La orice verificare cât de simplă, niciunul dintre ei nu și-ar fi putut explica nivelul de trai incredibil și asta era minunat, asta îi făcea vulnerabili și foarte maleabili, instrumente ale celor care le ofereau plicuri la conferințe de presă și vacanțe de lux și diverse alte beneficii în schimbul obedienței. Scriau ce li se spunea să scrie, spuneau ce li se zicea să spună pe bani, fără nicio etică jurnalistică. Scopul lor, ca al oricărui om care înțelegea lumea, erau banii. Casele. Mașinile. Viitorul copiilor. în timp, Robert ajunsese să poată spune cu o exactitate matematică dacă un om dia lumea lui avea sau nu copii. Cei fără nu erau atât de lacomi, erau mai puțin răi și negocierile cu ei puteau deveni interesante; părinții prinților acestei lumi renunțaseră de mult la orice scrupule și nu se dădeau înapoi de la nimic, trăind convinși că

scopul lor (acela de a-și îmbogăți copiii) scuza orice mijloace. Lucru extraordinar din punctul lui de vedere, pentru că oamenii care puteau fi cumpărați (și în timp descoperise că oricine avea un preț) erau foarte utili.

Secretarul a intrat în sală, a pus o hârtie pe pupitrul de la care urma să se facă declarația și a ieșit la fel de tăcut cum intrase. Obișnuit să-și facă treaba și atât, în timp ajunsese să nu mai salute pe nimeni și să se miște prin sediu de parcă ar fi fost singur, ca un fel de spirit al clădirii, ca o piesă de mobilier tăcută, venerabilă, patinată. Unul dintre SPP-iști a împins ușa și pe ea a intrat chiar el, domnul. Fără să vrea, Robert a zâmbit. O apariție, dacă nu stranie, măcar foarte interesantă, de colecție: un nene adus de capii partidului dintr-o filială de provincie, un bărbat trecut de 50 de ani, fără însușiri, cu un zâmbet larg și cu ochi luminoși în spatele unor ochelari cu rame colorate, care îl făceau să pară și mai caraghios decât era în realitate, îmbrăcat foarte scump, cu un mers ușor crăcănat, cu un cur enorm și țâțe și parcă adus de spate, dar străduindu-se să-și corecteze postura și obținând un soi de alură înțepată mai greu de imitat, cu niște lăboaie de picioare încălțate în pantofi mărimea 46 și cu mâini roșii, cu degete butucănoase, mâini complet nepotrivite cu funcția și prestanța aferentă. Un țăran. Un țăran din inima țării pus în funcție de alți țărani din inima țării care ajunseseră să conducă o lume. Devenit celebru în presă pentru gafele lui și pentru greșelile de vorbire, o caricatură de om politic, reușea să fie și mai haios când secretarul

de la partid sau altcineva de pe la guvern îi punea în discursuri cuvinte formate din mai mult de trei silabe, pe care - oricât se străduia să le învețe dinainte - nu le putea pronunța corect. Oamenii ăștia erau pur și simplu sadici, și-a spus Robert, sadici dé primă mână, ar fi fost atât de ușor să-i scrie discursurile în cuvinte simple, să nu îl pună în situația de a se bâlbâi în fața presei și să nu îl facă să roșească în felul ăla straniu, atât de evident, de fiecare dată când nu știa să pronunțe un cuvânt fața lui devenind stacojie, un fel de cur de maimuță în fața unui microfon.

Cât timp nenea, cum îl numea el în gând (sau Tataie, cum îl porecliseră între ei mai-marii partidului), buchisea pe șoptite ideile pe care secretarul i le trecuse cu liniuță pe coala din fața lui - idei pe care Costin îl rugase din suflet să le scrie cât mai simplu, Bă, ne mai lipsește să se încurce ăsta când citește și le-am făcut pe toate -, Robert s-a așezat mai comod în scaun, ca la teatru. Reporterii s-au prefăcut cu toții atenți, și-au pornit aparatele și s-au șușuit unul pe altul pentru a salva aparențele. Domnul a respirat adânc, a apucat pupitrul cu ambele mâini cu degete albe de încordare, pe frunte i-a apărut o broboană de transpirație care i s-a scurs peste sprânceana stângă și a rămas acolo, agățată deasupra ochiului, apoi a rostit cât mai răspicat, ca un copil de clasa a doua pus să citească lecția în fața clasei: Doamnelor, domnișoarelor, domnilor. în sală s-a lăsat liniștea, pe fețele tuturor se citea o încordare despre care Robert știa că nu era, nu putea fi atenție, ci efortul de a nu izbucni în râs. Trăim o zi tristă pentru partid,

o zi pe care nu o vom putea uita. Președintele nostru ne părăsește, acum o jumătate de oră și-a prezentat demisia și se va pune la dispoziția justi-ției. Vom veghea în continuare asupra bunului mers ai țării, rămânem o echipă unită în jurul acelorași iddealuri și acelorași principii euroatlanti-dde (în sală s-a auzit un scurt hohot de râs, repede înăbușit de șușuielile celor din jur). Justi-ție, egalitate în drepturi, aliniere la principiile internaționale. Discursul a continuat punctat de diverse bâlbe și greșeli, Robert privea ca la teatru, atent să nu-i scape nimic, deși știa prea bine că în nici jumătate de oră avea să fie în drum spre aeroport și toate acele lucruri nu aveau să mai însemne nimic.

în timp devenise sceptic. Un sceptic incurabil, un cinic de mare clasă, un nesimțit inimitabil. Dar Robert nu era scepticul obișnuit, neîncrezător într-un anumit set de idei pentru că ar fi crezut cu tărie în setul de idei opus, nu era scepticul de fațadă, vreun agitator pornit pe rele care să facă din scepticism o unealtă de propagandă menită să-1 ridice în ochii publicului și să-l propulseze pe scene din ce în ce mai mari și în cercuri din ce în ce mai selecte, intelectualul obișnuit de Dâmbovița, nici scepticul dezamăgit de sistem, luptător pentru cauze pierdute, vreun . Don Quijote patibular, ramolit și senil încă din tinerețe, nici scepticul prefăcut care de fapt folo-sea negația pentru a-și transmite cât mai în profunzime convingerile de idiot util. Era un sceptic de dicționar, care de mult nu mai credea în nimic și care ajunsese la inegalabila performanță de a nu mai crede nici în oamenii cei

mai apropiați lui, verificându-se uneori și pe el însuși. Era obsedat de verificări ca un ofițer de informații bătrân, își petrecea uneori zile întregi căutând adevărul din spatele faptelor nu pentru că ar fi crezut în vreun fel de bine sau ar fi fost dispus să facă binele în mod dezinteresat, era cu totul străin de asemenea gânduri, ci tocmai pentru a-și alimenta neîncrederea în oameni. Trăind atâția ani în inima răului, devenise rău. Dar nicidecum un om rău care le făcea rău celor din jur, ci un dezinteresat, un străin, un om cu totul insensibil la suferințele și problemele celorlalți. Urmărind îndeaproape tot ce se întâmplase în ultimii ani pe scena politică și în lumea marilor afaceri, având acces la informații pentru care oricine altcineva probabil că ar fi ucis cu zâmbetul pe buze, treptat înțelesese despre ce era vorba în sistem și mai ales înțelesese - mai întâi vag, apoi din ce în ce mai limpede, în străfulgerări de idei luminoase și clare ca lumina zilei - că sistemul nu era ceva de genul unei opoziții la starea de fapt, nu era nici o suprastructură care controla structuri mai mici și impunea anumite idei în momentele oportune, nu era nici vreo grupare politică organizată în jurul unui serviciu de informații, în fond, totul era cât se poate de simplu, sistemul însemna totalitatea oamenilor carie dețineau putere și funcții într-un anumit moment și care se acuzau reciproc de apartenență la un sistem ocult care putea reprezenta opoziția, dar care în realitate era format tot din ei. Sistemul era, mai simplu spus, o înțelegere. Un pact general între cei puternici. Un cod format din reguli și cuvinte care nu

însemnau nimic sau puteau însemna totul, dar care de fapt se puteau traduce printr-un singur cuvânt: putere. Sistemul era puterea. Puterea oamenilor de a-și dori să le fie mai bine.

Chiar în fața lui, trei scaune mai încolo, o tânără ziaristă a izbucnit într-un hohot de râs colosal, s-a apucat cu mâinile de cap și a ieșit valvârtej din sală. Din fericire pentru toată lumea, nimeni altcineva nu i-a urmat exemplul. Domnul de la pupitru s-a uitat lung câteva clipe, s-a concentrat din nou pe coala pe care o ținea în față și a continuat să vorbească. Nu era chiar o conferință de presă, dar asta se știuse dinainte. Era doar un fel de a scălda lucrurile și el știa că dintr-odată devenise cel mai puternic om din partid, președinte interimar. Ce nu știa, nu avea cum să știe, era ce urma. își recita discursul cum se pricepea mai bine și tot ce își dorea era să iasă din acea sală și să meargă la o toaletă, totul se petrecuse prea repede și nu avusese timp să. Cum suferea de sindrom de colon iritabil și alte boli conexe, era tot timpul balonat. Se obișnuise cu situația, dar se temea cumplit de momentele când era în public și putea oricând să-i scape, refuzând efectiv să se gândească la situația în care ar fi tras vreo bășină prelungă și răsunătoare în mijlocul oamenilor. Avantajul chestiunii cu pricina era că întotdeauna părea foarte concentrat, foarte atent la tot ce spunea, Ia fiecare cuvânt, la fiecare inflexiune a vocii, deși motivul era cu totul altul. Cât despre greșelile de dicție, le știa. Nu reușise niciodată să scape de emoția de a vorbi în public și mintea lui - în general relativ ordonată - se bloca din când în

când sau o lua razna și îl făcea să vorbească gura fără el, rezultatul fiind, invariabil, câte o ieșire intempestivă ca a fetei invitate la conferință. Nu era vina lui și învățase în timp că aceste greșeli îl făceau celebru, de neuitat, așa că nu se mai temea de ele. Problemele lui rămâneau în continuare balonarea și posibilitatea iminentă de a se scăpa când era printre oameni, posibilitate care cu siguranță l-ar fi făcut să moară de rușine. A sărit câteva idei, a mai asezonat discursul cu câteva expresii din limba de lemn pe care le învățase pe de rost, a avut grijă ca foarte aproape de final să pună atașamentul față de valorile Uniunii Europene, justiție și alte rahaturi, le-a mulțumit frumos tuturor celor prezenți în sală, i-a făcut un mic semn din cap lui Robert - pe care îl cunoștea - și a ieșit cu ultima fărâmă de demnitate rămasă, măsurându-și pașii, numărându-i în gând, privind disperat ușa toaletei din celălalt colț al holului, care i. se părea enorm, de netraversat, o lume întreagă în care încă o mai putea comite șl care se întindea în fața lui ca un purgatoriu. A intrat în baie, a privit în jurul lui ca beat după semnul de pe toaleta bărbaților, a bâjbâit disperat după clanță, s-a desfăcut la șliț din mers, și-a dat chiloții jos și s-a așezat în fața toaletei ca-n sânul mântuirii, eliberând în aerul rece și îmbibat de cloramină al micii încăperi un sunet prelung, rotitor, de vulcan care se pregătește să erupă și face măruntaiele pământului să vibreze, de motor de camion ambalat la maximum, de animal hăituit care-și arată colții. Sunetul mântuirii, trompetele heruvimilor, cântecul îngerilor. în acele 23 de

secunde și-a revăzut viața, marile realizări, cumplitele eșecuri. Totul într-o epifanie ordonată și cât se poate de sonoră. Mântuire apoi reală, golul din vintre, eliberarea urinei, posibilitatea de a merge din nou în poziție bipedă fără dureri și senzația că avea să se întâmple dintr-o clipă în alta. Raiul nu putea arăta altfel: lumea postbășină, ăsta era raiul.

S-a ridicat de pe toaletă roșu la față, a tras apa, a trecut în camera vecină, s-a limpezit pe mâini și a ieșit în holul vilei: solemn, princiar, șef de partid, șef al executivului, minunat. Se simțea minunat, frumos, tânăr, vioi. Preț de o clipă a vrut să intre în biroul lui Costin și să îl salute, știa că era acolo, întotdeauna era acolo, chiar și când nu era. A ales în schimb să urce scara curbată care ducea la etaj și să intre în biroul lui Miron, rece, ordonat, aproape gol. Sunând a gol, a părăsit. S-a așezat pe scaunul rotativ pe care șeful lui dintotdeauna își petrecea timpul în mod obișnuit și a privit atent bonsaiul lăsat pe masă. Probabil ultimul lucru pe care îl făcuse șeful în biroul lui fusese să-și îngrijească micul copac: un măslin mic, de 15 centimetri înălțime, plin de crengi, cu o ramură scoasă artistic din coroană și curbată în jos, cu rădăcinile scoase la vedere, nobori. Pe biroul impecabil, câteva crenguțe tăiate și câteva frunze smulse cu penseta lăsată lângă ghiveci. Atâta liniște. A mai scăpat una acolo, da, era nevoie, nu terminase. A ascultat încântat sunetul care se lovea de pereții încăperii și se întorcea la el ca o mângâiere. S-a ridicat. A ieșit încet, a închis ușa cu grijă, nu avea să •fie biroul lui, niciodată nu avea să lucreze de acolo. Când a

ajuns la baza scărilor, i-a făcut un semn discret SPP-istului de serviciu și a ieșit tăcut, privind înainte, evitând orice contact vizual. A privit mâna uriașă a bărbatului care îi deschisese ușa .mașinii, s-a așezat confortabil pe locul din dreapta-spate al limuzinei și i-a făcut un semn să închidă ușa.

Robert socializa vioi. Avea toate glumele cu el, era nevoie.

în sufletul Corinei trăia o femeie foarte bolnavă, întotdeauna suferindă de ceva, mereu cu o durere pe buze, invariabil amărâtă la gândul unei iminente morți în chinuri. Anii de fumat, băut și tras nu o afectaseră atât de mult, dar în mintea ei se formase treptat o înclinație spre boală cu care nu lupta și căreia nu i se opunea sub nicio formă. Locuia într-o farmacie, mașina ei era o farmacie pe roți, biroul ei - atâta vreme cât mersese la birou - fusese una dintre cele mai luxoase farmacii din oraș. Acasă nu avea sertar cu medicamente, eternul sertar ce poate fi găsit în casa fiecărui om și care în fond e cel mai important loc din casă, ea avea un dulap plin de cutii cu pastile, capsule și unguente și poțiuni și alte leacuri care de care mai miraculoase, pe care le luase în atâtea combinații, încât nu mai aveau niciun efect. își trăia deci ipohondria la maximum, imposibilitatea de a-și calma durerile reale sau închipuite ducând-o la concluzii din ce în ce mai sadice și mai mortuare. Viața ei se desfășura între medici și lumea obișnuită, între toate clinicile de lux la care își făcuse abonamente năucitor de scumpe și teroarea continuă a timpului în care nu era niciun doctor

în preajma ei. Speriată de orice, făcea dintr-o zgârietură semnul clar al unei viitoare cangrene și din obișnuitele ei dureri de cap simptome ale unor boli mortale care într-un viitor foarte apropiat aveau să o smulgă de lângă cei dragi. Nu era chiar departe de a-și comanda un sicriu pe care să-1 țină în pod pentru orice eventualitate, dar mersese până la a-și face un testament și a se asigura că nimeni din familia ei primară nu avea să primească niciun sfanț după ce.;. Nici nu putea gândi cuvântul, gândul propriei morți o paraliza, o lăsa fără nicio resursă de gândire și atunci se năpustea din nou asupra cutiuței cu iarbă și trăgea cu nesaț din joint, măcar să moară cât de cât fericită.

Duminicile se ducea la liturghie. Fumată bine de dimineață, senină, cu un zâmbet visător și misterios pe buze, cu ochii gălbui ascunși după ochelari de soare și atentă să-și pună batic pe cap ca să arate ca Jackie și pentru că așa se făcea, își ocupa locul în biserică și se ruga smerită pentru copilul ei și pentru soțul ei și pentru toate lucrurile care o făceau fericită și care în fond erau viața ei. Dă, Doamne, să am bani și să trăiesc bine și să mă mai îmbogățesc, îi spunea lui Dumnezeu cât se poate de sinceră. Cu El putea vorbi deschis, fără, ocolișuri: Dă, Doamne, să fiu sănătoasă și să mă fut până la 90 de ani. Și Dumnezeu, prezent și cât se poate de îndatoritor, părea să o asculte. Chiar dacă o mai.durea câte ceva, supraviețuia cu brio. Chiar dacă din când în când se mai amăra și plângea și mult se întrista, cum citise în Biblie, în general viața era bună și

doar lui Dumnezeu trebuia să-i fie recunoscătoare pentru asta. în sufletul ei era o habotnică, deși nimeni n-ar fi bănuit. Crescută în clasa de jos, ținea la tradiții și la obiceiuri ca la ochii din cap și nimic n-ar fi putut-o convinge să nu țină sărbătorile, iar ideea de a nu face pomeni după morți o oripila. Și-acum la fel, așezată confortabil în fotoliul ei pe terasă, își amintise dintr-odată că săptămâna viitoare trebuia să facă pomană după taică-său și începuse să-și noteze pe o filă nouă din carnețelul verde aflat întotdeauna la îndemână cele necesare pentru marea ceremonie pe care urma să o orchestreze. Urma să facă din pomana de șapte ani a tatălui ei un mare eveniment monden, la care să-și invite toți prietenii. O adevărată petrecere ținută la restaurant, cu doi-trei popi și dichis. Știa bine că toate acele semne ale credinței erau foarte apreciate în lumea corporatistă și că, în fond, colegii și prietenii ei erau cei mai conservatori dintre oameni, așa că întotdeauna proceda în consecință și nu Ie înșela așteptările. Buna înțelegere dintre oameni vine, și-a spus zâmbind, din a nu le înșela niciodată așteptările. Simplu ca vaca.

A privit liniștită jointul stins în scrumieră, l-a ridicat, l-a aprins și a mai tras un fum. A ridicat brusc telefonul, a apăsat o comandă rapidă și apoi l-a pus pe speaker:

— Iubi, ai rezervat restaurantul pentru pomana de joi, da?

— Stai, mă, că am puțină treabă, te pun pe hold, un minut.

Așa făcea întotdeauna ăsta, îl suna cu o treabă foarte importantă și el era o-cu-pat, o punea pe hold, da' de unde, cine știe pe unde umbla, cu cine și o ardea cu ea în salvarea aparențelor unei căsnicii fericite. Poftim.

— Așa, hai că sun eu după. Am găsit un restaurant și mai bun.

Fața Corinei s-a luminat într-un zâmbet.

— Chiar aici, în zona de birouri, fiță, patru stele pe orice site, fructe de mare, wagyu, au specialistul lor în prăjituri.

— Păi, mă iubi, nu e scump?

— Am aranjat cu ei să bage și masa noastră într-o chermeză pe care o dau la firmă, îi dăm șefului de restaurant un sfert din cât ar costa, e băiat de treabă, îmi place mult de el, am stat la un suc zilele trecute, dar am uitat să-ți spun.

— Ai uitat, a spus Corina fără nicio intonație, în același timp bucuroasă și dornică să-i spargă capul și să-l calce în picioare.

— Am uitat, știi că am o perioadă mai grea, trebuie să lansăm produsele și mai uit, iartă-mă, o să mă revanșez, o să fie o pomană minunată.

— Dacă tu zici, i-a răspuns, brusc copleșită de gândul că pierdea controlul și nu se putea ocupa ea ca totul *să* iasă perfect. Auzi, trimite-mi și mie numărul ăluia să mă duc să vorbesc cu el.

— Imediat, i-a răspuns Marcel, dezarmând-o complet, în fond, ușurat să scape de o corvoadă în plus. Hai, te pup dulce, trebuie să mă întorc la muncă.

— Și eu te pup, te iubesc.

A ascultat cele trei sunete de încheiere a apelului. Cu o mișcare lentă, aproape

inconștientă, a stins țigara și s-a adunat, era timpul. Momentul decisiv, momentul adevărului. Ca-n orice război, trebuia să se îmbrace și să se pregătească pentru glorie. Nimic întâmplător, niciun milimetru din imaginea ei nu putea fi lăsat la întâmplare, nu-și permitea un asemenea lux, trecute erau acele vremi.

A intrat în casă, și-a privit plină de dragoste copilul scufundat în jocul lui nesfârșit, s-a apropiat, l-a mângâiat pe cap, i-a dat la o parte o șuviță rebelă și l-a sărutat pe frunte.

— Mami se duce să se pregătească.

Copilul nu și-a dezlipit ochii de ecran, n-a spus nimic, Corina nici nu exista în lumea jocurilor lui, nimeni nu exista. A privit în jurul ei: parchetul din lemn de tec scump cât o garsonieră dintr-un cartier mărginaș, bucătăria ei de un alb imaculat făcută pe comandă și plină de aparate nemțești de ultimă generație, canapeaua uriașă din centrul camerei, boxele audiofile, frigiderul de vinuri, comoda din lemn de santal comandată din Indochina, covorul adus din Afghanistan, corpurile de iluminat dotate cu router care permiteau două milioane de intensități și culori, televizorul de zece mii de euro montat în perete, totul, sute de detalii ale unei averi inițial invizibile, dar care se vedea în detalii. A privit totul cu mulțumirea celei care știa și a urcat la etaj, simțea că nu avea atât de mult timp, că trebuia să facă totul chiar începând de atunci. Acele pregătiri pentru diverse evenimente erau centrul vieții ei, adevăratul centru al unui narcisism care trecuse de mult dincolo de patologic și friza nebunia. Corina se simțea

frumoasă, cu adevărat frumoasă, cea mai frumoasă femeie din lume. Avea o întreagă bibliotecă plină cu cărți care-i spuneau că era cea mai deșteaptă, cea mai frumoasă, cea mai realizată, că era suficient să-și dorească lucrurile pentru ca ele să se întâmple, că energia ei încărca pozitiv lucrurile din jur și le îmbrăca într-o strălucire anume, o aură care friza frumosul absolut. Nimic nu conta mai mult decât frumusețea și sănătatea și copilul ei, absolut nimic. Tot restul lumii era făcut din oameni cafe trebuiau să o aduleze necondiționat și din proștii care munceau pe bani puțini pentru ca ea și Marcel să câștige mult.

A intrat în baie, s-a dezbrăcat cu gesturi studiate chiar și singură între pereții placați cu oglinzi, s-a admirat îndelung din toate unghiurile posibile, și-a trimis un pupic din vârful buzelor. A pornit apa la cadă și a intrat și zece minute mai târziu, când pielea I se înmuiase suficient cât să nu i se întâmple vreo tragedie, și-a ras părul de pe picioare și din toate locurile unde ar mal fi putut crește, chiar dacă fusese la epilare definitivă. Trebuia să fie netedă ca o oglindă, și-a spus privindu-se, nu trebuia să se vadă niciun fir de păr, nicio denivelare a pielii, absolut nimic nil trebuia să iasă din tiparul de perfecțiune la care muncise atâta vreme.

O jumătate de oră și 15 creme mai târziu a ieșit din baie aproape mulțumită de sine, aproape împăcată cu gândul că mai mult nu putea face. A deschis ușa'dulapului de trei metri lungime și doi metri cincizeci înălțime și a rămas gânditoare în fața spectacolului întotdeauna ireal din fața

ochilor. Desăvârșire. Perfecțiune. Rânduri întregi de haine așezate pe culori, pe nuanțe, pe stiluri vestimentare. într-o noapte de beție de la începutul acelui an scosese împreună cu Marcel fiecare obiect din dulap, umpluseră camera și le luaseră la rând beți morți și drogați. Socotiseră tot: haine în valoare de trei sute șase mii și ceva de euro, bijuterii cam tot pe atât. Fuseseră fericiți în acea noapte, făcuseră dragoste în mijlocul averii lor, pe haine și diamante. Nimeni nu putea fi mai fericit de atât, și-a spus Corina, scoțând din dulap patru rochii de fițe și privindu-le gânditoare. Imposibil să ia o decizie. S-a învârtit în jurul patului pe care așezase hainele, s-a apucat cu mâinile de cap, s-a dus până în baie și s-a întors într-un halat alb care-i înfășură tot trupul, după zece minute era tot pe marginea patului, cu o lacrimă în colțul unui ochi, în pragul unui atac de nervi. A deschis WhatsAppul și a sunat-o pe Oana pe video. Avea nevoie de ajutor.

— Fată, ajută-mă, nu reușesc să mă hotărăsc care, a spus, îndreptând camera aparatului spre cele patru rochii întinse pe pat.

Oana și-a luat cel mai serios aer din lume și a cerut o clipă de gândire.

— Auzi, da’ tu vrei ceva serios cu ăsta, îl ții sau e doar pentru seara asta?

— Nu știu.

— Să nu faci vreo prostie, nu e cazul.

— Stai, fată, liniștită, știi că sunt mai deșteaptă de-atât.

— Am zis să-ți zic, a completat Oana plină de solicitudine. la-o pe aia verde, pui la ea o geantă galbenă și bijuterii, verde cu alb și ai Iovit-o,-ți

spune fata.

Corina’â întors aparatul și I-a setat pe camera din față.

— Ești sigură că bijuterii verde cu alb? Am și ceva galben cu verde, s-ar completa frumos.

— Nu fată, alb, diamant, puritate, c-ej, proastă? Tre’ să transmiți mesajul potrivit.

I-a zâmbit scurt, i-a făcut cu ochiul, Corina și-a desfăcut halatul, a îndreptat camera spre locul dintre picioarele ei și a făcut un screenshot pe care i l-a sharüit.

— Cadou de la fată că ești o dulce.

— Săr’ mâna, te pup.

A închis telefonul, planul era făcut, s-a lăsat pe vine în fața seifului, a pus degetul pe senzorul de amprentă și a așteptat ca aparatul să o recunoască. Din vraful de cutii și cutiuțe a ales una verde cu o siglă aurie, a scos colierul, brățara și cerceii și i-a așezat peste rochie. Impecabil, cum știa fata asta să combine lucrurile, artă! Problema era că din momentul în care se îmbrăca (și trebuia să se îmbrace, rochia se trăgea peste cap și nu avea cum să se machieze înainte), nu mai putea face absolut nimic, trebuia să încerce să nu se atingă de lucruri și să nu se șifoneze. Oricum, mult timp nu mai avea, dacă socotea 35-40 de minute pentru machiaj, zece minute de fâțâială prin oglindă, o convorbire cu Marcel (poza cadou era deja făcută, avea să i-o trimită și lui imediat, înainte de convorbire), trebuia să se apuce de treabă. Frumusețea era o muncă, știa asta foarte bine și întotdeauna încerca să lucreze ireproșabil. O vreme, după ce începuse să le meargă mai bine, se dusese la diverse specialiste

în machiaj și pierduse o grămadă de vreme pe drum cu rezultate îndoielnice. în timp le furase meseria și știa toate trucurile posibile și imposibile, averea investită în creme, poțiuni, picături,-truse de machiaj, rimeluri și alte arme desăvârșindu-i arta.

Așezată pe scăunelul din baie, în fața oglinzii, Corina se simțea cu adevărat artistă. începând de la linia claviculelor, nimic nu scăpa artei ei. Cu o dexteritate de invidiat, când se așeza la măsuța de machiaj mâinile ei deveneau mâinile unui Picasso înviat din morți, care crea pe pânză cea mai frumoasă femeie din lume. Știa să-și modifice dimensiunile și forma oricărui element de pe față, învățase în timp să creeze umbre și să ridice sau să coboare pometii prin mici variații de culoare, să combine nuanțele de pudră pentru a da feței un aspect natural și mai ales să. combine în așa fel totul, încât orice mișcare ar fi făcut n-ar fi schimbat nimic din modelul creat și tencuiala pe care și-o aplica pe piele rezista până dimineața chiar și dacă transpira sau își punea o găleată de apă în cap sau, la vreo petrecere, sărea în piscină. Erau secrete pe care nu le-ar fi dezvăluit nimănui, arta frumuseții fiind pentru ea sacră, un soi de prestiință instinctivă din care de fiecare dată renăștea mai proaspătă și mai tânără. După o jumătate de oră s-a privit admirativ în oglindă, a mai adăugat câteva retușuri cu o perie mare de pudră, s-a ridicat în picioare și s-a privit în oglindă. încântată, și-a trimis singură o bezea.

Era momentul adevărului. Singurului adevăr disponibil într-o lume sălbatică și rea. Momentul când, așezată într-o poziție studiată de sute și mii

de ori, controlându-și până și privirea și poziția firelor de păr din cap, înconjurată de frumusețea și bogăția propriei vieți, care erau frumusețea și bogăția ei, prăbușită într-un sine care cuprindea lumea ca pe un fir de nisip și ar fi putut-o zdrobi cu un zâmbet și în același timp pe culmile fericirii, urma să urce pe Instagram una dintre acele fotografii care o transformaseră în diva care era și care deveniseră istorice, în cercul ei de cunoscuți și nu numai fiind un etalon al perfecțiunii. A setat aparatul pe portret cu filtrul pe care i-1 cumpărase Marcel, blurând tot ce era în jurul ei și păstrându-se doar pe ea, a ridicat un picior pe scăunelul de machiaj, astfel încât să se vadă portjartierul verde pe care și-l pusese și brățara de platină și diamante de la gleznă (focalizată și ea cu un truc cumpărat de pe net), și-a pus o mână în șold, și-a împins pieptul înainte și și-a lăsat capul ușor pe spate în același timp aplecându-1 vag spre stânga, a selectat o a doua focalizare pe linia ochilor și a apăsat lung butonul de pe ecran, obținând o rafală de fotografii din care una avea să fie cea aleasă. Cu un alt program dedicat, a selectat patru fotografii care i se păreau pur și simplu minunate și a lăsat programul să le suprapună și să creeze din. ele imaginea perfectă, cu fundalul perfect blurat, cu fiecare detaliu scos în evidență exact cum trebuia și cu o față perfectă, angelică. A privit fotografia aproape admirativ, de fiecare dată se îndrăgostea de sine și nu-și mai revenea până când nu se vedea din nou în treningul jerpelit de casă, pregătind ceva de mâncare în bucătărie, deși urmele propriei perfecțiuni o însoțeau

întotdeauna și nu, sub nicio formă n-ar fi fost capabilă să nu se iubească. A deschis aplicația, a selectat repede un filtru glam și a postat fotografia cu commentul #viațaeminunată. A așteptat câteva zeci de secunde și inimioarele au început să curgă, însoțite de comentarii, redistribuiri și hashtaguri. în două minute a strâns patru sute de reacții și numărul creștea de la o secundă la alta, până la urmă fotografia a ajuns și la Marcel și a văzut o inimă cu numele lui în dreptul ci. Asta urmărise. Să-l facă fericit și-n același timp gelos cu imaginea ei perfectă, să-i arate ce avea acasă, să-l țină aproape cu frumusețea ei inegalabilă.

A văzut numèle lui pe ecran, a răspuns pe speaker, să nu-și atingă machiajul:

— lub, ce frumoasă ești azi. Unde vă duceți?

— Nu știu, fetele vor să-mi facă o surpriză, îți arăt poze de acolo.

— Te iubesc, distrează-te frumos, ți-am trimis o surpriză pe Revolut.

A văzut suma intrată în cont, a zâmbit, i-a trimis fotografia pe care mai devreme i-o trimisese Oanei, a scos cutiuța magică de sub măsuța de pe terasă și s-a apucat liniștită să-și mai ruleze una în timp ce se scotocea în portmoneu după fix 90 de lei, suma pe care o negociaseră din greu cu bona care trăsese de o sută întreagă până când, exasperată de pretențiile lor de sărăcie, renunțase.

Din mașină, cu cotul scos afară prin geamul deschis și cu ochii în navigația care niciodată nu-1 asculta când încerca să pună o destinație pe care oricum o avea deja salvată; Vicky țipa la

nevastă-sa, care ieșise afară pe fereastra de la etajul trei și nu reușea să-1 audă foarte bine din cauza traficului.

— Pune, mă, și niște carne din aia la garniță, că uitai să iau, urla.

— Ce zici? îi răspundea nevastă-sa, lăsându-se în jos pe geam, mai să cadă, exasperată de faptul că nu voia să urce să vorbească și ei ca oamenii și iar făcea circ din fața blocului.

— Bă, urla el printre dinții lipiți cu Corega, niște carne din aia la garniță, că n-o fi foc.

. — Ce cratiță, mă nebunule? îi răspundea ea.

■— Fa, ești proastă la capu' ăla? Car-ne-lă-gar-ni-ță.

--Prost ești tu cu mă-ta de nebun ce ești care urli de ne știe tot cartieru', îi răspundea ea, în sfârșit înțelegând ce voia și dând buzna spre lada frigorifică să ia o găle- tușă de plastic, albă, etichetată corespunzător la Crăciun.

— Auzi, bă,' continua Vicky să urle de sub copac, prin geamul mașinii. Și coboară dracu' odată, că n-avem toată ziua, ce tot faci acolo?

Nu i-a mai răspuns. Se grăbea el, sigur că se grăbea, întotdeauna se grăbea ca fata mare la măritat și întotdeauna uitau lucruri și după aceea tot cu ea se certa, că de, cu cine altcineva? A pus și câteva borcane de zacusca, niște murături, ouă avea Vicky în mașină, îl pusese pe ăla să lé ia din cuibare pe ăle mai proaspete, cu găinațul ud pe ele, dar știa că uita ceva și s-a așezat pe marginea banchetei de la colțarul din bucătărie, frângându-și mâinile. I-a sunat telefonul.

— N-auzi, bă mami, să cobori? Hai, lasă-le dracu', că nu le ducem toată casa azi.

— Mai lasă-mă, mă, cu astea, un copil ai și de nimic nu ești în stare, tu nu vezi că ești prost?

La auzul cuvântului prost, Vicky a simțit scandalul în formare și a hotărât să aștepte, înțelepciunea câinelui care a mai luat bătaie era întotdeauna cea mai bună alegere și era sigur că, dacă mai insista, ea n-avea să tacă 200 de kilometri și avea să-i facă capul calendar încă vreo câteva zile după. S-a concentrat deci pe prostia aia de navigație, mormăind în barbă ceva despre o lume în care ei când erau tineri mergeau cu harta de hârtie și nu mai mureau, ba chiar ajungeau mai bine decât cu sărăciile de aparate care niciodată nu se hotărau pc unde să meargă, niște porcării. Din scara blocului a apărut nevastă-sa, încărcată de parcă pleca în vacanță, cu trollcr de haine și două plase de rafie pline cu borcane, pungi, caserole și găletușe. Vicky a sărit de la volan cu sprinteneala obișnuită, i-a luat bagajele din mână și le-a așezat cu grijă în portbagaj, mutând panerul cu ouă la distanță și punând oricum trollerul între el și celelalte două plase.

De ani de zile Victor îi rugase să nu-i mai aducă mâncare când veneau la el, de ani de zile continuau să mute jumătate din casă de fiecare dată când se duceau în capitală și i-ar fi dus tot frigiderul dacă ar fi putut, indiferent de prostiile pe care le vorbea el. în mintea lui Vicky și a neveste-sii, Victor era un prost. Nevasta lui, dușmanul lor de-o viață, și mai și. Erau doi proști care aruncau cu banii pe tâmpenii și mâncau numai porcării și umblau îmbrăcați ca la circ și, pe scurt, nu aveau nimic în cap. Nimic, niște boi

frumos îmbrăcați, cum îi sublinia Vicky omului său de încredere de fiecare dată când se îmbăta - adică aproape zilnic - și inevitabil subiectul lui de discuție era propriul copil.

Doar că în ziua aceea, boi, neboi, în sufletul lui Vicky se perindau tot felul de presimțiri sumbre cărora nici- cu țuică nu le putea face față, parcă i se pusese un nod în gât și nu scăpa de el și până la urmă hotărâse că singura soluție era să plece la București să stea de vorbă cu fiu-său și să fie lângă el dacă Doamne ferește era nevoie de ceva.

— Auzi; bă, îi spunea neveste-sii, demarând în trombă, lucru care nu-i stătea în obicei, da' pân' la urmă hai, Miron ca Miron, să zicem că și-a făcut-o cu mâna lui, înțeleeegi, mie de Victor al nostru mi-e, ca să spun drept, să nu fie amestecat în vreo tâmpenie, că știi cum e el amestecat în toate, și să dea de dracu'. înțeleeegi?

Vorbea mai mult singur și din cauza îngrijorării felul lui specific de a pronunța cuvântul *înțelegi* devenea și mai ciudat, al doilea *e* părând să înghită tot restul cuvântului și odată cu el dantura falsă a bătrânului. O întrebare aspirată care amenința să cuprindă întreaga lume.

— Hai, mă Vicky, c-am fi știut, doar nu o fi așa de tâmpit să nu ne mai spună nici măcar lucrurile serioase.

— Io știu, mai bine-1 sunam pe Miron înainte sau și mai bine plecam de ieri, să apuc să vorbesc cu el, îl întrebam și de ăștia de-și caută servicii, o coteam eu să-1 trag de limbă.

— Acuma e târziu, ce să mai afli.

Femeia era și mai îngrijorată ca el, ea chiar stătuse cu televizorul pornit toată ziua și zecile de teorii care se vehiculaseră pe ecran o băgaseră în boală, dar experiența de 40 de ani o învățase să nu-i mai comunice bărbatului nicio îngrijorare serioasă, acesta luând orice firicel de frică și transformându-l în teroare.

— Ia vezi, că e poliție mai încolo-șa, nu mai călca așa pe ea, că acu' te oprește vreunul, ce-ai, vrei să-ntârziem?

— Păi, unde să-ntârziem, i-a răspuns el pe un ton glumeț, că nu ne-a chemat nimeni.

— E, chemați, nechemați, se cheamă că oricum ne ducem, , nici noi nu știm de ce.

Temerile ei s-au adeverit, imediat după giratoriul care făcea joncțiunea cu noua centură a orașului, un polițist tânăr și nespus de gras le-a ieșit în față și cu gesturi energice le-a făcut semn să tragă pe dreapta.

— Na, că făcuși pe dracu' ghem, mai ești și băut.

— Dă-1, mă, dracu', vorbesc io cu el, îi știu pe toți.

— Bună ziua, agent principal Teodoroiu, permisul, asigurarea și talonul dumneavoastră, vă rog. Aaa, să tuliți domnu' Victor, a spus dintr-odată, recunoscându-1 pc bătrânul care-i zâmbea liniștit de la volan și schimbând brusc tonul.

— Bună ziua, mă Toni, a făcut Vicky sastisit.

— Domnu' Vicky, ați depășit viteza, trebuie să vă dau amendă.

— Dacă trebuie, dă-mi.

— Și am filtru special, trebuie să. vă pun și

fiola.

— Hai, bă, dă-o dracu', ce-ai?

— Vorbesc serios, mă dă ăștia afară.

•—Auzi bă, ia zi-mi, cât aveam?

•— Șaișiunu, la limită.

Vicky a băgat mâna în buzunarul sacoului, a scos la întâmplare câteva bancnote, le-a împăturit cu un gest expert și le-a introdus subtil în mâna ofițerului, care special stătea sprijinită de portiera mașinii, a zâmbit cât se poate de drăguț și i-a spus sec:

— Dă-mi amendă pentru viteză și lasă-mă să plec, uite, fă o poză după acte și vii tu și-mi aduci amenda zilele următoare, a spus, având grijă să pună o promisiune în glas.

Polițistul s-a uitat în jur, a băgat cu un gest expert banii în buzunarul din care scotea telefonul, a fotografiat permisul pe care-1 avea în mână și a dus mâna la chipiu cât se poate de respectuos:

— Drum bun, domnu' Vicky, vorbesc eu cu băieții de la Talpa, mergeți fără grijă, doar acolo mai e radar, să nu accelerați în localitate.

— Bine, bă băiete, mulțumesc, mă grăbesc, înțeleeegi? i-a răspuns Vicky pe același ton îngrijorat cu care vorbea și cu nevastă-sa, convins - și pe bună dreptate - că tânărul polițist știa ce se întâmpla și prefera mai degrabă să ia ceva de la el decât să-și facă treaba într-o zi atât de importantă.

în biroul în continuare la fel de liniștit, cum fusese aproape toată ziua, Victor îl privea pe Costin pe jumătate mirat, pe jumătate zâmbind. Ca-ntotdeauna, cu o mirare zâmbitoare care nu

transmitea nimic clar și putea însemna absolut orice. Văzuse apelurile repetate ale lui taică-său, dar nu-i răspunsese. Așa făcea ăl bătrân, îl apuca strechea și suna toată ziua din sfert în sfert de oră, convins că numai el putea rezolva problemele și toți ceilalți erau niște incapabili. Doar că și Victor învățase în timp să-l ignore și jocul lor continua la nesfârșit în aceleași condiții, fără vreo perspectivă de schimbare. Știa că se putea baza pe maică-sa, îl potolea ea de fiecare dată, nu era problemă. Mai. important i se părea acum să aranjeze niște lucruri la închisoare și pentru asta trebuia să facă o vizită în vecini care nu-i plăcea deloc. încercase să-1 convingă pe Costin să se ducă el, să-i explice proprietarului palatului din vecini ce și cum și să rezolve scurt, lucru relativ simplu. Doar că mai bătrânul lui coleg nici nu voise să audă, nu se ducea el la nebunul din vecini, mai știi cum nimerea la vreun chef și stătea pe acolo nu se știe cât, îi spusese liniștit.

Căzuse deci pe el. Dar mai era o soluție:

— Auzi, dar nu mai bine îl chemăm noi aici zece minute și-i explicăm povestea? Poate nu stă mult și nici nu există vreun risc să stau ore întregi la el, imediat trebuie să mă duc la Miron, să-1 conduc.

A rostit cuvântul „conduc" atât de firesc, încât până și el a rămas surprins. Costin a ridicat o sprânceană și a vrut să sublinieze același cuvânt, dar s-a abținut.

— Sună-1, poate merge așa.

— Sună-1 tu, că n-ai afaceri cu el, nu te poate șantaja foarte tare.

Ca-n toate situațiile de o oarecare importanță, Costin și-a compus o mină serioasă, și-a lipit pe față un zâmbet înghețat și permanent, a ridicat telefonul de pe masă șl a apelat un contact din agendă. Cum era de așteptat, Iul i s-a răspuns imediat. Zâmbind, a pus aparatul pe speaker.

— Stimate domn, bună ziua.

— Să trăiți, domnu' Costin, ia uite ce surpriză, a răspuns candidă vocea de la celălalt capăt.

în intonația lui se ghiceau: un zâmbet, mulțumirea de a vorbi cu vecinul politician, nicio urmă de viclenie, deși ar fi fost de așteptat.

— Domnu' Costi, sunt aici cu amicul Victor și am avea să vă rugăm ceva și pentru asta vă invităm la o cafea.

— Păi, uite, sunt cu niște oameni aicea, da-i las și vin cinci minute. S-a întâmplat ceva? a întrebat cât se poate de nevinovat bărbatul.

— Știți bine ce s-a întâmplat, i-a tăiat-o Costin scurt. Vă așteptăm, a continuat cât se poate de afabil.

S-a auzit un foșnet, cel mai probabil bărbatul uitase să mai închidă și pusese telefonul în buzunar. Au auzit:

— Mă duc până în vecini să schimb o vorbă cu niște prieteni, să vă ia băieții ceva de mâncare, le spuneți ce vreți, vin și vă ajut, da, facem, cum să nu facem noi ce trebuie ca să fie bine?

Victor a zâmbit, de la o vreme bătrânul lui partener în unele afaceri cu terenuri căzuse în patima operelor de caritate și nu părea să-și mai revină, îl văzuse și pe la televizor făcând circ cu extremiștii de dreapta și bălăcă- rindu-i în fel și chip pe cei de stânga - nu era vreun geniu, nu

părea să înțeleagă deloc că dreapta și stânga erau același lucru și chiar dacă i-ar fi spus cineva n-ar fi crezut -, în felul lui era haios și era om de încredere când i se spunea să fie așa, în plus, întotdeauna fusese prieten cu. Miron și bănuia că se puteau baza pe ajutorul lui. în situații ca aceea pe care voiau să o rezolve, bodyguarzii și relațiile vecinului erau de neînlocuit, plus că implicarea lui ar fi însemnat că el și Costin nu se amestecau deloc în discuție, scăpând de eventuale bârfe și discuții nedorite legate de presupuse legături cu lumea interlopă.

Ușa s-a deschis fără să se audă vreo bătaie în ea, în cameră au intrat mai întâi ceasul de o sută de mii de euro, inelul cu diamant de la mâna dreaptă, costumul făcut pe comandă la croitorul Casei Regale, uniforma de bază a magnatului român. A intrat apoi o voce tunătoare, care i-a salutat cât se poate de veselă, împreună cu ea umbra bărbatului uriaș care își însoțise șeful și se așezase pe un scaun chiar lângă ușă.

— Domnuuu' Costi, luați loc, a spus Costin, ridicându-se și strângându-i energic mâna.

— Iau, iau, că stau în picioare de azi-dimineață, îmi mai lipsește o sapă și mi-am găsit meserie. Coane Victore, salutare, ce faci?

— Uite p-aci, a răspuns Victor fără nicio intonație, ba chiar ușor trist.

— Hai, bă, nu fi așa de supărat, trece. Am văzut la teve, ghinion, Theodor ăla, așa e?

Ceilalți doi bărbați au tăcut, niciunul nu se așteptase ca oaspetele lor să intre direct în subiect.

— Hai, bă, că trece, ce, pușcăria nu e și ea tot

pentru oameni?

Au zâmbit la unison, era de așteptat, ăsta era omul. O hahaleră îmbogățită, între el și orice finețe socială nu exista nicio legătură.

N-au apucat să vorbească însă. Numitul Costi i-a scăpat de.chinul introducerii și de orice eventuale negocieri.

i— Bănuiesc că vreți ca Miron să trăiască în liniște și pace timpul ăsta scurt pe care îl are de stat, cât face el, un an, un an jumate?

— Pe-acolô, a răspuns Costin, ridicând din umeri.

— Mihai! a strigat bărbatul. Mihai, ia vino, mă, încoa.

Ușa s-a deschis imediat, tânărul de doi metri înălțime și 150 de kilograme din care 100 numai mușchi a intrat de-a curmezișul în cameră, parcă nu încăpea drept, și s-a oprit încurcat la doi metri de șeful lui, neștiind ce să facă cu mâinile.

— Auzi, bă, știi că Miron se duce azi la bulău, ia să dai un telefon la niște băieți de-ai tăi să nu fie probleme p-acolo, știi?

Cel apelat pe numele Mihai a tăcut liniștit, a încuviințat din cap, a ridicat spre șeful lui o scurtă privire întrebătoare.

— Aaaa, nu, plătesc io, îți dau io de la mine pentru fratele Miron, c-ești, prost, cum să le cer bani oamenilor ăstora, nu se face, i-a răspuns șeful .lui.

S-a întors spre cei doi bărbați de la masă:

— Cu asta, domnii mei, cred că problema e rezolvată, doar știați că vă puteți baza pe Costi, nu se pune problema.

Vă aștept la b masă zilele astea, nu, nu trebuie să

mă sunați, pentru voi, ușa mea e deschisă oricând. Acuma o să plec, am niște oameni în vizită și trebuie ajutați, că sunt suflete curate, mai vorbim noi.

S-a ridicat, a salutat la fel de volubil ca la venire, omul lui i-a ținut ușa deschisă și a ieșit valvârtej să rezolve probleme care, probabil, erau mult mai importante decât cea pentru care fusese chemat de Victor și Costin.

în mod straniu, Roxana nu se simțea fericită. Nu cu totul fericită, în orice caz, nu exuberantă, nu cuprinsă de acea stare de euforie pe care cu siguranță o resimt oamenii care sunt în sfârșit liberi după ani de zile. în care s-au simțit prizonieri în propriile vieți. își imaginase de multe ori cum ar fi fost ca Ștefan să plece pentru o perioadă lungă, să nu se .mai simtă a lui, un fel de proprietate, închisă într-o relație care era în același timp garanția siguranței vieții de zi cu zi și elementul care o priva de orice posibilitate a fericirii. Doar că nu despre asta era vorba în viață, își spunea de fiecare dată când în urma vreunei discuții mai aprinse simțea impulsul să-și ia lucrurile și să se ducă unde vedea cu ochii, toate filmele cu îndrăgostiți erau niște minciuni și viața nu putea fi așa, în orice caz, nu viața ei, nu combinația de bunăstare și captivitate în care intrase cu ochii închiși și din care, iată, nu putea și nici nu-și dorea să iasă, orice stare străină de cele pe care le resimțea în mod obișnuit părându-i-se periculoasă, dacă nu chiar mortală.

Se temea de ridicol. De orice situație în care ar fi fost indicat să roșească și din care singurele ieșiri posibile erau fie nesimțirea,, fie prăbușirea

într-o rușine fără margini, care o putea bântui luni de zile. Și nimic nu i se părea mai ridicol decât posibilitatea ca într-o zi să iasă în lume și să trebuiască să povestească într-un fel sau altul cum se despărțise de iubitul ei și cura se ajunsese acolo. La fel de ridicolă ar fi fost orice ieșire în public. Dacă acum putea merge oriunde și se putea baza pe ajutorul lui, lucru care însemna că nimeni nu o ataca și absolut nimeni nu vorbea despre statutul ei de stea în devenire, o eventuală despărțire ar fi dezlănțuit asupra ei toți demonii care sălășluiesc în lume sub numele de bârfe și ar fi omorât-o cu zile. Mai rău, ar fi fost nevoită să se scufunde și mai rău în ridicol prin două efecte ale despărțirii: în primul rând,-nimeni nu ar mai fi invitat-o nicăieri și ar fi trebuit fie să se propună singură, ca să mai facă un ban, fie să accepte uitarea celorlalți și să se complacă într-un rol de scriitoare și jurnalistă minoră, pe care nu era sigură că voia să și-l asume; în al doilea rând, lupta ei publică pentru noile valori ale umanității ar fi căzut dintr-odată într-un con de umbră și cel mai probabil toți cei pe care îi .lovise în timp s-ar fi răzbunat cumplit.

Fără să înțeleagă prea bine ce făcea, dar lăsându-se purtată de val, devenise un călău. Mimând perfect bunele intenții, era unul dintre acei torționari care în noua mondenitate a internetului urmăreau oameni și îi linșau fie pentru delicte de opinie reale sau imaginare, fie pentru că - cel mai adesea - le stăteau în cale și trebuiau eliminați. Ea - împreună cu o întreagă hoardă de extremiști — înțelesese foarte bine că violența simbolică și uneori chiar reală putea

aduce cu sine bani, funcții și avantaje, dar și vizibilitate, cheia oricărei deveniri. înțelegea perfect mecanismele internetului și le folosea zilnic în speranța - deocamdată nematerializată - că într-o zi cei care coordonau toate acele acțiuni de linșaj aveau să o cheme și să-i ofere o funcție și un statut mult superior celui pe care îl avea în prezent. înțelegea asta și bănuia destul de corect că unul dintre cei care luau deciziile era — pe un nivel oarecum inferior - chiar Ștefan, doar că lui nu ar fi putut să-i ceară în mod direct să o ajute și mai mult decât o ajutase, cel mai probabil nu ar fi făcut-o. Nu știa de ce, dar bănuia că totul era legat de gelozia lui bolnăvicioasă și de teama că, odată instalată în vreo sinecură sau în vreo funcție de decizie, avea să-1 părăsească, bănuială nu tocmai incorectă. în orice caz, până când apartenența ei la gruparea extremistă avea să o facă om, era nevoită să stea liniștită în colivia ei de aur și să pretindă că nu înțelegea mecanismele puterii, deși le intuia perfect și ar fi băgat mâna în foc că Ștefan era printre cei care plăteau pentru scandalurile, linșajele și cancelările de pe Facebook și de pe alte rețele și ar fi putut să-1 întrebe, dar la ce bun? Dacă el nu spunea de unul singur, sigur că nu i-ar fi spus nimic nici întrebat. Bănuia că totul avea legătură cu amicul lui Robert și cu șefii acestuia, că, în fond, el, ea și alte câteva zeci de intelectuali cât de cât influenți erau uneltele partidului, dar asta era. împreună cu toți tinerii, privise mesmerizată cum bătrânii din cultură se vânduseră oamenilor și partidelor pentru cariere, se îmbogățiseră și prosperau în ciuda scandalurilor în care fuseseră

tărâți și în ciuda situațiilor ridicole în care intraseră fără nicio rușine și din care ieșiseră întăriți, ca din orice război. Știa aceste lucruri ca toată lumea și încerca să le copieze cât de cât fidel, chiar dacă cu semn schimbat, în timp convingându-se că lupta politică era singurul mod de a-și promova opera și orice alt procedeu era dinainte sortit eșecului. Doar că deocamdată era prea mică, prea insignifiantă, singurul moment în care îi ceruse liai Ștefan să intervină pentru ea și să-i asigure un job călduț într-o instituție a statului sfârșind într-un război teribil între el și directorul acelei instituții — director care făcea parte din celălalt partid -, război pe care Ștefan îl pierduse cu brio și care dusese la linșarea respectivului funcționar și la anularea oricărei realizări pe care o avusese în viața asta, dar fără ca ea să obțină jobul visat. Nenorocitul ăla rezistase tuturor atacurilor, ba chiar le răspunsese și la un moment dat începuse să posteze în social media aranjamente pe care le credeau numai de ei știute, forțându-i să încerce să negocieze - fără niciun rezultat - și într-un final să se retragă din război. Știa asta și printre altele își spunea că respectivul nu o uitase și o eventuală fisură în relația ei cu Ștefan ar fi dus la anularea ei definitivă în spațiul public, la încetarea oricărei colaborări în presă și - într-un final - la marginalizarea ei de către aliații de acum," orice vulnerabilitate fiind eliminată din corpusul politic ca o boală mortală. Nu-și permitea deci să plece, nu-și permitea nici măcar să viseze la asta, cel mai probabil nu Ștefan i-ar fi făcut rău, el era destul de prost cât să poată fi îmbrobodit, ci

aliații ci și cei câțiva dușmani pe care și-i făcuse în timp și care abia așteptau să spele pe jos cu ea și cu reputația ei.

în altă ordine de idei, a-1 părăsi pe Ștefan pentru celălalt era un lucru, dacă nu riscant, măcar dubios. Celălalt, cel pe care îl visa și cu care în mod sigur avea să se mai culce măcar pentru a-și demonstra sieși că putea - dar asta nu era important, nu, nu conta deloc -, făcea parte din gruparea de propagandă opusă. Era afiliat elitei conservatoare, și el era plătit, dar de ceilalți. A se cupla cu el ar fi însemnat să părăsească tabăra în care se afla și să treacă la adversari, lucru destul de greu de făcut și care o putea transforma instantaneu într-o paria. Știa din experiență că nu era bine să trădezi grupul din care făceai parte, răzbunările erau crunte și linșajele se țineau lanț, de cele mai multe ori cariera vinovatului sau vinovatei luând sfârșit odată cu dezertarea. Nu avea atâta curaj, oricum, deși ar fi fost amuzant să încerce.

Știa toate aceste lucruri. Așa cum știa, de exemplu, că în acea zi primise o sumă considerabilă în cont ca să scrie în social media o postare dubioasă - pe jumătate dictată, pe jumătate inventată - despre forțe oculte ale statului care manevrau câmpul politic și care băgau oameni nevinovați la închisoare. Ea, împreună cu mulți alții, intrase în acel joc și pur și simplu nu-și putea imagina o ieșire onorabilă. Ei, scriitorii, își aveau propriul cerc în infern. Cercurile erau populate pe rând de politicieni, presă și apoi de ei, cei numiți influenceri, cei care puteau disemina idei și o puteau face sub masca

celor mai bune intenții, deși se cunoșteau între ei și totul era b farsă stupidă, știa asta, înțelegea, iar dacă ar fi știut că personajul obscur care o plătea era tocmai Ștefan al ei, ar fi înnebunit. încercase de nenumărate ori să afle de la el de unde veneau banii, cine plătea, cui îi datorau bunăstarea, doar că el întotdeauna tăcuse cât se poate de misterios și inteligent și într-un final schimbase vorba fără să-i spună și ei ce știa. Poate că era un fel al lui de a o controla, poate că era un mod simplu de a nu o expune, de a nu o lăsa să afle lucruri a căror cunoaștere îi putea face foarte mult rău, cert e că niciodată, în atâția ani de zile, nu scosese adevărul de la el.

— Ștefan, ce tip de bagaj ai? De mână sau de cală? l-a întrebat candidă, în timp cè-n mintea ei gândurile negre continuau să se rostogolească.

— Nu știu, nu contează, oricum nu plătesc eu.

— Dar cine plătește?

— Cred că revista, nu-mi dau seama exact. Sau poate trustul. Oricum, nu eu, ce, m-am tâmpit să-mi plătesc singur avionul?

A luat deci un vraf de tricouri din dulap și le-a pus într-o geantă mare, a pus alături câteva perechi de blugi și peste ele obișnuitele lui hanorace, apoi, deasupra tuturor, a împăturit un sacou - ca să fie, deși era destul de sigură că nu avea să-l poarte, nu obișnuia. I-a pus și vreo 20 de perechi de chiloți și un număr egal de perechi de ciorapi în buzunarele de plasă din partea superioară a genții, a netezit totul, s-a asigurat că nu uitase nimic și a închis trollerul fără să tragă fermoarul, în-mintea ei, teama de ridicol era dublată întotdeauna de un conformism îngrozitor,

de o dorință de a fi ca toată lumea - în rândul lumii, cum învățase de mică -, ale cărei consecințe nu puteau fi nici măcar întrevăzute, cu atât mai puțin presupuse. Făcea totul cum trebuia. Dincolo de social media și scenă și presă, unde își asumase rolul de călău angelic, în speranța că asta avea să-i aducă o viață mai bună, Roxana era de un conservatorism rigid, în viața ei de zi cu zi fiind incapabilă să schimbe ceva sau să accepte noul dintr-odată, refuzând orice neprevăzut și calculându-și resursele astfel încât întotdeauna să fie pregătită pentru orice. Dincolo de aspectele ei mai puțin plăcute, plecarea lui Ștefan trebuia deci să rămână în parametrii obișnuiți și ea trebuia să își joace rolul până la capăt, îngrijindu-se de el ca de un copil mic și bătându-1 la cap cu toate nimicurile de zi cu zi, ca și cum în ele stătea esențialul vieții, nu neapărat în gândurile care o întunecau și pentru care l-ar fi bătut, deși nu merita efortul. Ei doi erau particule legate, pereche, comportamentul lor ar fi fost același și dacă i-ar fi despărțit mii de kilometri, asta nu-i putea scoate nimeni din cap și orice altă presupunere era pur și simplu o jignire. L-a smuls din dreptul bibliotecii, unde căuta ceva fără să găsească, l-a așezat pe marginea patului și s-a așezat pe genunchii lui.

— Ai să-mi aduci lucruri frumoase.

L-a sărutat pe vârful nasului.

— Sigur, îmi spui ce vrei.

— Ai să mă suni în fiecare zi sau te sparg, a continuat pe un ton glumeț.

— Ai să-mi răspunzi când te sun sau te sparg, a răspuns el pe același ton.

— N-ai să umbli cu franțuzoaice perverse. Să știi că și ele o sug la fel, nu e nimic diferit, i-a spus pe un ton didactic.

— La fel pentru golanii români, să știi că și ei, a răspuns el, continuând jocul.

Roxana a tăcut, l-a strâns în brațe, și-a așezat bărbia pe umărul lui.

— Ai în sertar bani și cârdul de nevoi obișnuite, dacă ai nevoie de ceva, îmi zici, i-a spus el cât se poate de liniștit.

— Bine, bine, lasă că mă descurc eu, nu am 5 ani.

— O, ba ai, a subliniat el.

Nimic despre ieșiri în public, evenimente, contracte noi. Știa că nu trebuia să-1 întrebe, îl cunoștea prea bine ca să pună asemenea întrebări și în același timp era destul de sigură că făcea intenționat ca să o închidă în casă și să nu-i ofere el însuși posibilitatea de a se cupla cu vreunul. îl știa gelos, culmea era că și ea era la fel de geloasă și, chiar dacă avea să-l înșele cu celălalt, cu visul ei cam neclar și extrem dé riscant, ea tot avea să rămână geloasă pe el - pentru că așa se făcea și așa era normal și ar fi fost cu totul și cu totul de neînchipuit să nu fie geloasă pe el și să nu-i arate asta. Era jocul lor, nimeni nu schimba regulile în timpul jocului.

înțelegea că tot ce mai avea de făcut era să .dizolve totul în banalitate, să lase lucrurile să-și urmeze cursul. La fel de bine înțelegea că simplul fapt că Ștefan nu amintise de Miron după ce ei toți scriseseră acele postări de social media trebuia să însemne că undeva deasupra lui și deasupra șefului lui se luaseră anumite decizii

care modificau discursul oficial al partidului și în consecință anulau poziția lor de până atunci, îndemnând la moderație și chiar la o schimbare a poziției către admiterea vinovăției celui condamnat, dar cel mai probabil fără a da vina și pe partid. O complicație întreagă, dar, la urma urmelor, totul se putea rezolva prin tăcere câteva zile, apoi prin whataboutisme care mai de care mai elaborate, apoi prin modificări subtile ale discursului până la noi ordine pe unitate, cum se glumea în privat. Probabil banii aveau să continue să vină, propaganda trebuia să trăiască în continuare și ei erau esențiali în ecuație.

— Ștefan!

— Da, a răSpuns el ca dintr-un vis, cu un pahar mare de coniac în mână.

își turnase de băut și privea melancolic pe geam, Roxana ar fi dat orice să știe ce era în mintea lui, doar că el ridicase între ei un zid de tăcere care nu putea fi străpuns cu nimic și trebuia să aștepte.

— Vrei să te conduc la aeroport?

— Nu, iau autobuzul, stai liniștită, vorbim la telefon.

— Bine, i-a răspuns îmbufnată, gata de scandal și totuși abținându-se.

L-a lăsat în boii lui și a deschis Facebook, n-avea cu cine, nici măcar nu merita să se certe cu el. Scandalul era-n floare, ca de obicei. Cu o săptămână înainte demaraseră o acțiune de linșaj la adresa unei reviste unde doi intelectuali publicaseră o conversație în care - în mod evident, fără nicio posibilitate de negare din partea lor, deci cât se poate de vinovat - discutau

despre persoanele premiate la o gală în termeni lipsiți de respect față de Legile Diversității. Practic, erau niște patibulari din sistem, universitari amândoi, care credeau că își puteau permite să calce în picioare Poruncile grupării lor de propagandă. De câteva zile îi făceau albie de porci, le dezgropaseră tot trecutul, aflaseră și ce mâncau acasă și cu cine se și cu cine nu se, scoseseră la iveală tot trecutul lor mizerabil și foloseau orice armă pentru a-i anula în spațiul public și a le distorsiona imaginea, transformându-i în adevărați infractori și intimidând pe oricine ar fi încercat să argumenteze rațional cu privire la cele spuse de ei. Roxana și ai ei nu aveau îndoieli, aveau doar certitudini. De nezdruncinat. Iar când cineva le atingea în vreun fel principiile și ideile fixe, erau în stare de crimă, nimic nu-i mai putea opri, deveneau obsedați de dreptatea lor și întotdeauna circul se încheia cu învingerea totală a adversarului. A mai scris o postare în care înfiera societatea învechită și nesimțită, dinozaurii conservatori, teroriștii patriarhatului, a folosit în cinci rânduri toate poncifele Nouvorbirii nonorwelliene și, răcorită, a dat peste postarea unui intelectual căldicel care își permitea să scrie: *împăratul e gol!,* implicând prin exclamația lui că toți cei care relativizaseră mai devreme pedeapsa și vinovăția personajului cu pricina erau slugile împăratului. A văzut roșu în fața ochilor, într-o clipă l-a uitat pe Ștefan și nu ar fi putut spune cu siguranță nici cum o chema pe ea, a deschis fereastra de comentarii și a tastat: *Pentru un conservator și un susținător fățiș al*

Speciii discriminării, domnule profesor, păreți cât se poate de sigur de ce spuneți. Aș sugera să vă reconsiderați poziția în spiritul egalității și libertății de exprimare. A apăsat butonul, a postat, îl pusese la punct, acum toți cei din gruparea ei știau că omul trebuia anulat și aveau să procedeze în consecință. S-a gândit o clipă să-i raporteze postarea și să scrie pe grupul privat să fie raportat de toată lumea, apoi s-a răzgândit, dându-și seama că un scandal enorm avea să mai atenueze povestea din politică și poate că vreo câteva zile tocmai asta trebuia făcut, trebuiau atacați cât mai mulți oameni importanți pentru a distrage atenția tuturor și a deplasa interesul către altceva.

Cu coada ochiului l-a văzut pe Ștefan dând paharul peste cap și umplându-1 la loc. Nu stătea pe telefon, își închisese laptopul, nu avea nicio carte în față, stătea singur și tăcut la birou și ar fi dat orice să știe, să înțeleagă ce se întâmpla în mintea lui, de obicei era destul de vesel, jovial, mereu cu o glumiță pe buze și cu vreo afirmație de un cinism îngrozitor care să-i zdruncine din temelii lumea de convingeri nestrămutate. S-a apropiat de el, l-a luat în brațe și și-a așezat capul pe umărul lui. Dacă nu voia să vorbească, aveau să tacă împreună. A văzut ecranul telefonului aprînzându-se, avea multe notificări probabil, dar a ales să ignore totul. Și-a turnat un pahar din sticla așezată pe birou în fața lui și a rămas alături de cl.

Era fiartă. Totul păruse să se liniștească, viața mergea înainte, n-o interesau pe ea poveștile lui Victor și afacerile lui și ce mai învârtea, dar, când

îi sunase telefonul și soacră-sa îi spusese pe tonul cel mai mieros din lume că veneau pe la ei, înnebunise. în general, expresia „veneau pe Ia ei“ însemna că veneau în capitală și cel mai probabil cu Victor abia dacă reușeați să se vadă câteva ore, corvoada de a-i găzdui căzând pe umerii ei. Pe mintea ei. Pe nervii ei dinainte întinși, mai ales pentru că nu-și permitea să explodeze și-și petrecea zile întregi mocnind, fumegând' încet, dorindu-și să moară subit sau să se deschidă pământul și să o înghită. Ea, împreună cu Vicky și nevasta lui, deținеau pe hârtie o parte enormă a averii lui Victor. Prevăzător ca orice om de afaceri român, acesta își ținea proprietățile și banii în mai multe locuri și rudele lui se transformaseră în timp în adevărați magnați cu conturi în Elveția și firme în paradisuri fiscale și proprietăți prin toată Europa. Prin diverse inginerii financiare, reușea în fiecare an să scoată profiturile din zecile de firme pe care le deținea în mod direct sau prin interpuși fără să plătească impozite sau să plimbe banii dintr-o firmă în alta sau să-i investească în bunuri imobile, una dintre căile cele mai sigure către îmbogățire și conservarea averii fiind să ia banii de la stat prin diverse mijloace. Elena era deci prinsă într-o încrengătură de interese și obligații pe care le ura, nu avea ce face, trebuia din când în când să-i suporte pe cei doi și chiar să încerce să-i distreze, deși de cele mai multe ori încercările ei se loveau. de încăpățânarea lor ca de un zid. Mai bine zis, de calicia încăpățânată a bătrânului, pentru că soacra ei avea totuși o minte mai deschisă și ar fi preferat să-și trăiască viața, doar că era aproape imposibil să treacă

peste reflexele de avar ale soțului ei. Și totul ar fi fost cât de cât suportabil, asta era, aveau apucăturile lor, dar ceea ce pe Elena o scotea din minți cu adevărat era cearta continuă dintre cei doi bătrâni. Aceștia pur și simplu nu erau în stare să schimbe trei replici consecutive fără să se ocărască și fără să-și reproșeze ceva, dialogul lor semănând cu un scandal infinit la care trebuia neapărat să participe oricine se întâmpla să fie de față. Exasperată de băutura lui și de pasiunea de a repeta vreo glumă la infinit, bătrâna îl boscorodea din orice și țipa la el dinainte să deschidă gura, transformând viața celor din jur într-o succesiune de stări de penibil și în dorința irepresibilă de a fugi cât mai departe de așa-zisul dialog dintre ei. Pe de altă parte, în atâția ani Elena înțelesese că, dincolo de aparența conflictuală, cei doi se înțelegeau relativ bine și în momentele esențiale păreau să acționeze ca un singur om, asta în timp ce continuau să-și arunce jigniri. Urmau deci pentru ea zile grele, cu atât mai grele cu cât știa dinainte că Vicky iar avea niște planuri numai ale lui și nu avea să tacă până nü obținea ce-și dorea, asta era imposibil. Dacă nu mai reușea să ajungă la Mirbn, lucru limpede de’ pe acum, avea să facă presiuni să ajungă la Costin și aveau să se apuce de băut amândoi și avea să fie scandal, ca de fiecare dată când venea pe acolo și se lăsa cu vreo beție de trei zile. Se gândea să fugă. Să-și ia câmpii, să plece la vreuna dintre casele de la munte și să aștepte liniștită acolo până când trecea furtuna, doar că pentru asta trebuia mai întâi să se sfătuiască cu Victor și era aproape sigură că nu avea să-l vadă

în acea zi, ceva îi spunea că avea foarte multe așa-zise treburi și nu știa foarte clar când avea să-și facă apariția acasă.

Elena știa. De atâta vreme știa că din când în când Victor b înșela cu câte o femeie, încât se obișnuise cu ideea și chiar ținea la ea, escapadele soțului garantându-i liniștea în casă. Elaborase în timp adevărate strategii ale circului domestic, strângea informații din diverse surse și de fiecare dată când Victor părea pornit pe ceartă 1 le servea cu cel mai candid aer din lume, pe o voce mieroasă și în același timp împăcată cu o soartă nefericită, nu pozând în victimă, ci devenind una cu rolul el de femeie care trăia singură de dimineața până seara și când îl lovea pe vinovatul din fața ei nu avea nicio milă. Victor se replia imediat, îi oferea cadouri care de care mâi deosebite și mai scumpe, și mai inutile, îi ținea adevărate discursuri motivaționale în care îi promitea că nu avea să se mai întâmple și, începând cu acea zi, cu acea oră, cu acea secundă, el avea să fie un soț exemplar, pâinea lui Dumnezeu, ba chiar și cuțitul. Nu-1 credea. Nici el nu o credea că-1 crede. Dar era circul lor domestic și amândoi trebuiau să continue să alerge pe rotița de hamster care era căsnicia lor, posibilitatea ca fiul lor să rămână fără vreunul dintre părinți fiind dinainte exclusă și de neimaginat.

Era adevărat, cu câțiva ani în urmă, căsnicia lor fusese Ia un pas să se încheie și nu din vina ei, ci tot din a lui Victor, care se îndrăgostise de o pițipoancă mai tânără decât ea cu vreo 15 ani și practic se mutase într-un apartament pe care i-1

cumpărase ordinarei în Cartierul Francez. Elena suferise cât suferise, apoi, într-o zi, se dusese peste el la firmă și îi făcuse un scandal monstru de față cu tot boardul de directori. Victor rămăsese neînduplecat. Fără opțiuni și refuzând categoric ideea de a rămâne singură și bogată și în același timp a-i distruge copilului iluzia unei familii, își călcase pe suflet și îl sunase pe Miron. Ca prin farmec, bătrânul își făcuse apariția la ușa ei în jumătate de oră și vorbise cu ea serios, ca între adulți, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. îi ceruse.liniștit să-i spună numele femeii cu care locuia Victor, scosese telefonul și-l sunase pe Costin. La fel ca șeful lui, acesta își făcuse apariția la ea în casă, fusese prima și ultima dată când o vizitase, dar scurt și la obiect, venit să rezolve problema. Cu două căni aburinde de ceai în față și cu țigara de foi a lui Costin fumegând între ei, cei doi încercaseră să o liniștească și își împărțiseră rolurile: Miron avea să discute cu Victor, Costin avea să se ocupe de restul problemei, cum foarte fin se exprimase. Elena nu aflase detaliile continuării poveștii. Imediat ce plecase de la ea', Miron îi spusese șoferului să-1 ducă la firmă la Victor. Intrase peste el în birou fără nicio ceremonie, se așezase pe scaunul din fața lui și îl luase la înjurături în mod direct, spumegând, amenințându-1 cu toate relele din lume și în pauze explicându-i limpede că divorțul de Elena nu era o opțiune și, pe scurt, la cea mai mică mișcare în direcția respectivă, îl mânca de viu și îl lăsa muritor de foame. Victor nu îl văzuse niciodată atât de pornit, Ia un moment dat crezuse că avea să-1 pocnească și chiar se

temuse ca bătrânul lui prieten să nu facă vreun atac de cord sau vreun accident vascular. Privindu-1 cu venele umflate pe tâmple și cu ochii ieșiți din orbite, pornit ca niciodată, mușcând din țigară și dând cu pumnul în birou ca un aplicat, Victor chiar începuse să se teamă. Și pe bună dreptate. Pe de altă parte, Costin, mai puțin înclinat spre scene dramatice și mult mai pragmatic, dăduse câteva telefoane, îi făcuse fetei dosarul în mai puțin de un sfert de oră și se înființase la ea la ușă. Se purtase cu ea deosebit de ceremonios, acceptase o cafea, vorbise despre vremea de afară (o zi superbă de vară, cu nori foarte frumos conturați pe cer, ca într-o pictură de Rafael), apoi îi spusese cât se poate de blând să-și facă bagajele pentru că la aeroport o aștepta un avion și avea treabă. Fata încercase să se opună, el îi enumcrasc liniștit toate lucrurile pe care le știa despre ea și îi promisese solemn că, în cazul în care nu era înțeleaptă, fratele ei și toată gașca lui aveau să fie ridicați chiar în acea zi prin bunăvoința unor oameni de bine care întâmplător erau procurori și aveau să rămână în arest până când ea devenea mai înțelegătoare. Pusă în fața faptului împlinit și știindu-1 pe om de la televizor și din presă, fata acceptase milioanele pe care acesta i le oferea cu nonșalanță, renta lunară, apartamentul din Ibiza și alte avantaje cât se poate de practice și dispăruse. Costin rămăsese singur în apartamentul ei cu vedere la lac, își sunase șeful și îi raportase succesul operațiunii, apoi plecase pe jos spre sediu. To'tuși, pe drum îl sunase pe Victor. îi explicase în mod cât se poate de deschis și cult ce se

întâmplase cu nici o oră în urmă, îi spusese limpede că fata era deja în avion și nu avea sens să încerce să o recupereze, apoi încheiase cât se poate de brusc:

— Domnul meu, fata asta sare pe primul pulărău tânăr care-i iese în cale în secunda în care aterizează, fiți rezonabil, e lumea plină de oportunități, de ce să ne împiedicăm de detalii neplăcute?

Victor lăsase telefonul din mână și îl privise pe Miron, încă în. biroul lui.

— Bine, mă, îi spusese, facem cum vreți voi. Hai să bem ceva.

Elena nu aflase toate detaliile poveștii, nici nu ținuse neapărat, cert e că în 'aceeași seară Victor se întorsese acasă mort de beat și ei doi nu mai discutaseră niciodată subiectul, fiecare dintre ei alegând să-și consume energia în alt fel și în timp uitând povestea sau prefăcându-se că o uitaseră.

Nu știa exact de ce își amintea mereu aceeași scenă penibilă, fuseseră și altele, dincolo de avere și faimă, viața ei cu Victor nu fusese niciodată una minunată și erau sute de scene pe care și le-ar fi putut aminti, dar de fiecare dată când devenea victima părinților lui își amintea aceleași detalii și își spunea că măcar de dragul unei replici de-a lui Miron și tot trebuia să-i rabde. în ziua aceea de pomină, bătrânul îi. spusese o vorbă pe care nu o uitase. Liniștit ca întotdeauna, bându-și ceaiul și fumând țigară de la țigară, cum făcea de obicei, o privise lung când îi spusese că voia să-1 sune pe Vicky și să-l cheme să vorbească el cu Victor. în puține cuvinte, inexpresiv, dar perfect asumat, Miron îi spusese

că asta l-ar fi omorât pe amărât și că exact din-acea cauză era el acolo, ca să nu-și vadă prietenul mort de inimă rea. Familia lor și mai ales nepotul erau tot ce avea pe lume, îi spusese Miron. Nu se făcea. Iar acum îl aștepta pe același bătrân, aștepta glumele lui proaste, aștepta momentul când avea să se apuce de băut și nevastă-sa avea să înceapă să urle la el și să-1 facă albie de porci, aștepta replicile lui repetitive și eternul discurs despre banii care nu trebuie aruncați pe geam, ci trebuie întotdeauna păstrați sau investiți în lucruri care la rândul lor aduceau bani, aștepta și se gândea relativ liniștită că asta era viața și ar fi fost puțin mai fericită dacă bătrânul măcar ar fi renunțat la țigările lui ieftine și nu i-ar fi împuțit casa la fiecare vizită sau ar fi înțeles să bea băuturi mai scumpe, duhoarea care venea constant dinspre el scoțând-o din toate răbdările. Și tușea, tușea lui și mersul clătinat până afară, unde scuipa din toți bojocii o flegmă maronie care nu anunța nimic bun. Și felul în care mânca cu degetele, felul în care înmuia pâinea în sosuri, toate micile apucături pe care nu le suporta, dar care veneau la pachet cu siguranța căsniciei ei. Ce altceva își mai putea dori, în«afară de o relativă siguranță?

De cealaltă parte a baricadei, la câteva epoci și câteva milioane de kilometri distanță, bătrânii o iubeau și o urau în același timp. O iubeau pentru că era mama nepotului lor, pentru că în preajma lor Victor își juca perfect rolul de soț, pentru că întotdeauna își aducea aminte de zilele lor de naștere, îi ducea pe la doctori, le ținea companie când copilul lor era prea ocupat ca să

stea cu ei, le cumpăra cadouri, făcea totul pentru a păstra aparențele și nici măcar o dată nu-i repezise, lucru care nu putea fi spus despre turbatul celălalt, care imediat își pierdea răbdarea și făcea circ cu ei. O iubeau pentru că așa trebuia, pentru că lucrurile trebuiau făcute întotdeauna într-un anume fel și a-și iubi nora era pentru ci o obligație dictată de bunul-simț, de a fi în rândul lumii, chiar de învățăturile creștine pe care țineau neapărat să pară că le urmau. în mintea lor, conformismul era temelia lumii, nu se făcea să-i vorbească lumea sau să le fie rușine de ceva și pentru asta se purtau întotdeauna bine cu toți.

Dar dacă bătrânul Vicky o iubea aproape sincer, el crezând în alegerile lui fiu-său ca în sfintele moaște și refuzând să înțeleagă orice adevăr care i s-ar fi pus în fața ochilor și i-ar fi negat vreo convingere, nevastă-sa o ura uneori până la lacrimi, până la disperare. Din punctul ei de vedere - singurul care conta în lumea asta -, Elena îi furase copilul. Prințul ei pe cal alb, copilul deștept și bogat care conducea limuzine și avea mii dé angajați și milioane. Comoara- ochilor ei, singurul motiv pentru a trăi. Ei bine, boccia asta fardată și - era sigură, băga mâna-n- foc - operată și-n cur îi luase copilul și numai din cauza ei el nu îi vizita aproape niciodată și, mai grav, nu le dădea niciodată nepotul în grijă. Auzi, ea-și angajase bonă, chemase în casă o străină care să aibă grijă de copil, că ei, bătrânii, erau ciumați și proști și n-ar fi fost capabili să vadă de un țânc și pentru asta Magda ar fi văzut-o moartă în fața ochilor, nepotul ei fiind echivalentul copilului ei,

unul și același lucru, lumina ochilor ei, sensul vieții. Poate că era femeie de treabă, își spunea uneori, poate că nu avea nicio vină pentru toate relele pe care i le făcea ei, că Vicky oricum era prost și nu înțelegea niciodată nimic, dar nimic nu o putea scuza și bătrâna n-o putea suferi, imediat ce intra la ei în casă, se întuneca, se încrunta, se așeza în colțul ei și vorbea numai întrebată sau când era neapărat nevoie să-1 ocărască pe bețivul de bărbatu-său, care niciodată nu avusese nimic în cap și de la care la 70 de ani oricum nu mai avea așteptări, în plus, păcat capital, de neiertat din punctul de vedere al ambilor bătrâni, Elena nu suferea să meargă la ei la țară și nu dădea doi bani pe averea lor de acolo, lucru care în mintea lor o transformase pentru totdeauna într-o încrezută și într-o proastă care nu ținea la avere și care avea să le ruineze copilul.

Doar că în acea zi Elena nu avea chef să stea cu ei în casă, nu se simțea în stare să le facă față, ar fi vrut să plece undeva departe și să se întoarcă după plecarea lor. Toată povestea aia cu mașina care o urmărise îi lăsase un gust amar, se mai destinsese la terasa din parc și acum îi aștepta pe cei doi să o termine cu tăcerile sau, dimpotrivă, cu discuțiile lor întotdeauna la fel. Curajoasă peste fire, pentru că era destul de conștientă că Victor nu avea să apară acasă prea curând și oricum nu-i putea imputa că nu-și mâncase zilele cu ei, a luat decizia să-i ducă la mail la cinci minute după ce intrau în casă, apoi să-i târască la un restaurant și într-un final să-i obosească atât de tare, încât să nici nu le simtă

prezența în casă.

în biroul lui Costin era în continuare liniște. Victor stătea picior peste picior și privea pe aceeași fereastră pe care privise toată ziua, neștiind exact ce să facă și nici ce să spună. Lucrurile păreau destul de limpezi, dar o întrebare nu-i dădea pace și, privindu-1 atent pe Costin, cu o intensitate aparte pe care toată ziua încercase să o evite, a spus:

— O singură chestie: tu ai fost?

Privirea sa urmărea fiecare mișcare de pe fața netedă a celui din fața lui, îl scana. Voia să știe și nu era foarte convins că avea să audă adevărul, așa că încerca să-l compună din mimică, din mișcările involuntare ale celui cu care vorbea, dintr-o eventuală intonație disonantă, din orice i-ar fi putut transmite ceva.

Costin l-a privit lung, pe fața lui s-a zugrăvit un sentiment care putea fi suferință, dar în același timp era și neîncredere și ofensă în fața unei întrebări care era o afirmație, nu .se înșelă în privința asta.

— Nu, a venit răspunsul sec.

— Atunci cine?

Costin a ridicat mâna grăsuță în care ținea nelipsitul trabuc, a desenat un semicerc prin aer, a ținut-o câteva secunde nemișcată în dreptul umărului, a așezat-o pe genunchi, l-a privit drept în ochi.

— Nu știu și tu nu ai să mă crezi.

— Cum dracu’ să te cred?

— Uite așa, Victor, să mă crezi. Mă cunosc cu omul ăla de o viață, am construit imperii împreună, aproape 30 de ani am știut totul unul

despre altul și tu vii acum și spui prostia asta.

— Nu pot să cred altceva, i-a retezat Victor replica.

— E problema ta. Strict a ta, nici măcar nu pot să mă supăr pe tine pentru asta. Aș putea să te întreb la fel: tu ai fost?

Victor a izbucnit într-un hohot de râs nebun, s-a ridicat, a făcut doi pași spre fereastră și s-a oprit brusc.

— Hai că o dăm în diverse. De unde mama dracu' să am eu relații să pun la cale așa ceva?

— Victoraș, tu cu cine îți închipui că stai de vorbă aici? l-a întrebat celălalt pe un ton calin, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Se poate să nu știu chiar totul despre tine, deși mă îndoiesc, dar știu că nu ești tocmai un neică nimeni și ai avea toate motivele să scapi de tinichele.

— Hai, domne, să lăsăm prostiile astea, i-a spus Victor sec. Tu și ăla din servicii. Și cine știe ce căcat cu ochi din teritoriu care voia să scape de dracu' știe ce dosar și l-a vândut. Și tu ai stat și te-ai uitat sau chiar ai participat ca să nu te ia și pe tine.

Costin l-a privit lung.

— Și când ai fi putut să faci și să dregi, că sigur ai fi putut, te-ai dat rănit și uite cum se duce Miron la pușcărie ca să scăpați voi toți.

— Serios? l-a întrebat celălalt pe un ton ironic.

— Serios. Oi fi eu mai de la țară, mai din afara politicii, da' știu că toți aveți belele și cam asta ar fi explicația.

— Pe bune?

Victor începea să fiarbă, se sufoca, încerca din răsputeri să se controleze și să nu-i spargă fața

adversarului său. S-a așezat la loc pe scaun, și-a aprins o țigară, și-a pus mâinile pe genunchi și a privit în pământ cu obidă. Nu era nimic de făcut, nu mai era nimic de făcut, asta știa clar, dar măcar dacă i-ar fi spus adevărul, să știe și el, să nu moară prost. Atât. Un minut de adevăr, două vorbe și era dispus să o ia de la capăt ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, oricum faptul era consumat și nu se putea face nimic, nu atunci, nu în ziua aia, dar adevărul i-ar fi dat încredere în omul din fața lui și l-ar fi motivat să rămână în joc. A ridicat privirea din podea fără să spună - nimic, și-a pus un picior peste celălalt și l-a fixat cu privirea pe bărbatul din fața lui.

— Victor.

I-a rostit doar numele, simplu, aproape părintește.

— Uite cum stă treaba, hai să-ți zic ce înțeleg eu din poveste, dacă înțeleg bine. Și pentru prima dată în atâția ani nu sunt sigur că înțeleg bine. Dosarele astea ale lui Miron au fost de la început o chestie obișnuită, toți oamenii din politică le au, toți ne vânăm unii pe alții și încercăm să ne dăm la o parte, nimic nou. Până la începutul anului am trăit convins că aveam totul sub control, că era un căcat la tavă, n-aveau să-l bage în pușcărie pentru o chestie pe care o face toată lumea, pe bune, e plină țara de combinații și șpârle, asta e.

— Mă rog, a punctat Victor. Să zicem.

— Ce să zicem? Am și aci în clădire vreo patru-cinci care construiesc palate, în fine, nu contează.

L-a privit în ochi, a continuat.

— Pe la începutul anului, așa, am început să

am semnale. îi sunam pe ăștia din justiție, îi invitam la mese, la vânătoare, aveau treabă toți. Mă întâlneam cu băieții și fetele din servicii, prieteni buni de altfel, evitau orice propunere, nu voiau nimic de la mine, de la noi. M-am prins imediat. M-am pomenit pe la niște mese cu ăia din opoziție, invitat de ei, am băut împreună, mare prietenie, mă, da' mare, i-am povestit și lui Miron, a ridicat din umeri, a. zis du-te, ce ai de pierdut, poate mai aflăm câte ceva de la ei.

— Adică știa?

— Știa, ce aveam de ascuns, niște băute, mai un restaurant pe-aci, prin zonă, mai vreun club, nimicuri.

— Așa.

— Și-ntr-o seară vine Theodor ăsta la mine, eram la Clubul Diplomatic, și-mi ține o întreagă teorie despre Rusia, alinierea la valorile europene, bălării, vorbea cu mine de parcă aveam doi ani și nu- prea știam unde bătea, i-am tăiat-o scurt, l-am întrebat. Mi-a răspuns scurt, l-ai văzut cum vorbește, zici că-n pizda răspizdii mă-sii e oracolu' din Delfi, zice panarama: Trăim convinși că vreți să apropiați țara de Rusia, stimate domn. M-am uitat la el, m-am uitat la mine, i-am dat-o scurt: Băi domne, e propagandă, ce căcat, zicem și noi opusul lucrurilor pe care le zic ăilalți, ce-ți veni? Ăsta că nu, că știu ei, că s-au informat. Băi, dacă-ți spun că ești prost informat, ce sunt poveștile astea? S-a uitat la mine așa, lung, își închipuia că mă intimidează, că am ceva de pierdut - ai zice că sunt mai bine informați ăștia -, a zis: Aveți grijă să nu intrați și dumneavoastră în vizor, domnul meu. M-am agățat de cuvântul *și,*

am priceput unde bătea, i-am mai explicat o dată cum vedeam eu treaba, nimic, catâr, bou. A ținut-o p-a lui ca înecatu'.

— Păi,' și Miron?

— Stai să vezi drăcie. Am plecat de acolo, discuția nu durase decât câteva minute, l-am sunat pe ăsta. Termină, mă, mi-a zis, ce dracu', doar suntem înțeleși cu oamenii ăștia, n-o să facă vreo nefăcută. Băi, zic, încep să am îndoieli. E, pe dracu'! Lasă-1, mă, vorbesc eu cu el zilele astea, ne cunoaștem de-atâta vreme.

— Așa, a făcut Victor.

— Și au vorbit. S-au înțeles bușteан. Ăia au ținut-o langa cu dosaru', ăstălalt a luat-o pe pustii cu ale lui, croit să-i facă muci, să le arate el cine e mai tare. Restul, știi.

— Știu. Și n-ai mai încercat să vorbești cu el?

— Pereți. Vorbeam pe aici cu pereții, presa o ținea langa, ăia mici o țineau cu manifestațiile, el se făcea și mai al dracu' și nu-nțelegea deloc că se duce de-a dura. Ai văzut și tu circul, ne-a băgat pe toți în rahat până la gât și nu asculta de nimeni și eu, Victore, de la un punct încolo n-am mai știut ce să fac. încercam să-mi văd de ale mele, să fac afaceri, să mă țin de planuri, să hu ne certăm cu ăștia din teritoriu, eu pe-o parte, ei pe alta, n-aveam cu cine, la un moment dat m-am dat bătut și i-am lăsat pe toți în boii lor. Ce să le zic? Bă, ați înnebunit, ne bagă ăștia pe toți în pușcărie? N-auzeau, nu vedeau, hipnotizați. Mi-am luat colacul de salvare în brațe și am tăcut și am dansat cum cântau ei, dar știam.

— Ciudată treabă, l-a întrerupt Victor, am trăit mereu convins că ești în spatele poveștii.

— Nici gând. încercam să-mpac și capra, și varza în speranța că o scoatem cumva la capăt. Apoi au început știrile cu copiii tuturor celor de la vârf, și de aici, și din teritoriu, dintr-odată au dat toți înapoi ca potârnichile, orice numai să-și scape odraslele, totul pân-aici. Miron a rămas singur cu visul lui de a-i învinge, s-a ales prafu'.

— Și-acum?

— Și-acum ce?

— Și-acum ce faci?

— Nu fac.

— Cum adică nu faci?

—. Nu mai fac nimic. îl las pe ăsta să conducă pe cine vrea, că, în fond, nu mă interesează cine e președintele partidului cum nu mă interesează foarte tare cum e vremea în Patagonia, îmi iau catrafusele și mă retrag elegant.

Victor n-a zis nimic, l-a privit întrebător, neîncrezător, pe buze i s-a ițit un vag zâmbet.

— Trebuie să știi să pierzi în lumea asta. Nu te mai uita așa, vorbesc cât se poate de serios. Mai am de trăit câțiva ani, pot sta liniștit undeva la munte, a spus zâmbind, îmi scriu memoriile, admir peisajul.

— Și-atunci de ce făceai planuri cu mine și cu Theodor pe aici?

— Ei, i-am spus ce voia să audă. E surpriza mea pentru el, să se înțeleagă cu cine-o vrea, cu mă-sa, cu mine nu. Eu la povestea aia nu pun botul, nu mă amestec în alianțe din astea, nu, mulțumesc, am de admirat niște brazi. Și, indiferent cât se crede de stăpân pe situație, am să i-o coc. La foc mic, îl aștept.

Privirea îi înghețase, a fixat un punct de pe

perete și a tăcut.

Victor a tăcut și el, nu voia să intre în acel război, vânase prea mulți cai pe pereți pentru o singură zi și ideea de a se lupta cu Theodor și oamenii lui nu îl amuza deloc, doar că pe Costin îl credea în stare de așa ceva și se aștepta la orice. Nu avea să se implice.

Prin ușă s-a ițit capul lui Robert. Costin tocmai se pregătea să mai spună ceva, și-a privit trabucul stins și l-a aprins la loc. Robert a- intrat, și'-a reluat locul la măsuța din dreptul ferestrei, le-a povestit râzând conferința de presă, au râs și ei, era de râs; Chiar dacă era de plâns. Apoi a spus:

— Victor, eu plec câteva săptămâni în Franța. Am telefonul cu mine dacă e nevoie de ceva.

— Combinații, mă nebunule? l-a întrebat cu un rânjet pe buze.

— De capă și spadă, a răspuns Robert misterios.

— Tăvăleli primejdioase? l-a întrebat Costin, zâmbind.

— Mai mult tăvăleli decât primejdioase, da’ orișicât.

— Tânăr băietu’?

— Așa și-așa.

Au tăcut cu toții, Victor ar fi vrut să-1 mai întrebe niște lucruri pe Costin, dar înțelegea perfect că discuția lor nu putea continua de față cu Robert. Mai era timp și altă dată, nu intrau zilele în sac.

— Domnilor, eu mă duc să asigur escorta, ne vedem.

— Aud că'e o chermeză la tovarășii tăi în

cartier diseară, i-a spus Costin pe neașteptate.

— Este.

— Să-i zici ăluia să treacă pe la mine până nu plec de aici, mâine.

— Bine, i-a răspuns Victor sec.

Robert l-a privit ieșind din birou. Lat în umeri, cu pas vioi ca întotdeauna. Aproape mai lat decât ușa. L-a privit și pe Costin, grăsun, scund, plin de el, cu mâinile încrucișate pe burtă, privind în gol, undeva departe, spre lucruri numai de el știute. S-a ridicat, și-a turnat un pahar, l-a dat peste cap și apoi și-a mai turnat unul și s-a așezat pe scaunul lui din dreptul măsuței, savurându-și băutura.

— Cât o să execute? a întrebat.

— Un an, maxim un an jumate, i-a răspuns Costin.

Inspirație adâncă. Expirație. Respirație. A apucat volanul. Ceață. Frică. Frică. Din nou frică. A apăsat frâna și a pornit motorul, a privit în jurul lui ca un înviat din morți, în oglinda retrovizoare gardul din cărămidă falsă al vilei, deasupra lui clădirea elegantă de secol XIX, acoperișul roșu, stucaturile, ferestrele largi, eleganța unei lumi apuse. El îndepărtându-se, ieșind brusc pe bulevardul cu trei benzi și blocând traficul, traversând benzile dintr-odată fără semnalizare, încercând să-și dea seama încotro se îndrepta. De ore întregi aștepta acel e-mail de la Ștefan și nimic, dintre sutele de mesaje primite, nimic de la el, o tăcere de rău augur pe care nu voia să și-o explice, pe care nu voia să o înțeleagă. Speranța că totuși. Undeva, dincolo de parcul uriaș, de poduri, de drumul național întotdeauna extrem de

aglomerat, o specie de mântuire: poate că totuși avea să fie la aeroport, poate că în cele 15 minute în care urma să parcurgă drumul avea să-1 sune sau să-i scrie,- poate că nu totul .era pierdut, deși în sinea lui înțelegea că totul începea să devină o uriașă tâmpenie și mai ales încerca să nu mai spere nimic, să lase lucrurile să se desfășoare de la sine, oricum nu mai era nimic de făcut și, dacă nu apărea, nu se schimba nimic esențial, el trebuia să plece, să ia o pauză, poate să dispară de tot undeva unde nu putea fi găsit de nimeni, poate să-și schimbe numele și înfățișarea și nici atunci nu era sigur că n-ar fi putut fi găsit, că lucrurile pe care le știa și pe care atât de ușor ar fi putut să nu le afle ar fi putut vreodată să-i mai ofere vreo siguranță.

încerca să recapituleze ce se întâmplase, exact ce se întâmplase, și nu reușea. Mai ales că nu înțelegea prea bine nici rolul lui Costin și nici pe al lui Victor, de fiecare dată când el intrase în birou tăcuseră insistent, conversațiile dintre ei se opriseră brusc, trecuseră la banalități și uneori chiar la vremea de afară și el era destul de sigur că nu despre asta vorbiseră atâta timp, că știau și poate chiar făcuseră ceva, poate chiar ei puseseră totul la cale și tot ce văzuse el la sediu fusese o piesă de teatru foarte atent regizată, în care în afară de cei trei bărbați pe care îi întâlnise toți ceilalți erau actori care nu-și cunoșteau rolurile, care urmau indicații pe care nu le înțelegeau în totalitate și cărora nu li se puteau opune cu nimic. Ce-ar fi fost, de exemplu, dacă atunci când fusese trimis să împartă plicurile ar fi spus Nu, eu am un avion de prins și

nu am timp? Probabil l-ar fi trimis pe secretar, nicio treabă- Ce-ar fi fost dacă înainte ca prim-ministrul să intre în sala de conferințe l-ar fi luat deoparte un minut și i-ar fi spus -.nici el nu știa exact cu ce cuvinte - să continue linia de comunicare a partidului și să stârnească un scandal enorm, cu consecințe incalculabile acum? Să-i fi spus că Victor și Costin erau de vină pentru tot și trebuiau executați public și el să fi făcut asta, să fi vorbit în direct la televiziune despre trădarea din interiorul celor mai înalte structuri ale partidului și să fi amintit, să fi subliniat că exact în acele clipe serviciile erau în clădire și participau cât se poate de activ la răsturnarea guvernului, la ceea ce fără îndoială se voia a fi o lovitură de stat pusă la cale pentru a distruge ordinea și viitorul țării, în fond, orice prostie de genul ăsta? Ce-ar fi fost, punând problema altfel, ca el însuși să le fi transmis alte ordine celor care primeau plicurile, să fi dejucat toate planurile din biroul numărul doi și să fi umplut presa și social media cu o teorie atât de îngrozitoare, dar nu cu totul incredibilă, conform căreia tot.ee se spusese înainte de la tribuna partidului fusese cât se poate de adevărat și, iată, efectele se vedeau chiar atunci, după atâția ani în care nimeni nu fusese pedepsit pentru nimic, lovitura fusese executată chiar la vârf, planul conspiraționiștilor fiind acela de a acapara ei înșiși puterea și de a da țara exact pe mâinile celor de care pretindeau că o salvau? Să fi făcut asta, să fi aruncat în aer toată construcția lui Costin (da, era convins că el fusese, nimeni altcineva, doar Costin putea fi atât de diabolic încât să facă așa ceva). Să-1 fi pus în

fața faptului împlinit în câteva minute doar de dragul artei, el neavând nimic de câștigat sau de pierdut, pentru că oricum avea biletele de avion cumpărate și nu-1 mai interesa.

Sau altfel: ce-ar fi fost dacă, în timp ce Victor și Costin își vedeau de ale lor în birou, el s-ar fî dus peste Mirori (în eventualitatea, desigur, că Miron nu ar fi părăsit deja sediul) și i-ar fi povestit ce văzuse într-o îngrozitoare a clipei străfulgerare, da, exact cu expresia asta, iar bătrânul s-ar fi ridicat încruptat de la birou, l-ar fi bătut pe umăr cu o privire plină de încredere, ar fi străbătut cu pași măsurați holul și nu, nu ar fi intrat în biroul numărul doi, s-ar fi dus direct în sala de. conferințe și de acolo, convins că toți ceilalți îl urmăreau, că o țară întreagă era cu ochii pe el, ar fi ținut un discurs magistral, ar fi creat în câteva minute una dintre acele capodopere ale elocvenței care traversează secolele și intră în manualele de retorică? Dacă ar fi spus adevărul, tot adevărul pe care îl știa el despre toată lumea, tot ce aflase în atâția ani de politică, tot ce i se spusese și tot ce făcuse el însuși împreună cu cercul lui de intimi, dacă ar fi demolat punct cu punct orice teorie care-1 învinovățea și acolo, în liniștea de mormânt proaspăt deschis a sălii, ar fi enumerat cu precizia unui ceasornic toate relele de care se făceau vinovați ceilalți, toate afacerile dubioase de la vârf, tot ce i-ar fi putut băga în închisoare și pe ei, pe vechiul principiu Mor- cu ei de gât? Dacă ar fi vorbit inclusiv despre președinte și despre noua lui armată de susținători, despre noul partid creat din nimic, dar nu chiar? Despre

armatele de culturnici plătiți să facă propagandă sau uneori nici măcar plătiți, motivați în moduri cât se poate de subtile și transformați fără voia sau știința lor în idioți utili? Să fi vorbit despre nicicând rostita înțelegere de la vârf, despre alianța neștiută dintre toate partidele în scopul spolierii tuturor, despre zecile și sutele de mii de rude și cunoștințe angajate în sistemul de stat doar pentru că se putea, despre toate eșecurile programate ale unei democrații despre care ei (el și ei) știau tot, pe care în timp o demontaseră bucată cu bucată și o transformaseră într-o mașinărie aparent frumoasă, dar care nu avea cum să funcționeze? Ce ar fi fost dacă? A făcut mașina să țâșnească pe lângă coloana formată la Arcul de Triumf, l-a privit zâmbind pe un polițist care și-a pus mâinile-n cap într-un gest de un tragicomic infinit, a străbătut cei 30 de metri liberi din Averescu și s-a proptit din nou în coloană. Nicio speranță să avanseze rapid totuși.

Dacă, în continuare, ar fi dat de înțeles că uriașa manifestație de susținere programată pentru acea zi avea să se desfășoare conform programului stabilit, dacă sutele și miile de autocare și trenuri ar fi pornit spre capitală, umplând până la refuz străzile și bulevardele, blocând totul, înecând lumea într-o interminabilă scandare a libertății și adevărului, așa cum le susținea el, în fond, forme ale libertății și adevărului la fel de valabile ca oricare altele, doar că ușor diferite de alte variante? Dacă și-ar fi sunat și el procurorii și prietenii din servicii și din alte structuri și ar fi făcut astfel încât Victor și Costin să fie ridicați de la sediu chiar în acea zi,

târâți la audieri prin mijlocul mulțimii gata să-i sfâșie, aruncați în vârtejul justiției, umiliți, subit aneantizați, reduși la calitatea atât de dragă presei și gurii lumii de inculpat, dacă în același timp procurorii ar fi descins și la sediile altor partide, în redacții, în sediile televiziuhilor, ridicând aproape la întâmplare câțiva oameni și transformându-i și pe aceștia în conspiraționiști în uratele dezlănțuite ale gloatei, în clătinările din cap aprobatoare ale celor care ar fi privit totul la televizor și în sfârșit și-ar fi închipuit că înțelegeau ceva, că în sfârșit știau adevărul, puteau pune degetul pe
elemente care dezlegau toate misterele și în sfârșit erau informați? Dacă el însuși, de la conferința de presă, ar fi chemat forțele de ordine să-1 ridice de la sediu, obli- gându-i prin aceasta să-1 transforme într-un martir, într-o victimă nevinovată, purtată cu cătușe la mâini prin mijlocul mulțimii, urcată apoi în dubă și dusă spre închisoare prin mijlocul propriilor susținători dinainte sfătuiți să nu intervină, să nu miște un deget, să nti-l elibereze din mâinile îngrozitoarei camarile care voia să-i ia puterea?

Sau, altfel, dacă ar fi ieșit în Piața Victoriei și ar fi ținut un discurs în care ar fi spus adevărul, adevărul lui, refuzând să se predea autorităților și - printr-o repetiție pe care pentru moment nimeni nu ar fi sesizat-o - cerând să fie judecat de Un tribunal al poporului care îl alesese, prin voturile căruia câștigase tot ce avea?

Dar nu, și-a spus Robert, era prea mult, în esență, povestea ar fi putut continua altfel, nu așa, chestia cu discursul în Piața Victoriei era un

pic cam mult, nu, altfel. Astfel: Dacă, însoțit până la poarta închisorii de mulțimi, parcă purtat pe brațe de poporul lui supus și loial, într-o procesiune funerară de proporții apocaliptice, s-ar fi oprit o clipă în spațiul dintre dubă și poartă, i-ar fi privit tăcut, îndurerat, ca o adevărată victimă a sistemului împotriva căruia întotdeauna luptase, doar i-ar fi privit în liniște, adunând în privirea lui suferința imemorială a tuturor victimelor politicii, în acele câteva clipe transformându-se în simbolul absolut al libertății, în omul providențial pentru care merita ca masele. să lupte și la nevoie să moară, în expresia absolută a martirului? Dacă, în urma acelei clipe, modificând orice istorie până atunci sigură, repunând în discuție categoria postadevărului și printr-o aruncare de zaruri perfect măsluită anulând orice fugară certitudine de până atunci, mulțimile ar fi explodat, ar fi luptat cu forțele de ordine și cu susținătorii celorlalți, ar fi transformat țara în câmpul de bătălie al unui război civil, ar fi răsturnat orice democrație și într-un final apoteotic, după săptămâni de moarte și oroare, l-ar fi scos din închisoare și l-ar fi purtat în triumf până la Palatul Prezidențial, încredințându-i puterea și prin asta destinul lor?

Dacă, în vârtejul acestor evenimente, Robert ar fi devenit mâna lui dreaptă - în fond, nu ar fi fost nici primul și nici ultimul jurnalist care-și arăta adevărata față și intra în mod deschis în politică -, ar fi devenit numărul doi în țară, stăpânul absolut al tuturor sistemelor de comunicare, șef al unei inevitabile viitoare cenzuri, un om împlinit,'mare, puternic, bogat

peste orice măsură, în sfârșit realizat, așa cum oricine și-ar fi dorit să fie? Dacă, în urma unor alegeri anticipate și dinainte câștigate, Robert ar fi devenit prim-ministru, ocupând în sfârșit în lume locul pe care-1 merita? Dacă, dar numai dacă, și-a spus cu tristețe, toți cei care niciodată nu i se supusesem ar fi venit la el în genunchi, implorând iertare, măcar o privire îngăduitoare din partea omului puternic care ar fi devenit, oferindu-i totul atunci când nu mai avea nevoie de nimic, plângând și smulgându-și părul din cap în amintirea nenumăratelor momente când ar fi putut să-și dea. seama cine era el cu adevărat, dar n-o făcuseră? Dacă, reluând un gând părăsit mai înainte și nici măcar schițat în improbabila înlănțuire de evenimente care i se derulau prin minte, el ar fi devenit un bărbat demn de iubire? Demn să existe și altfel decât în anonimatul liniei a treia sau chiar a patra a unui partid, și altfel decât ca slugă a celor puternici, și altfel decât umil executant al ordinelor unor oameni ale căror adevărate motive nu le cunoștea și care' niciodată nu aveau să-i spună adevărul lor, pentru că pur și simplu era prea mic, prea nesemnificativ, prea ușor de înlocuit?

L-a smuls din reverie un e-mail afișat pe ecranul mașinii:

Dragă Robert,

Ne vedem la aeroport la ora stabilită.

Cu drag,

Ștefan

Toate gândurile i s-au șters din minte. Apocalipsa s-a stins ca un băț de chibrit uitat într-o scrumieră, politica s-a evaporat ca un fum,

adevărul s-a dus dracului, acum exista un singur adevăr, dragostea lui, scopul vieții și chiar al morții, singurul lucru care conta cu adevărat. *Dragă, cu drag,* deci accepta propunerea lui, avea să-1 însoțească, avea să fie al lui. Cuprins de duioșie, sugrumat de sentimente, nu. mai știa ce să facă cu mâinile. Simțea nevoia să coboare din mașină și să urle, să sară în sus, să-și cânte fericirea pe străzi, să spună întregii lumi cât de bine se simțea și cât de mulțumit era de viața lui. în acele clipe îl iubea pe Ștefan atât de mult, încât nimic, absolut nimic altceva nu mai conta. I-ar fi dat totul, i-ar fi oferit lumea, el era singurul viitor imaginabil, tot ce își dorea pe lume. El era Universul.

A condus exuberant pe ultimii câțiva kilometri care-1 despărțeau de terminal, era atât de fericit, încât saluta avioanele care decolau și aterizau și fredona un cântecel din copilărie care spunea ceva de genul: Avion, cu motor, ia-mă și pe mine-n zbor, a parcat în zona dedicată presei, și-a luat geanta din portbagaj, a intrat în aeroport, și-a cumpărat o cafea cu whisky și a ieșit pe terasa de afară să fumeze. Fericit, plin de speranță, optimist, așa cum întotdeauna își dorise să fie.

Când a rămas singur, când peste întreaga clădire s-a lăsat din nou liniștea, când a simțit în nări mirosul albăstrui al sfârșitului și a văzut firele de praf înceti- nindu-și mișcările în dâra de lumină care străbătea camera dinspre fereastră către un punct din fața bibliotecilor, când și-a auzit din nou gândurile mai tare, mai clar, reușind să se adune, și-a aprins trabucul la loc, a tras un fum în piept și l-a suflat perpendicular pe conul luminos. A privit volutele, mișcarea fără sens a

formelor albăstrui, felul în care dispăreau și erau pe loc înlocuite de altele în curbe și ovale de o stranie frumusețe. Asta-și dorise încă de dimineață, să rămână singur cu sine măcar câteva minute, să-și pună gândurile în ordine. Să poată gândi fără ceilalți, ca întotdeauna. Ca și cum nimeni altcine'va n-ar fi existat, ca și cum toți oamenii din jurul lui n-ar fi fost altceva decât obișnuitele obiecte lipsite de rațiune, manevrabile. Obiecte stranii, specii lipsite de inteligență, dar dotate cu voința instinctivă de a fi puternice. De a-i domina pe ceilalți doar de dragul puterii, fără alt scop anume.

S-a ridicat greoi, obosit, depășit de propriul corp și de suferințele lui. S-a gândit o clipă la pumnul de pastile luate zilnic și la inutilitatea supraviețuirii în acele condiții, la urâțenia sfârșitului mereu amânat, la ceea ce un prieten numise fenomenologia subitului. Da, de la un punct" încolo viața se desfășura sub semnul subitului, a unei banale întâmplări care putea declanșa un șir de evenimente care la rândul lor puteau aduce cil ele moartea. Lucru valabil pentru toți oamenii, ca și voința de putere. Aici era dezechilibrul care întotdeauna scăpa discuției, toți puternicii mureau. Era, în fond, singurul lucru sigur în ecuația puterii. A scos o carte din bibliotecă și a deschis-o la întâmplare, s-a sprijinit de corpul masiv din lemn și a citit o pagină. întotdeauna fix o pagină dintr-o carte luată la întâmplare, începută din mijlocul frazei și încheiată în mijlocul unei fraze din capătul de jos, un joc care-1 amuza și care în timp se dovedise foarte eficient în momente de derută, nu putea explica prin ce miracol.

A scos telefonul din buzunarul dé la piept, l-a deblocat și a apelat numărul lui Miron. A ascultât sunetele aparatului, într-un sfârșit a auzit trei bipuri scurte și aparatul a tăcut. Nici cu el nu voia să vorbească, îl evitase aproape toată ziua, era alegerea lui, avea să i-o respecte. Pentru moment. A așezat telefonul la locul lui în buzunar și a ieșit pe coridor, a privit rotonda cu scările în mijloc ca pe un loc nou, ca pé un deșert apărut acolo peste noapte, ca pe o lume dintr-odată nepopulată, din care toți oamenii dispăruseră într-o clipă și în care nu mai aveau să se întoarcă niciodată. Portretele figurilor ilustre ale partidului, mocheta persană care înconjura holul, parchetul impecabil, vopseaua gălbuie de pe ziduri, luminatorul uriaș din tavan, candelabrul fixat în textura de metal. O lume impecabilă, curată, ordonată, așa cum trebuia să fie. Mai încolo, două uși mai la dreapta, știa Că nu putea lipsi secretarul, el era întotdeauna acolo și nu ar fi plecat nicăieri pentru nimic în lume, chiar dacă nu vorbea aproape niciodată și trăia singur- în biroul lui, printre acte și monitoare. Un ciudat. La poartă sigur mai era cineva, vreunul dintre paznici așteptând ora la care avea să iasă din tură. Nimic altceva, oamenii ăștia aveau jobul perfect, stăteau pe un scaun și apoi plecau, nu li se cerea nimic și erau plătiți să facă asta.

A parcurs cei șapte-opt metri până la ușa biroului numărul unu și a împins-o aproape cu sfială, cu un gest pe care nu și-1 putea controla, gestul celui care nu vrea să deranjeze, dar trebuie să facă asta. Chiar în fața lui, o pată pe parchet. Ani de zile insistase să fie reparată,

fusese întotdeauna refuzat, pata rămăsese acolo și îl obseda, își amintea de ea și în somn, refuza să conceapă o lume cu parchetul nereparat. Pe peretele cu ușa era o bibliotecă la fel de mare ca aceea din biroul lui, la fel de plină de cărți, doar că aici nimeni nu deschidea vreodată vreun volum. Aici în general era liniște, prea liniște, aici de multe ori se vorbea în șoaptă și nimeni nu avea voie să facă gesturi bruște sau zgomot. în dreptul ferestrei era o măsuță înconjurată dè fotolii la fel ca la el în birou, covorul era la fel, biroul era puțin mai mic și pe el nu era nimic, cu excepția măslinului perfect îngrijit care trona asupra întregii încăperi. Cu rădăcinile parțial la vedere, cu tulpina curbată într-un S perfect și cu ramurile echilibrate încărcate de frunze mici, în vârful cărora luceau bobițe de rouă, micul copac reușea să creeze o perspectivă minunată asupra grădinii, printr-o iluzie optică bine echilibrată, părând - dacă-1 priveai din punctul corect, adică așezat cu fața înspre grădină, la nivelul lui — un copac secular plantat la o oarecare distanță în fața unei păduri, un copac singuratic care trona asupra peisajului și-i conferea o aură de noblețe.

Pe pereți, așezate la distanțe nu tocmai egale dictate și de dispunerea corpurilor de mobilier, dar și de ferestre și de biblioteca masivă, 14 portrete ale unui fotograf contemporan care la rândul lor aveau o poveste: fuseseră făcute în timpul unei burse la un azil de nebuni și erau imagini reale ale nebuniei și sărăciei și decăderii umane, imagini nestilizate, dar perfect surprinse ale umanului. Femei și bărbați în alb și negru, fără măcar o tentă de sepia, fețe schimonosite

sau, dimpotrivă, zâmbitoare, fețe deformate de râs sau de începutul unui hohot de plâns, o uriașă metaforă a ceea ce ar fi putut fi lumea dacă ar fi fost populată de nebuni și săraci, de violatori și de ucigași, de scursurile societății. Setul de fotografii era un cadou primit de la Robert, care și el le primise cadou și nu avusese unde să le pună; șeful se îndrăgostise de ele din prima clipă și pusese să fie montate chiar în biroul lui, unde și rămăseseră. Un set diferit (manechine dezbrăcate sau Îmbrăcate, trupuri din plastic contorsionate sau mutilate, resturi ale umanului) decora biroul de acasă al lui Costin, conferindu-i o noblețe aparte.

S-a așezat la birou, a luat de pe o măsuță ascunsă lângă corpul masiv de mobilier o greblă miniaturală și a nivelat pământul de altfel perfect nivelat de la baza măslinului. A încercat să tragă de o rădăcină și să o mute măcar un milimetru din locul ei, nu a reușit, s-a speriat dintr-odată de gestul lui și a pus mica unealtă exact în locul de unde o luase, regretându-și gestul ca pe un sacrilegiu. Așa ceva chiar nu se făcea.

Costin se născuse într-o familie de nomenclaturiști. Barancea. Copilăria și-o petrecuse în Primăverii, cartierul select al partidului comunist, într-o casă cu zece camere și o curte enormă amenajată de o renumită arhitectă. Când un popor întreg murea de foame, părinții lui huzureau. Avuseseră orice și-ar fi dorit pe lume, inclusiv, lucru care avea să se vadă foarte clar îh personalitatea lui Costin Barancea de mai târziu, posibilitatea de-a dreptul nobiliară de a trăi fără a avea nevoie de bani. în lumea lor,

totul era dinainte plătit, nimic nu costa, trăiau și se comportau exact ca aristocrații europeni - deținând lucruri ale căror prețuri nu le știau și stăpânind averi incomensurabile a căror valoare nu-i interesa. Costin studiase la cele mai bune școli, avusese dintotdeauna prieteni din pătura sus-pusă a societății, studența și-o petrecuse în Elveția și la un moment dat - aproape firesc - făcuse parte din cercul de intimi ai lui Nicu Ceaușescu, fiul dictatorului de atunci. Nu știuse niciodată ce însemnau nevoile, greutățile, lipsurile, deși nu putea spune că nu înțelesese în ce condiții trăia restul populației și cât de grea fusese viața în România înainte de 1989 și chiar după. Doar că - printr-un reflex al speciei sale, cea a nobililor din orice epocă și orice parte a lumii - alesese aproape inconștient să nu vadă și să nu-i pese de ceilalți. Totul îi fusese dintotdeauna oferit din abundență și totul i se cuvenea, aproape că nu-și putea imagina viețile celorlalți și pur și simplu alegea întotdeauna să închidă ochii și să meargă mai departe fără să-i pese. El și ai lui - un cerc relativ restrâns, câteva mii de oameni - stăpâniseră dintotdeauna țara și o considerau a lor în mult mai mare măsură decât orice patriot. Monarhi peste o țară de slugi, după ’89 fuseseră pentru multă vreme singurii bogați ai României. Milionari în dolari, proprietari peste casele în care înainte de revoluție locuiseră gratis, în câțiva ani acaparaseră capitalul din simplul motiv că ei aveau cu ce și ceilalți nu. Averile lor sporiseră spectaculos nu pentru că s-ar fi priceput la afaceri, ci pur și simplu pentru că doar ei puteau face afaceri. Ei cu serviciile, adică

ce rămăsese din aparatul de securitate al statului comunist, ei cu oamenii politici, majoritatea aleși tot din rândurile lor, pentru că altcineva nu candidase, ei cu relațiile în străinătate și cu puterea, pentru că avuseseră norocul să se afle la locul potrivit în momentul potrivit și nimic nu le . putuse sta în calc.

Iar Costin dintotdeauna se învârtise în acele cercuri, nu știa să trăiască altfel, nici nu era interesat. Dacă în tinerețe fusese deputat pentru un mandat, nefăcând nimic vreo patru ani de zile și regretând amarnic orele pe care totuși era obligat să le petreacă în fiecare zi în Casa Poporului, mai apoi hotărâse că nu avea sens să aibă el însuși putere, că nu i se potrivea, că statutul lui înalt putea fi menținut și fără a face parte din rândurile celor care vânau funcții. Alesese în schimb să devină sfătuitor de taină al puternicilor fiecărei zile, să-și petreacă viața între mondenități și culisele puterii și să-și conserve și chiar să-și sporească averea fără a se expune eternelor linșaje și acuzații de la un partid la altul. Aparent era un soi de om fără însușiri, foarte educat, stilat, afabil și respectuos până la manierism, poliglot, autor de cărți de politologic foarte prizate în mediile educate și în același timp un om retras, taciturn de cele mai multe ori, în orice caz, nu vreun expansiv și în realitate rece ca gheața în relațiile cu ceilalți. Chiar dacă știa tot, de cele mai multe ori tăcea. Expert în arta manipulării politice, mai diabolic decât un Medici și mai suav la nevoie decât vreun rege luminat, era cunoscut în cercurile puterii și aproape un anonim în viața de zi cu zi, ducându-și zilele izolat

în enormul lui palat din Primăverii și în sediul partidului pe care din întâmplare îl susținea într-un moment sau altul. Nu credea în vreo orientare politică, el credea în manifestarea puterii și în conservarea ei și de fiecare dată își făcea treaba cât mai conștiincios, indiferent de tabăra în care se întâmpla să lupte. Sceptic de la natură, nihilist ca orice rafinat, ironic prin virtutea unui defect dobândit, nu se temea de nimic și ajunsese deja la vârsta la care nu mai avea ce pierde. Căsătorit și fericit până la 50 și ceva de ani, deși fără copii, după decesul soției se însingurase și mai mult și alesese să lucreze alături de Miron din simplul motiv că nu-1 stresa nimeni și putea face orice voia, nimeni nu-1 obliga să facă nimic. își îngrijea colecțiile de artă, își vedea de minunatele excursii în străinătate, în timp bifând toate muzeele importante ale lumii, când i se cerea sfatul, răspundea și cam atât. înțelegea lupta pentru putere a celorlalți, dar nu și-o însușea. Din punctul lui de vedere, binele și răul erau același lucru sau mai degrabă nu contau, erau doar pași către un scop pe care îl considera legitim și nu punea preț pe asemenea detalii. Costin nu credea în bine și în rău, de fapt. El credea în ceea ce trebuia să facă și niciodată nu ar fi admis sau chiar înțeles că uneori le făcea rău celorlalți, nu avea asemenea sentimente, orice urmă de vinovăție îi era străină. Trăia și făcea. Nu mai iubea nimic, cu excepția amintirii aproape sacralizate a soției lui. Nu-și mai dorea nimic, în acea zi, singur în biroul lui Miron, nu era capabil nici măcar de o introspecție de moment, nici măcar nu încerca să-și dea seama ce simțea în

legătură cu lucrurile care tocmai se întâmplaseră. Dincolo de bine și de rău, privea admirativ micul copac și se pregătea de plecare.

E drept, cu șase luni în urmă încercase să poarte o discuție cu șeful 'lui. în timp mâi purtase’ asemenea discuții și cu alți șefi și de fiecare dată îi convinsese să facă pasul înapoi care li se cerea și prin asta îi scăpase de probleme. Doar atât le cerea sistemul acestor oameni: să facă un pas înapoi la momentul potrivit, să se retragă din funcția pe care o ocupau și să tacă o vreme' și, ca prin miracol, problemele lor dispăreau, dosarele se amânau la infinit, până când dispăreau și ele și își puteau trăi viețile liniștiți până la adânci bătrâneți fără ca cineva să se atingă de un fir de păr din capul lor. îi povestise lui Miron cum procedase cu ceilalți, îi expusese pe larg, cu răbdarea obișnuită, avertismentele nu foarte voalate pe care le primise și siguranța din vocile celor care discutaseră cu el. Vorbise cu pereții. Bărbatul din fața lui nu vrusese să audă de renunțare, de retragere momentană din politică, de cedarea puterii, de nimic. Pentru câteva clipe, lui Costin îi trecuse prin minte că poate totuși el însuși nu știa ceva, poate ce se spunea era adevărat și în atâția ani de zile el, atotputernicul, atoateștiutorul nu aflase despre vreo înțelegere de la vârful partidului și juca un joc ale cărui reguli nu le știa în întregime. îi trecuse prin minte că poate, doar poate, cei care-i vorbiseră despre o posibilă aliniere a țării la est nu jucau la cacealma, știau foarte bine despre ce vorbeau și nu făceau decât să-i transmită că acel lucru nu avea să se

întâmple — indiferent de consecințe. îl privise pe Miron atent, cu ochii mijiți, încercând să pătrundă dincolo de hotărârea din vorbele lui și dincolo de motivele stupide pe care i le tot înșiruia ca unui copil. își luase apoi inima în dinți și îi spusese curat: Dacă nu te retragi, ăștia o să te bage în pușcărie. Bătrânul îl privise senin, cu ochi goi, de fapt, nu-1 privise pe el, privise prin el și hu îi mai răspunsese nimic, trecuse la alte lucruri, din punctul lui de vedere mai serioase, și discuția nu fusese reluată niciodată, din acea zi cuvintele care se spuseseră sau nu se spuseseră stând între ei ca un văl prin care nu mai puteau comunica.

își continuaseră totuși colaborarea, deși Costin se oferise să plece și să-i lase locul lui unuia mai tânăr, își continuaseră partidele săptămânale de șah și discuțiile despre orice altceva decât subiectele pe care el le abordase în acea zi. Costin înțelesese că asta era alegerea lui și îl lăsase să și-o asume, era oricum conștient că nu putea face nimic și chiar o dezvăluire publică a lucrurilor sau o lovitură de palat în interiorul partidului nu ar fi dus la rezultate extraordinare, doar ar fi zdruncinat și mai mult poziția partidului în sondaje și n-ar fi folosit la nimic. își pregătise deci propria debarcare cu migală, treptat se retrăsese din consiliile de administrație controlate de partid, din funcțiile onorifice pentru care era plătit regește, renunțase la. toate avantajele și își luase propria decizie, în fond, cât se poate de potrivită cu situația: avea să. se retragă pentru o vreme în casa de la munte sau chiar avea să plece în străinătate, alegând să nu

participe la continuarea poveștii — oricare ar fi fost ea.

A învârtit bonsaiul pe toate părțile, l-a studiat, a scos ■telefonul din buzunar, l-a pus la loc și a ieșit pe coridor.

A intrat în secretariat și a cerut o cutie de hârtie de imprimantă, s-a întors, a. ridicat copacul aproape cu venerație, l-a așezat în cutie cu grijă, să nu lovească nici măcar o frunză. A așezat atent ustensilele miniaturale de grădinărit în cutia lor lucioasă cu capac de sticlă, adusă special din Japonia, a închis-o, a așezat-o pe birou și deasupra ei a pus cutia cu planta. Avea să i-o ducă lui Miron la închisoare la prima vizită, probabil peste câteva zile sau săptămâni. Până atunci i se părea mai potrivit să ia totul acasă și să se îngrijească el însuși de minimele condiții de supraviețuire necesare copacului, nu putea avea încredere în nimeni, nici nu era cazul, și-a spus. A ridicat cutiile, le-a sprijinit cu grijă în mâna stângă îndoită, a ieșit pe coridor, s-a oprit de parcă uitase ceva, a strigat la secretar să-i cheme șoferul și a pornit spre ieșire murmurând un Exit Ghost pe care nu-1 zicea pentru prima dată, era felul lui de a-și spune că se încheia o etapă din viață și mergea mai departe. A ieșit și s-a așezat pe locul, din dreapta-spate al limuzinei cu bagajul în brațe, refuzând net oferta șoferului de a-1 ajuta.

— Ai, bă Victore, și-o să stea mult?

— Zic ăștia că nu, de unde să știu eu?

— Da’ cum, mă, de tocmai lui i s-a întâmplat așa ceva, că nti înțeleeeg?

— Ete, s-mai întâmplă, ce să faci? Lasă, că n-a

murit nimeni.

— Știu, mă, știu, da’ așa o rușine...

— Haide, mă tată, că om vedea. Hai că mă duc la el.

— Ce să faci tu Ia el? a sărit maică-sa ca arsă de pe locul din dreapta al mașinii, aproape țipând.

— Păi, să-1 duc cu băieții până acolo, ce să fac?

Da nù era mai bine, mă mamă, să nu te vadă lumea tocmai azi cu el?— Era, da’ n-am ce face.

Bătrânii au tăcut. Mai ales maică-sii i-ar fi plăcut să-i poată spune ce să facă, să-l oprească, să-1 facă să nu se expună într-o asemenea situație.

— Auzi, bă Victore, a schimbat Vicky vorba, ți-a adus mă-ta niște ouă, niște zacuscă.

— Hai, bă tată, despre asta era vorba, i-a răspuns, abținându-se cu greu să-i închidă telefonul în nas. Pe bune acu’, țara arde...

— Păi, și ce, acu’ nu mai mănânci? i-a răspuns bătrânul pe un ton glumeț, mulțumit totuși că nu îi închisese telefonul în nas.

înțelegea foarte bine situația, dar el făcea întotdeauna ce trebuia să facă și trebuia să-și joace rolul de clovn la perfecție, chiar dacă știa că ceilalți se enervau și într-un final îl dădeau dracului cu poveștile lui.

— Bine, mă, hai că închid, vorbim când ajung acasă, pa-pa.

Nu a mai așteptat un răspuns, a apăsat scurt butonul de pe volan și a eliberat frâna. Nu știa care era programul, dar în mod sigur trebuia să ajungă și taică-său și maică-sa îi mai lipseau, în rest le avea pe toate. A privit cu coada ochiului parcela îngrădită din curtea sediului, printr-o combinație pe care el nu o știa foarte bine - probabil o datorie la vreun rechin imobiliar, vreun favor, ceva -, o bucată de 20 pe 20 de metri trecuse din proprietatea statului în proprietatea unui privat cam obscur (cu siguranță în acte nu era proprietarul real) și exact acolo, în buricul târgului, urma să se construiască un bloc cu trei

etaje, un boutique extrem de scump, care avea să-l îmbogățească pe proprietar încă din faza de proiect. I-ar fi plăcut, de dragul artei măcar, să aibă și el niște firimituri de-acolo. Nu-1 chemase nimeni la combinație și chiar nu era momentul. A privit harta de pe ecranul mașinii, totul era roșu, stradă cu stradă; a tras de volan, urmând indicațiile, și s-a oprit după nici 30 de metri într-o coadă de mașini ai căror șoferi probabil încercau să facă același lucru ca și el, să străbată centrul.

De o parte și de alta a străzii, blocuri elegante, vitrate, cu apartamente uriașe care aparțineau păturii de sus: politicieni, oameni de afaceri, amante, rude, același lucru, o lume relativ mică și prosperă. Locuiau temporar - aproape nimeni nu avea o singură casă, pe cea de acolo - în centrul orașului, în apartamente de câteva sute de metri pătrați al căror preț crescuse în timp până la peste zece mii de euro pe metrul pătrat, apartamente construite aproape întotdeauna pe aceeași schemă: rechinii cumpărau de la foștii proprietari din interbelic dreptul de proprietate, angajau avocați și fie obțineau despăgubiri uriașe de la stat, despăgubiri care nu de puține ori însemnau zeci de milioane de euro, fie primeau în proprietate respectivele terenuri și construiau blocuri de lux din care câștigau aceleași zeci de milioane de euro. Schema era veche și mereu aceeași, așa se construise fața nouă a orașului și așa avea să fie întotdeauna, Victor însuși deținând drepturile pentru două terenuri aflate pe o stradă paralelă celei pe care se blocase, drepturi pe care le cumpărase pe o nimica toată, un milion și jumătate de euro, și din care aștepta

să facă - după calculele lui - vreo 20 de milioane. Totul ca sport, asta era una dintre ocupațiile lui și ajunsese în punctul în care banii ca atare nu mai contau, erau simple cifre pe care le învârtea în minte aproape automat. între el și orice alt angajat al lui care locuia într-un apartament cu două camere de la periferie exista o singură diferență, banii, în rest gândeau exact la fel. Nici el nu mai știa de ce făcea toate acele lucruri, ar fi fost atât de simplu să se retragă și să-și șteargă toate urmele din afaceri, să vândă absolut tot și să trăiască o viață de nabab oriunde în lume, fără să mai miște un deget toată viața, și totuși continua, alerga de dimineața până seara, plătea mii de oameni și conducea în mod deschis sau din umbră zeci de firme, investea, câștiga, pierdea într-un vârtej necontrolat care era viața lui și din care nu mai putea ieși.

Pe ecranul mașinii a apărut un e-mail, era înregistrarea pe care i-o ceruse de dimineață băiatului de la bar. Bun băiat, avea să-1 facă șef. A apăsat zâmbind pe iconița cu atașamentul, a privit câteva secunde scena de sex din vestiarul de la piscină, bună treabă, și-a spus. A căutat un număr de telefon în agendă, a apăsat pe iconița cu pricina și a așteptat să i se răspundă.

— Domnul Ionescu, bună ziua.

— Bună ziua, spuneți.

— Sunt Victor.

La capătul celălalt al convorbirii, tăcere. Victor nu avea nevoie de nume de familie.

— Ne-am văzut săptămâna trecută.

Celălalt tăcea și îl asculta.

— Ați fost destul de reticent cu privire la

propunerea noastră de afaceri, vă trimit chiar acum un e-mail cu precizări și voiam să vă spun că ne menținem oferta, deși în perspectiva crizei care se apropie, știți.

— Nu știu, domnul meu, a răsunat în habitaclu vocea celuilalt.

Uscată, seacă, așteptându-se dinainte la ce era mai rău. Victor l-a așteptat să-și deschidă e-mailul,' i s-a părut că a auzit o înjurătură imediat reprimată, apoi:

— Bă căcatule, a spus vocea, te bag în pușcărie pentru șantaj cu tot neamu' tău, auzi?

— Stimate domn, i-a răspuns liniștit, nu cred că e cazul să ne jignim, n-ar avea sens să ajungem la discuții nedorite pentru toată lumea, a completat Victor pe o voce la fel de uscată ca a celuilalt, dorindu-și să-1 aibă în față și să-i spargă fața de un birou.

— Aveți dreptate, dragă domnule, dar eu tot mă duc cu înregistrarea unde trebuie.

— Până când vă duceți unde aveți treabă, drăgălașul videoclip va fi urcat pe toate rețelele și va fi promovat elegant pentru a arăta moravurile decadente ale acestei țări, i-a spus Victor, zâmbind el însuși la propria glumă.

— Să mori tu că ai avea tupeu să faci așa ceva.

— Nu știu de când ne vorbim la-pertu, stimate domn. Bă! à urlat schimbând brusc tonul. Tu chiar îți închipui că îmi pierd vremea cu tine și dau doi bani pe fie-ta aia și pe ce căcat vrei tu să spui? Vii mâine-dimineață la prima oră și semnezi, te aștept la opt fix, dacă n-ai apărut, filmulețu' e online. Ne-am înțeles?

— Tu să nu mă amenințI pe mine, mă Victore,

a spus celălalt calm, între timp adunându-se. Să nu mă amenințI, auzi? Ne vedem mâine la opt.

A ascultat satisfăcut cele trei sunete care-i semnalau sfârșitul convorbirii, era o plăcere să facă afaceri cu oameni pe care-i avea la mână cu ceva, totul mergea șnur. A prins un coridor liber în trafic și a străbătut în câteva zeci de secunde aproape două străduțe, apăsând la maximum pedala dé accelerație și făcând lumea să urle în jurul lui. Mașina era, ca multe alte lucruri, chestiune de statut. Iar în România mașinile de lux se vindeau ca pâinea caldă, ajungându-se la momente când pentru modelele de top se făceau liste de așteptare la reprezentanțe și să dădeau șpăgi. Victor întotdeauna conducea ultimul model al uneia dintre cele mai luxoase mărci de mașini, neacceptând nimic sub cinci sute de cai putere. Iar asta însemna că din când în când se putea amuza depășind pe toată lumea și făcând străzile să urle și să vibreze.

Când a ajuns în dreptul străzii pe care locuia Miron, a încetinit, a tras pe dreapta și a așteptat să-1 ajungă din urmă masiva mașină de intervenție care pornise odată cu el de la sediu. Un Hummer uriaș cu motor de cinci litri supraalimentat, în care erau patru dintre cei mâi buni băieți ai lui, sportivi profesioniști care făcuseră o carieră în domeniul pazei și protecției și care oricând puteau egala în pricepere trupele speciale obișnuite ale statului. Ca și-n alte state din est, cei puternici aveau la dispoziție mici armate private de bodyguarzi care-i însoțeau peste tot și care le asigurau protecția zi și noapte, fie pentru că era nevoie, fie, din nou, pentru a

etala un anume statut. Victor, bineînțeles, era unul dintre cei mai bine păziți oameni din România. Merita asta. Și asta. Merita orice. A văzut mașina uriașă în oglinda retrovizoare, a scris un mesaj pe telefon și în același timp a scos mașina din locul de parcare în care o introdusese și a intrat pe străduța privată fără să apese accelerația, cât mai lent cu putință, chiar atingând puțin frâna. Străduța era un soi de cartier al celor mai puternici și bine plasați, fiind de fapt drumul de acces către una dintre vilele prezidențiale de pe lacul din nordul capitalei. Cu excepția președintelui, nimeni nu mai locuia în vreo vilă, toți ceilalți aveau apartamente pe câte un etaj al celor câteva vile uriașe, nu mai mult de zece, rămase în proprietatea protocolului de stat și închiriate pe nimic doar demnitarilor. Eternul circ al vilelor, și-a spus, zâmbind în gând. Faci ce faci și trebuie să cumperi casa în care stai, că n-o să plătești chirie la infinit.

A oprit pe un loc de parcare al unei vile din vecini, a scris uri mesaj pe telefon, pentru o clipă i-a trecut prin minte să urce. S-a abținut. De mulți ani de zile, Miron locuia cu diversele lui amante într-un apartament de la etajul 1 al vilei cu numărul 6, în realitate, o adevărată casă pe un singur nivel de trei sute de metri păiraţI, mobilată cu un gust impecabil, cu parchet din lemn nuinlv, mobile vechi și prețioase, covoare de Buhara și oglinzi vcnc|lcne, cu servicii de masă din argint, pahare de cristal șl servi' tori, o casă care i s-ar fi potrivit foarte bine șl umil nobil, dar care era întreținută din banii statului șl așa avea să fie pentru totdeauna. Era unul dintre puținele

locuri din capitală la care rechinii și samsarii imobiliari nu se. puteau gândi, apropierea de vila prezidențială de protocol transformând strada în obiectiv de maximă securitate și în consecință făcând imposibilă orice afacere veroasă cu respectivele proprietăți. Dacă vreunul dintre bogății și puternicii zilei ar fi reușit să cumpere măcar apartamentul în care locuia ar fi fost ceva. Dar era imposibil, orice încercare se lovise în timp de zidul de netrecut al obiectivului de nivel zero, cum erau numite.

Nti știa la ce să se aștepte. Pentru orice eventualitate, le-a scris băieților din mașina de intervenție care-1 însoțea și unul dintre ei a coborât în fața vilei. S-a rezemat de gard și și-a aprins o țigară. Reporterii din jurul lui - prin mijloace numai de ei știute, câțiva reușiseră să treacă de bariera de la intrare și pichetau strada - așteptau același lucru ca și el, ieșirea lui Miron. Probabil se așteptau la o declarație explozivă, la dezvăluiri din cercurile puterii, lucruri care ar fi făcut un rating uriaș și le-ar fi ridicat cota. Oamenii-loterie, așa li se spunea. Oamenii ce puneau întrebări și uneori primeau răspunsuri care le propulsau cariera pe înălțimi nebănuite fără să facă nimic special pentru asta.

Victor aștepta fumând, cu o mână scoasă neglijent pé geamul mașinii, scuturând scrumul direct pe caldarâm, îi trecuse prin minte să-și mute scrumiera la îndemână, dar nici de asta nu avusese chef. Se simțea destul de încurcat în situația dată, se aștepta ca bătrânul să-i facă morală, să-i reproșeze trădarea, să urle la el, să-i facă scandal. Avea tot dreptul. Din punctul lui de

vedere îl trădaseră toți, asta se întâmplase, nu era nimic de obiectat. Și Victor nu-și putea scoate din minte lipsa lui de reacție, plecarea lui tăcută din sediu, lipsa oricărei acțiuni în cele aproape două ore care trecuseră. Părea, cu uri cuvânt atât de ciudat în ceea ce-1 privea, resemnat. își accepta soarta, asta voia să transmită. Jucase și pierduse? Nimeni din lumea lor nu își accepta vreodată înfrângerea, nu așa funcționau lùcrurile, nu exista așa ceva. Victor văzuse multe în ultimii ani, mai fuseseră închiși și alții, dar niciodată nu fusese atât de liniște, nimeni, niciodată, nu se resemnase și nu-și acceptase înfrângerea. Chiar și din. închisoare cei condamnați continuaseră să dea declarații în presă, să lanseze teorii ale conspirației, să lupte pentru modificarea legilor justiției, astfel încât un mic paragraf nebăgat în seamă de nimeni să-i scape de pedepse și să-i scoată basma curată, de fapt, de ani de zile cel mai important subiect pe agenda publică era tocmai acesta, modificarea legilor justiției în beneficiul infractorilor. Iar Miron sprijinise întotdeauna toate demersurile lor, transformase partidul într-un bastion al corupției și într-o tribună a luptei împotriva justiției doar ca să-i scape pe ei. Și iată că acum, când era vorba de el însuși, tăcea mormânt.

Fără Costin, fără armata de avocați străini și români plătiți regește, fără presă, fără baronii locali atât de loiali lui și luptei pentru schimbarea legilor justiției și spălarea păcatelor tuturor, fără niciun prieten lângă el, Miron își așteptase condamnarea în liniște, într-o liniște suspectă. Poate că știuse? Poate că știuse totul dinainte? s-

a întrebat Victor. Poate că în realitate avea să se răzbune, poate că își construia intenționat o imagine de martir - nu era primul, nu avea să fie nici ultimul martir din politică - și în timp avea să-i zdrobească pe toți, răzbunându-se așa cum făcuse întotdeauna, crunt, fără nlclun fel de sentimente? Nu înțelegea nimic din tot ce se întâmpl:!, privea poarta păzită din capătul străzii și își spunea că nil era nimic de înțeles, pentru moment, lucrurile trebuiau hialc ca atare și poate, doar poate, bătrânul avea să-i spună unele lucruri cât timp aveau să fie amândoi în mașină, singuri, departe de orice; închiși după geamurile blindate și vorbind ca între prieteni, cum făcuseră întotdeauna.

Cu coada ochiului a văzut ușa de la intrarea vilei deschizându-se încet, dintr-odată reporterii de teren s-au activat și s-au adunat ca un roi de muște în jurul intrării, omul lui a deschis poarta, 1-â văzut pe Miron spunându-i câteva cuvinte și - cu o privire spre el și o ridicătură din umeri care nu reușea să-i transmită nimic - bărbatul masiv din brigada de intervenție a luat mica geantă de voiaj din mâna lui Miron și s-a îndreptat împreună cu acesta spre mașina de intervenție. Reporterii i-au urmărit, strada a răsunat de întrebări, în privirile lor se citeau uimirea, dezamăgirea, disperarea celor care așteptaseră degeaba o declarație și nu aveau să o obțină, bodyguardul a deschis ușa din dreapta-spate a mașinii și Miron a urcat tăcut, fără nicio expresie pe față, rece ca un mormânt, fără să arunce măcar o privire spre mașina lui, mașină pe care totuși era imposibil să nu o fi zărit măcar cu

coada ochiului. Victor a văzut mașina începând să facă manevra de întoarcere, bodyguardul tânăr s-a apropiat de mașina lui și a urcat pe locul din față. L-a privit fără nicio emoție, în fond, nu era treaba lui.

— Nu i-ăi zis, mă, că-1 aștept în mașină?

— I-am zis.

-Și?

— Și a zis că el merge cu aia mare, să vin eu cu asta.

— Atât?

— Atât.

Victor n-a mai zis nimic, a întors mașina și a pornit după mașina uriașă în care pe locul din dreaptă-spate era chiar Miron. A oprit scurt, i-a făcut un semn bărbatului de lângă el să treacă pe locul din dreapta-spate al mașinii lui, poate era mai bine ca toată lumea să creadă că Miron era acolo, nu în cealaltă mașină. De parcă ar mai fi contat, și-a spus. în orice caz, nici cu el nu voia să vorbească. Probabil că își făcuse dinainte planul de a merge cu mașina de intervenție, nu era nimic întâmplător și Victor s-a întrebat ce mai căuta el acolo, de ce-și pierdea ziua conducând prin aglomerație o mașină cu totul inutilă, de ce nu-1 lăsa să plece Cu băieții până la poarta închisorii și el să-și vadă de ale lui. îi era foarte clar că Miron nu voia să-i spună nimic, din punctul lui de vedere, nu era nimic de spus, totul trebuia să se desfășoare așa cum se desfășura și orice discuție devenise inutilă.

De cealaltă parte a centrului, de cealaltă parte a biroului, Roxana stătea goală în cadrul ferestrei. Corpul ei era frumos, echilibrat. Fără să vrea neapărat, când a ridicat ochii din pământ, Ștefan a privit lumea printre picioarele ei și și-a spus că așa trebuia să fie, lumea întotdeauna trebuia privită din unghiul format de două picioare, vezi Olympia, originea lumii, în fond, la început a fost pizda, nimic altceva. Foarte clar, și-a spus, exact câ-n povestea cu oul și găina, la începutul umanității a fost. Nu vreun cuvânt, poate un urlet fără sens. O maimuță care a născut un prim om și a urlat. A zâmbit și și-a continuat gândul întrerupt cu câteva clipe înainte: La originile fiecărei case frumoase stă o groapă infectă plină cu noroi, stau pereți murdari pe care se pișă muncitori beți, în podele sunt căcați uscați ai celor care luni de zile n-au avut o toaletă în jegul construcției. A privit-o pe Roxana, știa ce făcea, voia să-i arate ce pierdea, doar că nu știa nimic, absolut nimic. Și nu avea să aile. Al' II putut să deschidă laptopul și să-i scrie un c-inall pe caie să-1 programeze să fié trimis mai târziu, când el avea să fie deja în aeroport făcând ce? Prostituându-sc pentru artă. Ce istorie, bă! și-a spus râzând în gând. Istoria c istoria istoriei, hai să ne jucăm de-a cuvintele, ce altceva mi-a mai rămas? Plec la aeroport beat, trebuie să mă îmbăt, exclus să mă duc treaz, m-aș întoarce în secunda doi și mi-aș băga picioarele în oferta boului ăluia și aș muri de foame și părăsit de asta, dar niciodată nu aș putea, nu treaz, oricum, neapărat beat, de acum înainte numai beat până la noi ordine, asta e noua mea meserie, beau.

împingându-și puțin mijlocul înapoi, cabrându-se, oferindu-se privirii după ce el o refuzase net când i se aruncase în brațe - rupându-i inima, smulgându-i-o din piept și aruncând-o departe, în zona numită frică -, Roxana privea pe geam fără să vadă nimic. Nimic în afară de o imensă vinovăție, de sentimentul greșelii de neiertat, de conștiihța faptului că - și dacă nu avea să se întâmple nimic - ea-și făcuse deja planuri și îl trădase pe Ștefan, că totuși în camera de hotel din provincie se petrecuseră niște lucruri nu tocmai nevinovate, că acum, când el pleca atât de misterios, ar fi trebuit poate să-i spună, să-și ceară iertare. Dacă știa? Dacă pleca pentru că aflase și nu vpia să o confrunte și era felul lui de a-i spune cuvinte pe care altfel nu i le-ar fi spus niciodată, era felul lui de a o pedepsi? Dacă totuși plecarea lui nu era atât de intempestivă și nevinovată cum părea la prima vedere, ci un plan foarte bine pus la punct, un pas dintr-o înlănțuire de evenimente ce aveau să culmineze cii un telefon al lui din Nisa sau din altă parte, telefon sau chiar e-mail prin care îi spunea să-și ia catrafusele și să se care unde vedea cu ochii? Era cât se poate de posibil, totul era posibil și nimic nu i se părea mai nesigur decât singurătatea în care urma să o azvârle plecarea lui, decât starea incertă în care avea să rămână, decât întrebările care aveau să o bântuie și aveau să-i distrugă viața. își cunoștea foarte bine nesiguranța, își știa reflexele de apărare, tendința de a se agăța de orice element de siguranță, de a căuta întotdeauna să fie în rândul lumii. Chiar dacă mai avusese aventuri, fuseseră doar aventuri și

niciodată nu le luase în serios. Ea știa că singură în necunoscut n-ar fi putut trăi la fel de bine ca într-un mediu sigur, asta era cât se poate de limpede. Și acum? încă vreo câteva minute de exhibiționism fără rost și dobitocul ăsta avea să-și ia geanta și să se care din casa lor, din viața lor, din locul ei sigur, ce tâmpenie!

După iureșul din social media din acea dimineață, așteptase alte instrucțiuni. Sigur că se zâmbise, se făcuseră multe glume, totul se transformase într-o nebuloasă mai neclară decât orice, dar Ștefan știa bine că Robert și oamenii de deasupra lui nu lăsau niciodată nimic la voia întâmplării, erau foarte bine organizați și știau să se folosească de uneltele de comunicare într-un mod impecabil, el însuși învățase totul de la ei și acum se simțea oarecum dezorientat, nu primea niciun e-mail, niciun semn, toată agitația de dimineață se stinsese ca prin farmec și nu știa ce să facă, ce urma. Poate că sponsorii lui și ai întregii grupări pe care o coordona chiar în acea clipă organizau o uriașă lovitură de imagine, poate că avea să primească un e-mail CU instrucțiuni detaliate cu privire la ce avea de făcut, poate că trebuia la rândul lui să trimită e-mailul mai departe, cu obișnuitele promisiuni de remunerație, dar așa, să nu se întâmple nimic, asta era inacceptabil, era o nebunie, dintr-odată se simțea inutil, o rotiță în plus în angrenaj, nesigur. Avea și el teoriile lui, știa și el (sau își închipuia că știa) anumite lucruri, oamenii vorbeau, frânturile de informații circulau și un ochi atent ar fi trebuit să știe t»rt (Im'ltvi' M'iiMil ascuns în fragmente, ar fi trebuit să șll<> nrt

puiul i tip la cap frânturile de informații și să obțină o ioillhl < Al de cât coerentă a adevărului. Doar că de dala IIMII nil! Nimic nu se lega. în orice lume normală, conchimniurii lui Miron ar fi trebuit să fie urmată de un adevărat val de propagandă, de o luptă crâncenă, de un adevărat măcel în social media și în presă. Toată lumea ar fi trebuit să fie peste măsură de ocupată, nervii ar fi trebuit să urce la cote paroxistice, într-un fel, era sfârșitul lumii și cu toții puteau profita de pe urma lui. Nimic mai profitabil ca apocalipsa, se știa. Și totuși, nimic. Mailul ăla siropos de la Robert, fără nicio legătură cu ce se întâmpla, fără niciun sens în tabloul general al lucrurilor. De parcă lumea se oprise în loc și nimic n-o mai putea clinti, nici banii, nici puterea, nici voința dementă a celor care niciodată, absolut niciodată nu depuneau armele. Pe bune, îi susținuseră ani de zile, îi făcuseră oameni și acum, când loialitatea lor aproape necondiționată ar fi putut însemna ceva, nu cereau nimic înapoi. Bine, Robert îi cerea să devină iubitul lui, dar asta n-avca nicio legătură și-n timp ce-și turna încă un pahar de coniac a privit-o pe Roxana și a simțit o lacrimă formându-i-sc în colțul ochiului, dar s-a adunat imediat, a băut și a continuat să privească în gol prin acel unghi de care nu voia să se despartă cu niciun chip. Ar fi vrut să-i spună că pleca pentru binele lor, ar fi vrut să-i spună adevărul și să-1 lase să plutească între ei, să-i spună exact ce făcea pentru relația, pentru viitorul lor, să o facă să se simtă cât mai vinovată și cât mai datoare și cât mai dispusă să-1 aștepte, pentru că avea să se întoarcă. Sigur avea să se

întoarcă, mult mai devreme decât își închipuia ea.

Simțea nevoia să spună, să-i spună adevărul. Numai lui. Să stea în fața lui goală, frumoasă, sinceră și să-i spună tot. Seara de la hotel, tulburea rătăcire a simțurilor, de-nțeles, planurile ei de a-1 înșela și în cele din urmă de a-1 părăsi, totul, fiecare gând al ei, fiecare gest prin care îl trădase, să-i arate telefonul cu mesajele schimbate cu celălalt, să-1 pună în situația de a alege să rămână cu ea, de a nu o lăsa singură, să-i spună că a o lăsa singură însemna a o arunca în brațele celuilalt, nu, nimic altceva, însemna a o lăsa pradă deciziilor dinainte luate și a i le confirma pentru că, de fapt, el o părăsea pe ea, el era de vină, ea nu ar fi. Dacă. Simțea nevoia să-i spună adevărul nu pentru că asta ar fi schimbat ceva între ei, era destul de sigură că bărbatul taciturn din fața ei își gândise foarte bine acțiunile și chiar dacă în relația cu ea era un fătălău - în general era un om foarte dur și decis, duritatea lui provenind din frustrare și din nevoia de a-i domina pe ceilalți, care caracterizează orice om slab, dar nu era momentul pentru psihanaliză -, un pizdă-plânge în primul rând incapabil să fută ca lumea, lucru îngrozitor, ceva punea el la cale și faptul în sine de a-i spune adevărul ar fi scăpat-o de neplăcerea de a-1 auzi spus de el. Cu fiecare minut care trecea, era din ce în ce mai sigură că el știa, că pleca nu pentru a-și continua cariera, nu pentru a-și căuta eternul agent pe care nu-1 găsea, nu pentru a publica cine știe ce în Franța, ci pentru a fi destul de departe de ea cât să-i spună drept tot ce, știa și să o lase pe drumuri, aproape muritoare de

foame într-o lume dușmănoasă și rea care abia aștepta să o calce în picioare. Nici nu voia să-și imagineze cum ar fi fost viața ei publică fără el, refuza acest gând, în câteva secunde ar fi devenit uh nimeni și asta nu putea accepta cu niciun chip, mai ales că nu putea fi sigură că celălalt era serios, că-și dorea o relație cu ea, că se putea baza pe el. *

Poate că totuși putea face ceva. Să deschidă Facebook și să scrie. Să spună tot ce știa, adevărul lui, anii în care fusese plătit să mintă și să manipuleze opinia publică, să creeze diverse nuclee de influență și să plătească oameni care să răspândească versiunea lui de adevăr, versiunea lor de adevăr, să joace așa cum i se cânta pentru bani și putere. Atunci, în acea zi în care toată lumea - deși pe tăcute - era cu ochii pe el, pe ei, să intre online și să mărturisească, să spună date, nume, sume, să-și sprijine mărturisirea publică pe datele concrete ale situației, să spună până și din ce conturi fusese plătit, să-i enumere cu nume și prenume pe toți cei care fuseseră’ alături de el și la rândul lor fuseseră plătiți, să vorbească despre manipularea culturii înspre scopurile ascunse ale partidului, despre pretinsa aliniere la valorile europene și globaliste doar pentru bani și vizibilitate, despre tot și toate dintr-odată, în câteva pagini care imediat aveau să fie preluate de toată lumea și aveau să-1 facă mai celebru decât fusese vreodată. Să-i arate și Roxanéi ce făcuse, să pună acolo și numele ei cu fiecare lucru pe care îl făcuse pentru ea, cu fiecare om pe care îl convinsese să o sprijine și să o plătească, totul în detaliu, ca într-un delir foarte

bine structurat. Să facă asta și apoi, omițând cu intenție câteva nume esențiale din poveste, să ceară pentru el suficient cât să nu mai aibă nicio grijă. Să ceară să i se plătească nu scrisul, nu vorbirea, ci tăcerea - mult mai scumpă decât celelalte două. Să le scrie celor interesați și să le spună că se săturase de ei, apoi să-și ia iubirea și să dispară pentru totdeauna undeva unde nimeni nu știa de ei, într-un loc frumos și ferit de toate rahaturile în care trăiseră scufundați atâția ani, un Paradis numai pentru ei doi.

Și-ar fi dorit puțină afecțiune. Ceva care să-i liniștească îndoielile, un gest care să însemne ceva, puțină apropiere. Vedea între ei doi o lume, bărbatul de lângă ea era deja plecat, deja o părăsise și lumea ei se sfărâma. Să lupți ani de zile pentru uri strop de siguranță - chiar dacă așa ceva nu există - și să o vezi dispărând într-o dimineață, ca toamna. L-a privit de aproape, nu era nimic de spus, nimic de făcut, poate nimic de sperat.

Cu mintea din ce în ce mai încețoșată de alcool, din ce în ce mai detașată, mai liberă, Ștefan și-ar fi dorit să scrie. Să lase tot pentru moment și să deschidă un fișier și să noteze în el. tot ce se întâmpla, detaliile, mișcările, amănuntele care sprijină orice text, nu, nu ideile, fărâmele infinitezimale de gesturi și începuturile de privire și ce rămâne după atingere, totul într-un început care să nu ducă nicăieri, într-un etern început pe care apoi să-l perpetueze la infinit și să-1 transforme în altceva,’ mereu în altceva, fără sfârșit. Ce să-i mai fi spus Roxanei? Poate că avea să-l aștepte, poate că nu. Sau poate că el însuși

avea să fie capabil de o decizie - mai devreme sau mai târziu — și avea să-i spună sau nu avea’ să-i spună nimic, avea să se comporte ca atare, să-și joace cărțile și să-și trăiască viața în continuare. Nu știa. Și, mai presus de orice, nu voia să o mintă. Și-a privit ceasul, a luat de sub birou geanta, a pus în ea laptopul, tableta, încărcătoarele, s-a ridicat, s-a clătinat puțin, a închis geanta de voiaj, a privit-o cu toată blândețea din lume - mică, neajutorată, poate chiar sinceră -, a respirat adânc, s-a întors la birou și a băut și restul de coniac din pahar, a spus:

— Mă duci până la stația de autobuz?

— Știi că nu-mi plac despărțirile.

— Știu.

— Vorbim la telefon, mă suni de la aeroport.

— Te sun.

A sărutat-o pe obraz - atingere străină din care lipsea orice intimitate, sărutul celui deja plecat -, și-a aruncat geanta de laptop pe umăr, a apucat hotărât de geanta de voiaj și a ieșit.

Ceață în-privire, un ușor tremur al mâinilor și picioarelor, obișnuita nesiguranță dată de alcool, a intrat în buticul de lângă scara blocului și a cumpărat o sticlă de două sute de mililitri pentru drum. Cu un gest mai mult decât melodramatic, a ridicat privirea spre ferestrele invizibile ale mansardei și s-a simțit cuprins de duioșie, de iubire chiar, a vrut să se întoarcă, să cadă la picioarele ei, să rămână cu ea pentru totdeauna, orice s-ar fi întâmplat. Copilării, și-a spus, și-a continuat drumul spre stația de autobuz cu mersul decis al oricărui om beat care nu vrea să

lase să se vadă asta. A așteptat, a scos sticluța din buzunarul gecii de fâș și a luat o gură, autobuzul a venit suspect de repede, parcă-1 așteptase pe el, a urcat și s-a așezat .pe scaunul din față. Orașul aglomerat, orașul ca întotdeauna, banal, cenușiu, murdar, nimeni niciodată nu avea să strângă toate gunoaiele de pe străzi, devenea o capitală cu adevărat europeană, și-a spus zâmbind. își evita propriile gânduri, se temea de ele, nu voia să aibă de-a face cu propria minte în acele clipe. Sfâșiat între două decizii imposibile, prefera să privească pe fereastra autobuzului și să bea din când în când o gură de coniac. Nimic altceva de făcut.

Când autobuzul a ieșit din pasajul de la Băneasa, a privit în jurul lui și s-a simțit distrus, singur, sfărâmat de hotărârea pe care o luase. A privit mallul, podurile care se succedau, pădurea, orașul vecin, la ultima stație înainte de aeroport a coborât și a intrat într-o benzinărie. A cumpărat altă sticlă, s-a așezat la o masă și și-a ridicat privirea spre un avion care tocmai ateriza încet, neverosimil de încet, planând peste șoseaua și câmpul din fața lui.

O singură dată mai fusese aproape. în studenție, după o beție la restaurantul din fața universității cu niște golani pe care-i cunoștea dinainte și cu care se mai întâlnise și alte dăți. Băuseră mult, unul dintre bărbații cu care era îl privise insistent toată seara, îi făcuse cinste, el nu văzuse nimic din tot jocul, pe la zece seara îl invitase doar pe el să continue cheful în apartamentul lui din Berceni, acceptase fără să se gândească, voia să bea, să se îmbete crunt, să

uite ceva, ca de obicei, luaseră un taxi și când ajunseseră acasă la bărbatul înalt și nu neapărat urât în sufragerie mai erau doi bărbați, primise o bere, îi privise pe toți fără să înțeleagă ce se întâmpla, la un moment dat, bărbatul îl chemase în dormitorul din apartamentul confort doi și cu o privire languroasă îi spusese: Ăsta e patul, Ștefan. îl privise, într-o fracțiune de secundă înțelesese tot, izbucnise într-un râs dement, îi trecuse prin minte să-i spargă sticla de bere în cap și să fugă, răspunsese la fel de stupid, cu un râs dement: Și dacă ăsta e patul, ce? Bărbatul se încruntase, îl privise fioros, o cicatrice de pe frunte i se înroșise ca la comandă, îl apucase de braț și îi spusese: Ăsta e patul în care mi-o sugi, Ștefan. Se smulsese din strânsoare, pornise pe coridor, bărbatul uriașe: Ține-ți-1, bă, că fuge, până să se dezmeticească ceilalți doi, ieșise și coborâse scările în goană, niciodată nu știuse dacă îl urmăriseră sau nu, oricum totul era în ceață, n-ar fi putut spune unde era apartamentul cu pricina, pe ce stradă, luase un taxi și băuse până dimineața în gară, înconjurat de oameni, temându-se să nu-1 caute, să nu-1 găsească. Nu se întâmplase nimic, se mai întâlniseră de atunci, se salutaseră chiar, episodul parcă nu ar fi existat niciodată.

A privit cerul fără avioane, s-a gândit la teama lui de zbor și la toate bețiile pe care le trăsese în aeroporturi și là toate pastilele pe care le luase, i-au trecut prin minte cele câteva zboruri pe care le făcuse în somn, drogat și beat, altfel nu s-ar fi putut, a luat telefonul de pe masa din fața lui și a navigat încet printre apeluri, răsfoindu-și

memoria. O clipă nu și-a putut aminti cum îl chema, apoi numele i s-a desenat limpede în fața ochilor, a apăsat pe el și nici n-a apucat să audă sunetul apelului.

— Ștefan, te aștept, s-a întâmplat ceva?

A pornit înregistrarea, avea în telefon un program care exact asta făcea, înregistra convorbirile.

— Nnu, nu s-a întâmplat nimic.

— Sper că mai vii, a spus vocea de la celălalt capăt al convorbirii.

în ea se puteau ghici teama și un început de furie.

— Da. Dar tot nu mi-ai spus de ce vin.

L-a ascultat pe celălalt enumerându-i frumusețile unei vieți în doi pe malul Mediteranei, șoptindu-i dragostea lui, intrând în' detalii, dezlănțuindu-se la telefon. I-a răspuns monosilabic la întrebări, mai mult mormăind. Când a crezut că avea suficient, l-a întrerupt:

— Robert, nu vin nicăieri. Am să-ți trimit un mesaj imediat ce încheiem convorbirea.

— Dar, Ștefan, a spus plină de dramatism vocea bărbatului.

— Niciun Ștefan, pa-pa, i-a spus.

A închis telefonul, a salvat cu grijă în cloud încă o copie a convorbirii, a apăsat butonul share și i-a scris celuilalt un e-mail în care îi expunea problema din punctul lui de vedere. Șantaj ordinar. Perfect, și-a spus zâmbind satisfăcut, așa se face.

A comandat un taxi din aplicația mobilă și a ieșit în fața benzinăriei să aștepte.

Dar de ce inutilă? De ce orice discuție era

inutilă, de vreme ce totuși îl chemase acolo, îl conducea - chiar dacă din altă mașină —, era cu el chiar și atunci, în ultima zi? Nu înțelegea exact ce era în mintea lui Miron, în fond, poate că nici nu trebuia să înțeleagă, poate că nu asta era cheia. Poate că până și chestia cu urcarea lui în cealaltă mașină nu era decât o diversiune pentru ca în cazul în care erau urmăriți de paparazzi să nu poată fi fotografiat, să nu existe nicio imagine cu el în presa de scandal. De parcă avea ceva de ascuns, de parcă nu știa o lume întreagă unde se ducea și de ce, măcar versiunea oficială. în fond, ce mai era de ascuns? Câteva secunde între mașină și poarta închisorii? Pentru atâta lucru toată tevatura? Putea foarte bine să ia un taxi, tot aia era. Victor a privit mașina uriașă pornind încet, l-a privit pe băiatul de la intervenție pierdut în telefonul lui, practic străin de tot ce se întâmpla, poate nepăsător la toate problemele oamenilor pentru care lucra și pe care era plătit să-i păzească, nu să-i înțeleagă, a eliberat frâna și a pornit. în orice clipă se aștepta ca Miron să-1 sune din cealaltă mașină, să-1 înjure, să-1 învinovățească tocmai pe el pentru ce i se întâmpla, să dea apoi vina pe întregul Univers, să facă circ. Să-i promită că avea să se răzbune. Lucrurile obișnuite pe care le fac oamenii care se cred victime. A ieșit în bulevard, a apăsat comanda follow în bordul mașinii și a încercat să nu se mai gândească la toate acele lucruri, în fond, oricum nu mai putea schimba nimic, nu mai era nimic de făcut, peste o jumătate de oră viața avea să se întoarcă la normal și el avea niște lucruri de făcut și asta era.

A privit în jurul lui, a căutat încă o dată un contact în telefon și a apelat:.

— Săru’ mâna, doamna Jeni. O rugăminte la dumneavoastră. Pentru mâine contractul cu platforma aia despre care discutam. Da, cu data de mâine. Da, plata pe loc. Pachet majoritar. Da, am discutat eu.-

A ascultat atent, a continuat:

— Și încă ceva. Măriți suma cu un milion, da, nu mai contează acum. Da, domnul rămâne director general, pentru moment nu ne amestecăm, nu ar avea sens, e timp

.A ascultat cum femeia de la celălalt capăt al convorbirii îi enumera din nou condițiile contractului, a aprobat totul mulțumit, a închis. Doamna Jeni, mult mai în vârstă ca el, fusese prima contabilă pe care o avusese vreodată și rămăsese cu el întotdeauna. Acum ocupa postul de director general peste grupul lui de firme, era mâna lui dreaptă și uneori îi ținea loc și de stânga, știa tot și putea avea încredere în ea până la capătul Pământului și înapoi. Bogată peste orice măsură (el însuși avusese grijă ca în timp să o scalde în bani și diverse beneficii și să nu îi dea niciun motiv să se gândească să plece), corectă până la ultimul leu când era vorba de afacerile firmei, atentă la orice detaliu și mereu gata să caute și să găsească soluțiile corecte pentru spețe oricât de încurcate, doamna Jeni - cum o numea și când nu era de față, nici măcar trecându-i prin cap să i se adreseze la persoana a doua singular sau să vorbească despre ea altfel decât în termeni reverențioși -, la rândul ci, îi era fidelă în orice situație și ar fi făcut orice pentru ca firmele lui și diverse alte afaceri să nu alunece vreodată înspre ilegalități. își pèrmitea orice cu el, îi explica părintește orice scăpare și avea mână liberă să negocieze orice paragraf de contract și orice detaliu, astfel încât să nu se poată întâmpla nimic dubios, în timp Victor înțelegând că lucrul cel mai bun în afaceri era să rămâi corect, dincolo de eventuale câștiguri. într-o lume în care toată lumea încerca din răsputeri să nu plătească impozite și să înșele pe toată lumea, el își câștiga banii relativ cinstit. Cel puțin din punct de vedere contabil. Și era bine așa,

doamna Jeni era îngerul lui păzitor și lucrul acesta nu avea să se schimbe niciodată. Prelua acum acea platformă ca pe o investiție, îl interesa mai mult terenul și în special localizarea lui, nicidecum afacerile omului care se întâmpla să'fie administratorul întregii povești.

— Vă mulțumesc mult, doamna Jeni, da, ne vedem dimineață, nu mai ajung azi, o seară plăcută.

A privit în jur: aglomerația, blocurile înalte care străjuiau bulevardul de ambele părți — unele anvelopate, altele nu, de parcă un uriaș nebun le vopsise în joacă, mai sărind câte unul, folosind un verde-aprins sau un roz alături de griul tern general -, șirul interminabil de magazine și restaurante de la parter, termopanele albe omniprezente, reclamele luminoase care rămâneau aprinse și ziua, pentru că oamenii păreau să nu știe să le stingă, furnicarul de oameni grăbiți care încercau - și reușeau - să se strecoare unii pe lângă alții fără să se atingă. Era o diferență, poate diferența majoră dintre cele două mari zone ale orașului: zona de nord, aerisită, liniștită, plină de verdeață și în realitate înconjurată cu totul de parcuri și zone de agrement, cu vile impozante și blocuri nu foarte înalte, construite cu gust și unele dintre ele chiar estetice, zona bogaților, a afaceriștilor și politicienilor și a angajaților de top din multinaționale, cu restaurante exorbitant de scumpe și cu buticuri elegante în care prețurile nu contau și oricum nimeni nu plătea pe 16c, angajații cunoscându-și clienții și trimițând subtil facturile acasă, zona privilegiaților, în fond,

spațiul puterii. Zona noii nobilimi, adevărul fiind că ideea de clasă socială nu dispăruse niciodată și nu avea să dispară până la sfârșitul lumii. Micul Paris, zona în care tablourile de pe pereți și statuile din case nu de puține ori valorau mai mult decât casele în sine, și ele exorbitant de scumpe, unde oamenii își schimbau limuzinele și mașinile sport nu după preț, ci după model și preferințe, unde a deține un apartament în Monte Carlo și case de vacanță pe malul mării și apartamente în stațiuni elvețiene de schi nu era nicio minune, unde viața era bună tot timpul și nimic, absolut nimic nu se mai putea schimba niciodată, cu excepția câte unui moment ca acesta, când unul dintre locuitori se pregătea să dispară pentru o vreme. Dar și să se întoarcă, indiferent ce s-ar fi putut crede.

Cu mulți ani în urmă, într-unul dintre restaurantele rămase încă din secolul al XIX-lea — și devenit un soi de club cu circuit închis, fără acces general unul dintre acele locuri care păstrau patina timpului și a adevăratului lux, cu pereții împodobiți cu tablouri originale și covoare de Buhara și Samarkand, cu bufete vechi de sute de ani, pline cu argintărie care încă era curățată și la anumite ocazii chiar folosită, cu farfurii din porțelan gros și greu, farfurii mai bătrâne decât oricare dintre oamenii care mâncau din ele, cu chelneri manierați, stilați, franțuziți și procopsiți ca locul în care lucrau, Cu bucătari școliți la cele mai înalte școli gourmet și cu cofetari care ar fi putut lucra cu brio în oricare dintre restaurantele de top ale Europei, într-unul dintre acele restaurante se petrecuse o scenă care lui Victor îi

rămase în minte, scenă antologică, de un umor dement în felul ei, anume: împreună cu ei la masă era și un foarte mare scriitor care întâmplător era protejatul lui Costin. Chelnerul de la masa lor, elegant, stilat, cu un veritabil accent franțuzesc, îl privise pe bărbatul îmbrăcat în tricou șl-ntr-o geacă regretabil de portocalie printre toți clienții care străluceau la patru ace, își subțiase puțin vocea și îi spusese: Domnul meu, trebuie să aveți încredere în mine, vă recomand eu ce să serviți, am aici în sală doar intelectuali, adică vous savez politicieni, doctori, profesori, afaceriști, adevărați intelectuali, ați nimerit în locul potrivit, vă ajut eu să vă descurcați. Scriitorul dăduse să riposteze, un Costin amuzat îi făcuse un semn cu piciorul pe sub masă și tăcuse, după plecarea chelnerului, Costin și scriitorul cu pricina izbucniseră într-un râs nebun, dement aproape, mirându-i pe toți cei adunați în junii mesei, Costin se adunase și le explicase și celorlalți începând cu un: Băi in-te-lec-tu-a-li-lor, vous savez, scriitorul râsese și el, situația se detensionase, mai târziu în cursul aceleiași seri, același Costin afumat bine și extrem de volubil îi spusese peste masă: Băi Victore, lașă-mă să-ți explic, să nu mori, cum sé zice, neintelectual. A fi bogat nu înseamnă să ai bani, ascultă aici la omul educat din fața ta. Victor zâmbise, pusese paharul de vin deoparte și îl ascultase cu atenție. Bogat, dragul meu, ești când nu știi cât costă lucrurile, când nu mai știi, nu mai ai nevoie să știi cât costă mâncarea la restaurant, pâinea, orice altceva. Bagă la cap, in-te-lec-tu-al te fac, eu te educ, te fac om. Râseseră. Erau vremuri bune. Așa avea să fie întotdeauna.

Cam întotdeauna, cu excepția unui plan măreț care ar fi presupus demolarea cu totul a unui oraș de milioane de locuitori, avea să fie așa și în.zona pe care o traversa acum: gri, zona gri, tot restul Bucureștiului de un gri interminabil chiar și-n zilele cele mai însorite, orașul compus din cartiere-dormitor cu apartamente în care nu încăpea mobila, orașul tern al comunismului care se încheiase fără să se încheie vreodată, care doar își schimbase fața și se numea, cu un cuvânt din ce în ce mai prost înțeles, democrație. Democrația săracilor, puterea lor de a alege care bogați să stăpânească peste ei sau măcar iluzia că făceau asta. Zona gri cu șa.ormerii la colț de stradă, cu magazine de haine second-hand cu vad la șosea, cu piețe agroalimentare în care până și șobolanii mureau otrăviți de resturile de legume și cărnuri, cu magazine de haine chinezești în care încă te mai puteai îmbrăca din cap și până în picioare cu câteva sute de lei, zona gri cu terenurile ei virane năpădite de bălării mai înalte decât un om în picioare, cu școlile ale căror veceuri puteau de-ți luau nasul, cu blocurile înghesuite la nici zece metri unul de celălalt, mii, zeci de mii de blocuri populate până la refuz și parcă decorate cu pubele de gunoi întotdeauna insuficiente, pline și urât mirositoare. Zona gri cu puterea ei de a rezista și a contribui la binele zonei de nord, cu capacitatea ei aproape infinită de a nu înțelege lumea. Lumea care nu înțelegea lumea, care nu se înțelegea pe sine, care era și atât, fără alte observații inutile.

El, Victor, privea pe geamul mașinii și înțelegea. Credea că înțelegea lumea și credea că

se înțelegea și pe el însuși. Asta era diferența: el era deștept, restul erau niște boi. Fraieri. O fracțiune de secundă, pe ecranul mașinii s-a afișat un număr și a crezut că în sfârșit îl suna. Că măcar în ultima clipă avea să-i spună ceva, orice; Era Costin.

— Victor, stau și mă întreb dacă totuși n-ar trebui să acționăm altfel.

— Cum?

— Dacă tot n-am reușit să-1 scoatem din țară, nu pentru că n-am fi putut, ci pentru că pur și simplu n-a vrut, poate totuși să facem un pic de circ?

— Ce să mai facem acum, Costin?...

— Zic, nu dau cu parul. Gândeștc-te la asta, dacă totuși, mă suni.

— Te sun.

A apăsat butonul de pe volan, a întrerupt convorbirea, pe ecran a apărut numele lui taică-său și l-a ignorat, iar avea cine știe ce prostie să-i spună, chiar n-avea chef de el. Preț de câteva clipe s-a gândit la întâlnirea pe care o avea și la petrecerea la care urma să se ducă. De asta avea chef. Simțea nevoia să se relaxeze, să uite măcar câteva ore tot ce se întâmplase sau, dacă nu uita, măcar să se gândească la altceva. La orice. Să-și smulgă mintea de acolo, să apuce să gândească de la distanță, în mijlocul mulțimii, așa gândea el cel mai bine, izolându-se între oameni, între mulți oameni.

A privit blocurile aliniate de-a lungul străzii, griul, griul care era garanția tuturor lucrurilor bune care se puteau întâmpla. Atâta timp cât griul rămânea la locul lui, ei, el și ai lui, zona de

nord, nu erau în niciun pericol. Masa de manevră continua să existe, aveau cui da și cui lua, era .perfect. A sărit cu mașina peste liniile de tramvai, se termina și cartierul de blocuri, începea adevăratul dezastru. Cartierul vechi, mahalaua cu magherniţele ei, cu casele colorate și cu adevărat urâte, cu magazinele ei în garaje și cu gropile din asfalt, cu drumurile neasfaltate care începeau direct din drumul național și cu mizeria care niciodată nu avea să dispară, care avea să fie întreținută la nesfârșit. Provocată. încurajată. Lăudată, chiar.

în zare, nu tocmai departe, la câțiva kilometri, turnul de pază al închisorii. îl știa, trecuse pe acolo de sute de ori și își vizitase mulți cunoscuți chiar în acea închisoare, se mai întâmpla. Nu lui. Turnul de pază care străjuia peste o curte enormă, de un kilometru lungime și vreo cinci sute de metri lățime. O curte cu blocuri care semănau cu blocurile gri, doar că n-aveau balcoane și nici ferestre de dimensiuni diferite, blocuri care arătau exact ca blocurile de nefamiliști din ghetoul din spatele închisorii, la fel de gri, dar de astă dată cu gratii. Cu haine întinse la uscat în afară, pe suporți de metal despre care bănuia că erau făcuți chiar de administrația închisorii. Un circ întreg, își amintea de fiecare dată câtă tevatură se făcuse pentru drepturile deținiuților și cât tapaj făcuseră ei înșiși în presă pentru ca mai apoi să ajute cu toții la construirea unei aripi de lux pentru demnitari și oameni avuți, așa-zișii deținuți care nu prezentau pericol social și care aveau condiții mult mai bune decât restul. Un fel de garsoniere

nu neapărat mici, pe care de cele mai multe ori și le mobilau și utilau singuri, dând șpagă cui trebuia și astfel asigurându-și un trai bun în perioadele de detenție. De fapt, ei vruseseră să meargă și mai departe, să creeze un soi de închisoare privată exact pentru ei și ai lor, o închisoare a zonei de nord din capitală și a altor zone privilegiate. Aleseseră chiar și un loc pe Valea Doftanei, nu departe, unde plănuiau să construiască un complex hotelier de lux pe care apoi să-1 doneze statului și să-1 transforme în închisoare. Un mic paradis cu terenuri de golf, piscine, saune, cinematograf, un mic cazino, restaurant à la carte, cu bungalouri și cu alei frumoase care să străbată pădurea pe care aveau să o conserve, cu tot confortul necesar pentru ca deținuții privilegiați să nu sufere în detenție. Ar fi fost un compromis extraordinar, ar fi putut arăta Europei că făceau ceva și în același timp și-ar fi rezervat spațiul acela doar pentru ei, în eventualitatea că li se întâmpla ceva și pentru o vreme trebuiau să stea închiși. După ani de zile de tapaj și o investiție mascată care până la urmă chiar se transformase într-un complex de lux, proiectul căzuse la vot în timpul unei guvernări de tranziție, asigurate de un partid mai mic căruia îi lăsaseră puterea timp de trei-patru luni, ca să nu pară că nu le dau nimic celorlalți. Căzuse la vot pentru moment, pentru că era lucru sigur că la un moment dat aveau să-1 treacă și niciun demnitar sau bugetar cu rang înalt sau afacerist nu avea să mai calce între zidurile care acum se înălțau în fața lui, ziduri de un verzui jegos, care nu anunța nimic bun, ziduri lungi și

urâte, care nu le ofereau niciun fel de confort psihic celor din clasa conducătoare.

A zâmbit fin, și-a notat în minte să reia proiectul și să redeschidă discuția despre el în presă, era un lucru care chiar trebuia făcut cât mai repede și avea să se ocupe personal de asta. între timp nu înțelegea de ce totuși Miron nu-i dădea niciun semn, i-a spus bărbatului din spate să le dea un telefon colegilor și să întrebe dacă totul era bine, și-a dat seama că era o tâmpenie, ar fi aflat în secunda doi, l-a lăsat totuși să sune și bineînțeles că totul era în regulă, ce se putea întâmpla, nimic. A frânat, a tras de volan și a oprit în dreptul porții de metal a închisorii. O tinichea verzuie și cu adevărat înspăimântătoare, în acea zi străjuită de zeci de reporteri care așteptau o declarație din partea celui care urma să se predea peste câteva minute. Fețe plictisite, fete și băieți trimiși acolo să încerce să obțină o declarație despre care nimeni nu discutase și care cel mai probabil nu avea să existe, deși nici chiar el nu avea de unde să știe ce urma să facă Miron în ultimele minute de libertate. Miron. Care tăcea. Fețele plictisite ale pulimii. Toți lucrau pentru el sau pentru altul ca el din alt partid, toți erau oamenii lor și majoritatea nici nu știau asta, toți erau plătiți relativ bine pentru ca într-un final să-și investească banii în proiecte imobiliare deținute tot de Victor sau de cei ca el și să le dea banii înapoi. Costin, cu ani în urmă, profetic: Băi, și dacă le-ai spune adevărul, nu te-ar crede. Râseseră toți, avea felul lui de a spune lucrurile direct, când voia să le spună.

Mașina de intervenție a intrat după el în

parcare și a oprit la vreo zece metri de poartă. Printre reporteri erau ceilalți. Alții care intrau la închisoare în aceeași zi, o lume care urma să fie înghițită de poarta de metal din fața ei. Femei în lacrimi, unele cu copiii după ele, fețe împietrite de durere, de neputință, de gândul la necunoscutul de dincolo de zidurile verzui, la o viață în care totul se schimba într-o clipă. Bărbați de toate felurile gata îmbrăcați în treninguri, luându-și adio. Printre ei, într-un amestec ușor de citit, cei care se liberau în acea zi și zâmbeau cu gura până la urechi și-și sărutau rudele care veniseră să-i aștepte. Și-n fața pușcăriei era tot lumea, nimic altceva. Băiatul de pe locul din spate a coborât și s-a postat lângă ușa lui. Victor a așteptat să-i deschidă, și-a luat telefonul din consola centrală și a coborât. Masiv. La fel de masiv ca omul lui. A privit în jur liniștit, a înfruntat cele câteva priviri care s-au încrucișat cu a lui, s-a îndreptat spre mașina de intervenție cu bodyguardul lângă el. Băieții din mașina de intervenție au coborât și ei. înalți, lăți în umeri, cu fețe impasibile, conștienți de prezența șefului și de importanța momentului. Unul dintre ei a deschis portbagajul și a scos geanta lui Miron. S-a îndreptat către ușa din dreapta-spate, a privit în jur, ceilalți (împretină cu Victor) au înconjurat locul. Zid. Impenetrabil. Bodyguardul a deschis ușa, Miron a coborât demn, înalt, la fel de înalt ca toți ceilalți din jurul lui. A privit în jur, a lăsat pentru o clipă privirea în pământ, apoi l-a privit pe Victor drept în ochi. Bărbații din jur s-au îndepărtat doi pași, au rămas doar ei doi. Miron îl privea și atât. Calm, cu o blândețe

înspăimântătoare. A scos telefonul din buzunarul de la piept și a dat să-1 închidă, Victor i-a întrerupt gestul și i-a dus mâna cu telefon cu tot înapoi la buzunar. Cuvintele erau de prisos, a înțeles. Putea să-l păstreze. Reporterii din jur puneau întrebări stupide, vorbeau singuri,-cei doi bărbați nici nu îi auzeau. Era clar că nimeni nu avea să le spună nimic, dar continuau să întrebe pentru a fi înregistrați și a dovedi că își făcuseră treaba. Miron a făcut un pas înainte, Victor s-a mutat în dreapta lui. Flancați de cei patru bărbați, au pornit spre ușă. Un copil s-a strecurat printre bodyguarzi și a întins mâna: „Nenea, îmi dai și mie ceva?". Miron l-a privit liniștit, a băgat mâna în buzunar, a scos tot ce avea și i-a întins copilului teancul de bani. Cam puțini. L-a privit pe Victor fără niciun cuvânt. Pe loc, fără să se gândească la altceva, Victor a dus instinctiv mâna la buzunarul de la piept și a scos niște bani, i i-a dat lui Miron și aceștia au ajuns în mâna copilului. S-a auzit un: „Săru' mâna, nenea, să-ți dea Dumnezeu sănătate**. Miron s-a oprit în poartă, s-a întors ca și cum ar fi vrut să le spună totuși ceva reporterilor, a întins mâna după geanta pe care bodyguardul o ținea chiar la nivelul ei, s-a întors și a intrat pe ușa întredeschisă fără să o atingă.

Ușa s-a închis în urma lui cu un zgomot metalic. Victor a rămas câteva clipe cu privirea lipită de metalul verzui, s-a întors, le-a făcut un semn băieților să vină după el și s-a îndreptat singur spre mașină. A urcat, a pornit radioul și a pornit încet, așteptând răbdător ca mulțimea de oameni să-i facă loc.

Garbovit dintr-odată, îmbătrânit, Robert privea în ceașca de cafea. Lângă ea așezase cu grijă telefonul, cu atâta grijă-1 așezase, de parcă era făcut din cleștar și spargerea lui sau cea mai mică zgârietură ar fi însemnat sfârșitul lumii. Privea în ceașca de cafea în care se formase un cerc de spumă și și-ar îi dorit să se poată oglindi în ea, să se vadă pe sine înconjurat de lichidul cândva aburind, acum rece, imagine mișcătoare a morții. Ar fi vrut să înțeleagă. De ce. De ce îi făcuse Ștefan asta, de ce-1 lăsase să vină până la aeroport plin de speranță, gata să o ia de la capăt, să lase totul în urmă îh secunda în care avionul avea să înceapă să ruleze pe pistă și mâinile lor s-ar fi îngemănat pentru desprindere, mâinile lor și-ar fi încrucișat degetele încordate și ar fi zburat împreună în albastrul cerului, ar fi devenit una, ei doi ar fi devenit unul în tăcere, fără să fie nevoie să-și spună mare lucru, ca într-unul din acele poeme pe care el niciodată nu le scrisese, dar pe care putea să le. L-ar fi iubit, încă-1 iubea, dar l-ar fi iubit cu adevărat, i-ar fi dedicat toată priceperea și toate resursele lui, toate relațiile pe care le construise în timp și care, puse la un loc, l-ar fi făcut cineva pe prostul ăla care îl refuzase pentru o toantă care de a doua zi nu avea să mai existe, nu avea să mai existe orice s-ar fi întâmplat, măcar cu asta-și era dator sieși, cu ștergerea ei de pe fața pământului, cu distrugerea a tot ce creaseră împreună, cu anularea a tot ce erau. In-di-fe-rent-de-con-se-cin-țe, își spunea Robert singur, indiferent de ce ar fi putut crede el că putea face sau chiar ar fi făcut, avea să-i dea bani, mulți bani chiar în acea zi,

avea să-1 lase să creadă că tocmai câștigase meciul, că îl învinsese, că îl pusese cu botul pe labe și acum îl putea șantaja, putea cere orice de la el și el avéa să-i dea, indiferent de consecințe, doar că acest indiferent de consecințe avea două tăișuri și Ștefan avea să afle pe pielea lui că nimic nu era ceea ce părea și orice pas prin Paradis costă, e scump al dracului, nimeni nu fâcéa așa ceva cu el, nimeni, el încă mai putea să se răzbune și avea să o facă indiferent de. A privit încă o dată în ceașca de cafea, cercul de spumă se lipise de partea dinspre mâner și amenința să .se dizolve cü totul și să lase locul negrului, a ridicat cu grijă telefonul de pe masă, a deschis interfața de plăți, a căutat numele lui Ștefan și i-a transferat o sumă mult mai mare decât îi ceruse, a tastat parola și a confirmat plata, a închis aplicația, a deschis Facebook și a răsfoit puțin fără scop, doar ca să privească ceva, altceva decât pata de spumă care dispărea și care părea să ia cu ea tot ce sperase, făcuse o fixație pe asta și nu voia să-și închipuie ce avea să se întâmple când pata chiar avea să se dizolve, a scris pe Facebook: *Mâine, dragii mei, căci azi sunt prea obosit, vă voi povesti câteva lucruri de o anume importanță. Mâine la ora 10.00.* A postat, a deschis programul ascuns de promovare și a distribuit postarea tuturor oamenilor pe care-i plătea să-i răspândească postările, a închis toate programele și a deschis e-mailul, și-a salutat noii subalterni, a trimis, a închis toate aplicațiile și a așezat telefonul pe masă.

Miron intrase la închisoare'fără scandal, văzuse totul pe un ecran din peretele cafenelei chiar

înainte ca scârba aia să-l sune și să-i distrugă credința în omenire. Ce mai rămăsese din ea, dar oricum. Se întreba, ar fi vrut mult să știe cum de nu ieșise scandal, în fond, el își făcuse cărțile astfel încât să fie departe când totul avea să o ia razna și el însuși ar fi putut fi vânat și chiar executat public. Știa prea bine din ce era făcută lumea comunicării ca să nu se teamă, participase la prea multe scandaluri, orchestrase el însuși măriri și decăderi de imperii, ani de zile se ocupase cu crearea și distrugerea reputațiilor și a sta departe de ce avea să se întâmple i se păruse cea mai rațională alegere cu putință. Știa dinainte că în teritoriu baronii erau gata să trimită oameni, că la posturile de televiziune și în presă narațiunile erau deja create și nu trebuiau decât dezlănțuite în spațiul public, că la rândul lor cei din opoziție nu -aveau să stea cu mâinile în sân și aveau să scoată la bătaie tot ce aveau și chiar un pic mai mult, până la urmă, nimeni nu-și permitea să piardă puterea și nici presa nu-și permitea să piardă audiența și în consecință banii din reclame și din sponsorizările partidelor. Participase personal la instalarea regimului de Breaking News care nu părea să se încheie niciodată și știa prea bine ce efect avea. Fanatizarea maselor, insistența pe cât mai multe tonuri de gri, relativizarea informației, nesiguranța, toate aceste procedee ale presei erau meseria lui. Și căcatul ăsta cu ochi, nimicul ăsta cu buletin, jigodia asta își permitea să-l refuze pe el. Să-i strice planurile și să-i rupă inima. Să-l lase cu ochii în soare în aeroport, să ia el decizii care i se păreau rezonabile, de parcă l-ar fi întrebat cineva ceva vreodată

.Auzi, șantaj. Lasă că-ți dau eu numai șantaj, și-a spus Robert, te pregătesc de-ți merg fulgii, șapte școli în trei zile faci, nu-ți mai revii, te refuză și la reanimare. Condiții nefavorabile vieții, parcă așa scria pé hârtiile alea.

Ani de zile îl ținuse la sânul lui. Ani de zile îl plătise, îl învățase lucruri, îi oferise chiar libertatea de a lua mici decizii și de a crede că putea controla câte ceva. îl împinsese în față, îi crease relații, îl introdusese în cele mai rafinate cercuri, îi deschisese uși despre care nici măcar nu se știa că existau, îi oferise toate instrumentele necesare pentru a deveni ceea ce era. Jucând perfect rolul altruistului, asumându-și rolul de binefăcător și protector al ârtei, ani de zile îi asigurase un salariu și contracte de mecenat care să-1 ajute să trăiască mai mult decât bine, chiar pe picior mare.

îl învățase. Cu răbdare, ghidându-i fiecare pas și corectându-i fiecare greșeală, îl învățase arta manipulării publicului și îl introdusese în lumea propagandei, singura cale pe care putea deveni ceea ce devenise. De fiecare dată când simțise răzvrătindu-se în el filonul etic, îi explicase din nou și din nou irelevanța binelui și a răului, scopul mai înalt care le depășea și le includea pe amândouă, arta, marea artă a manipulării și a creșterii în spațiul public. La fiecare scandal public pe care îl orchestrase, îl lăsase să vadă câte ceva din interior, să înțeleagă că nimic nu era ce părea și nimic nu putea fi adevărat, adevărul fiind ceea ce voiau el și alții să fie, nu vreo fantasmă etică bună de adormit copiii. îi arătase că și ceilalți procedau la fel, că nimeni nu

credea în poveștile pe care le serveau în spațiul public, că, în fond, dușmanii erau cu toții prieteni și prietenii nu erau chiar ceea ce păreau, fiecare înțelegând principiile și urmându-le cu sfințenie. îl învățase, iar acum asta i se părea un sacrilegiu, o trădare de nedescris a legilor nescrise ale tăcerii, micile propoziții ale binelui și răului: Nu răul celorlalți, propriul bine. Arta indiferenței. Egoismul cel bun, singurul valabil, egoismul celui care întotdeauna câștiga. Chiar și atunci când aparent pierdea. îl lăsase să-și creeze nuclee de influență, site-uri prin care să controleze amărâta aia de lume literară în care se voia Dumnezeu, mecanisme de promovare echivalente cu ale elitei și care, corect sponsorizate și promovate, funcționau mai bine. Din nimeni îl făcuse cineva.

Iar când apăruse fata aia, drăguță de altfel, fină, o piesă, înțelesese dinainte ce voia Ștefan și nu se opusese nici creșterii ei, deși instinctul îi spunea să fie reticent, să nu-1 lase să o ia lângă el, să-i refuze resursele. Dar n-ar fi putut să nu fie altruist și pasionat de artă și frumos,' Ștefan îi descrisese în termeni atât de înălțători marea artă a fetei, încât orice obiecție de-a lui ar fi destrămat ceva din pânza de păianjen în care îl înfășură de ani de zile și l-ar fi forțat să-i spună măcar o parte din adevăr, din motivele pentru care-1 ajuta. Considerase că nu era momentul. Urmărise atent totuși. Azi un grupaj de texte pe un site sponsorizat pe banii trustului, mâine o nominalizare la un premiu, poimâine o invitație la vreun festival, răspoimâine introducerea ei în delegația țării la un târg de carte internațional, Ștefan o crease din nimic și el privise atent, nu

fără un sentiment de mândrie, discipolul lui devenea maestru. O învăța pe ea tot ce învățase de la el. O transformase într-un soi de lider de opinie al militantismului, îi arătase mecanismele manipulării, îi oferise mijloacele. Privită din afară, părea un înger. Poate chiar și era. El însuși, Robert, se afișase împreună cu ei doi în medii înalte, la recepții, le obținuse invitații la petreceri cu circuit închis, îi prezentase pe amândoi puternicilor zilei, îi lăsase să apară pe sticlă și să-și consolideze numele, el însuși, își spunea acum :âmbind sinistru, crease relația lor. Iar ei, mai degrabă îl, pentru că cel mai probabil ea nu știa nimic din aoveste, el deci alesese altceva. Nici măcar nu-i ceruse >ă plece pentru totdeauna, să o părăsească, să lase totul h urmă definitiv - deși planul acesta exista -, îi ceruse doar să-l însoțească o vreme și să-i țină companie într-o perioadă mai grea. O nimica toată, dacă n-ar fi vrut să-l atingă, nu l-ar fi atins, niciodată nu i-ar fi făcut rău, Robert ar fi fost în stare să-și poarte crucea de bărbat căruia i se refuza iubirea până la capătul lumii, la nevoie umilindu-se și făcându-se preș și continuând să spere. Știa: ar fi chemat-o și pe ea dacă asta i s-ar fi cerut, i-ar, fi făcut oăameni pe amândoi, ar fi umplut presa din țară cu marile lor realizări din străinătate și poate că într-un final i-ar fi pierdut pe amândoi, dar era un risc care merita asumat și el era pregătit.

Doar că toate planurile lui, tot binele pe care era pregătit să-l ofere se spulberaseră într-o convorbire cu care limbricul ăla își închipuia că îl putea șantaja. în mintea lui mică și plină de căcaturi își făcea filme cu un Robert care putea fi

manipulat la infinit și chiar - a zâmbit amar - era șantajabil.

A ridicat telefonul, a căutat în agendă o literă care ținea loc de nume, a apăsat pe tasta de apel. 1 s-a răspuns imediat.

— Sa trăiți.

— Robert, dragul meu, ce surpriză! Totul bine, ai ajuns la aeroport?

— Da, sigur.

— Ai să-mi spui ceva.

— Aș avea, dacă se poate.

— Spune.

în vocea bărbatului de la celălalt capăt al convorbirii era bunăvoință, Robert știa că se putea baza pe el.

— Dar mai întâi: sper că ai oprit presa, să nu ne pomenim cu vreo surpriză.

— Nu, stați liniștit, nici măcar n-am început ceva, așteptam să văd ce se întâmplă și ce e dé făcut.

— întotdeauna extraordinar de inteligent. Te ascult.

— Ștefan, a spus, simțind că odată cu pronunțarea numelui în el se rupea ceva. Ștefan.

— Ce e cu ăla mic?

. — Aș vrea să vă rog să-i retragem ambasadele, are nevoie de o pauză, poate o vreme nu i se va mai răspunde niciunei cereri.

Bărbatul de la celălalt capăt al convorbirii a tăcut.

— La fel și prietena lui, Roxana. ».

Robert s-a simțit vinovat pentru o clipă, apoi a continuat.

— Și ea are nevoie de o pauză.

— îi spun secretarului să se ocupe, sigur, dacă tu vrei. în rest, te ocupi tu, da?

Faptul că bărbatul părea să știe și să înțeleagă tot îl deranja, întotdeauna îl deranjase, în prezența lui se simțea insignifiant, o piesă pe o mare tablă de șah pe care nu o vedea. Juca și totuși nu știa cu cine și ce juca, era complet stupid, întotdeauna. Dar îl sunase pentru că o singură vorbă de-a lui i-ar fi făcut praf nu pentru că ar fi cerut , vreodată să li se facă rău, ci ar fi implicat în mod clar faptul că nu mai aveau susținere.

— E bine că m-ai sunat, a continuat vocea. îmi pare rău că s-a ajuns aici.

Robert nu era nebun, era convins că celălalt știa despre ce era vorba și undeva printre miile lui de dosare el și Ștefan erau un caz în curs de prelucrare, încă un caz, poate o curiozitate, un cuplu de animale captive într-un acvariu care urmau să se devoreze, două paiațe într-o piesă de teatru pentru copii.

— Pot să întreb ce ți-au făcut?Robert a tăcut, iată deci că nu știa chiar tot sau măcar pretindea că nu știa, îl respecta îndeajuns de mult cât să facă pe nevinovatul, să se prefacă interesat. Era un lucru bun, însemna că-1 considera încă util.

— Mai bine nu, s-a redresat imediat celălalt. Rezolv, stai liniștit, drum bun.

între ei doi s-a lăsat o scurtă perioadă de tăcere. Robert se simțea sfâșiat, știa că gestul lui nu éra unul reversibil, că lucrurile odată pornite nu se mai opreau și nu ar- fi putut să explice o eventuală răzgândite.

— Nu te-a vrut, așa-i, te-a refuzat.

Bărbatul nu îl întreba, îi spunea. Nu era nicio interogație în vocea-lui și asta era înspăimântător, de-a dreptul înspăimântător. A ales să fie diplomat:

— Vă mulțumesc din suflet, domnule Costin, vorbim când mă întorc, de abia aștept să bem o cafea împreună.

— Drum bun.

Convorbirea s-a încheiat. Robert zâmbea amar, i-a făcut semn băiatului de la bar să-i mai aducă o cafea, a căutat un alt nume în telefon și a apelat.

— Salut. Totul bine?

— Boss. Salut, da, pe aci, prin fermă.

Era o glumă veche a IT-istului lui de bază, a șefului departamentului de comunicare, avea tot felul de glume cu zootehnie, cu creșterea porcilor, cu prășitul porumbului și un Gică de la Sculărie numai de el știut, probabil el însuși, oricum, glumele erau bune și mereu îi stârneau câte un zâmbet involuntar.

— Tony, te sună fratele tău cu o rugăminte, ai ceva timp?

— Dacă n-am, fac.

Nu, omul nu putea vorbi serios, era imposibil și-n același timp liniștitor, nu-i păsa de ce se întâmpla în lume, el își făcea treaba.

— Dragul tău coleg Ștefan. îl știi.

— îl știu, îl mai aflu, a venit replica.

— Și draga lui Roxana.

— Ohooo, păi, e și draga mea, a noastră, noi toți o îndrăgim mult pe îndrăgita.

— în fine, posibil. Ce vreau eu de la tine, dar stai să-ți explic. Amândoi au nevoie de o mică pauză de net, au început să vorbească un pic prea mult și mă gândeam că mă bazez pe tine să-i oprim o vreme.

— îi șterge băiatul cu totul, a spus celălalt, probabil zâmbind. Ca și cum n-ar fi existat. Când?

— Stai, mă, nu așa. Suspendați, dar să vadă ce se întâmplă.

— Hopaaa, mișto, îi executăm elegant?

— Mai mult ca elegant. Să nu poată posta nimic. Urmărit tot ce e în jurul lor, să nu poată interveni. Ai un dosar în pregătire, ți-1 trimit eu mai pe seară, vreau să începi să-1 publici din seara asta și să o ții din trei în trei ore.

— Pun fermele la lucru? Caii nărăvași?

Se referea atât la oameni, cât și la boții care puteau fi folosiți. în timp, Robert îi învățase jargonul.

— Caii ăia buni. Cât ne ia să-i facem zobescu?

— Cât zici tu, boss.

Folosea intenționat vorbirea de stradă, deși era un tip extrem de deștept și școlit. Iar felul în care lungea vocala *o* și sâsâia s-ul final era

magnetic.

— Orice între o zi și săptămâni întregi de arătură, tu alegi.

— Bine, mersi, știam eu că mă pot baza pe tine. Ai o mărire de salariu de la băiatu’ și trebuie să te gândești serios dacă vrei să conduci tu revista aia și site-urile.

A văzut cu ochii minții zâmbetul celui cu care vorbea. Oferta era clară, tot ce avea de făcut era să spună da și îl făcea om.

— Boss, da’ te-a supărat rău, ce-a făcut?

— E, căcaturi, povești, nu e timp acum.

— Bine, boss, pornim utilajele, te bazezi pe băiatu’. Aoleo, să moară familia mea, tocană-i fac, to-că-ni-ță îi face băiatu’, s-a legat ei de bossu’ lui, panaramele, hahalerele.

Gluma s-a întrerupt brusc:

— Vrea și el un scaun ergonomie în biroul ăla de șef, bătrâneții, bastonu’, scaunu’ cu rotile.

— îți iei ce vrei, i-a răspuns Robert sec. Boss, a continuat folosind intenționat apelativul preferat al IT-istului, mersi.

— Se poate,’ mă Robert? Pentru tine? Orice.

A închis. A căutat în telefon o fotografie nu neapărat veche, a deschis-o în editor și a cropuit-o astfel încât el să dispară din ea. în dreapta Ștefan, în stânga Roxana, între ei, cu mâinile așezate protector pe umerii lor, Miron. Toți zâmbitori, Ștefan mândru nevoie mare de prezența lui la.o recepție diplomatică, Roxana îmbujorată, probabil de la șampania pe care o bea, avea paharul în mână. A mărit fotografia și a blurat orice element care putea trimite la un loc clar, a apăsat save, apoi lung pe imagine și share

to e-mail, a căutat adresa lui Tony și a apăsat Send. Așa începea totul, cu o fotografic, până spre scară avea să-i ceară directorului financiar niște plăți dubioase către cei doi și avea să i le trimită IT-istului pentru noapte, când pe net umblau toți ciudații și oamenii lor pregăteau valul de știri de dimineață. Și-â adus aminte de ceva, a apăsat din nou tasta de apelare:

— Bossu' meu, ce-ai uitat?

— Auzi, mă Tony, prostu' ăla are ceva în telefon și nu-i face bine să aibă lucruri. Te ocupi tu de memoria aia și de vreun cloud, dacă o avea? Și de laptopul lui, a completat.

— *A,* boss, așa mai vii de-acasă, scoate băiatu' treningu' ăl bun, o țâr' de bătaie știe, iese pe la plimbări. Altceva pentru sufletu' tău generos?

—- Deocamdată nimic, ești o bomboană de băiat.

— Și mai mă fac.

— Băi, să nu-i strici telefonul, doar memoria să dispară.

— Hai, mă boss, mă crezi un neîndemânatic dintre aceia, face băiatu' fin ca la neurochirurgie, nu simte nimica.

A închis. S-a răzgândit, a sunat din nou.

— Bossulică, tot eu.

— Tôt tu.

— Site-urile fetei ăleia, revistele cică, pe pauză. La odihnă.

— Frumoasa din pădurea adormită/era grăbită/ la pișulică, a declamat celălalt pe un ton cât se poate de serios. S-a făcut.

De această dată a închis de tot. își dorea să moară. Să se oprească totul acolo, atunci, într-o

fracțiune de secundă. Să nu mai știe nimic, să nu mai conteze nimic. A privit sala uriașă a aeroportului, sutele de oameni care nu știau nimic despre el, despre dragostea lui neîmpărtășită, despre dorința lui subită de a muri. Fiecare ,cu ale lui, cu grijile și bucuriile lui, Cu emoțiile lui. Nicio legătură între el și acei oameni și i-a trecut prin minte că așa era viața, fără nicio legătură evidentă între oameni, s-a simțit filosof, a scos niște bani din portmoneu și a achitat nota, a lăsat biletul de avion pe masă cu o privire goală, și-a luat trollerul și a pornit spre ușile rotative ale clădirii. Afară și-a aprins o țigară, se simțea ca după un episod de moarte clinică, citise că după aceea totul se transforma într-o mare de alb și. era liniște, era bine, oriunde în afara lumii era bine, și-a spus. Trăgea cu nesaț din țigară, privea autobuzele venind și plecând goale spre terminalul de Sosiri, roțile uriașe, fâsâitul pernelor de aer la pornire..
Acolo, atunci. Un pas. O nimica toată, în ordinea gândirii chiar avea să fie un accident, *Directorul unui post de știri mort în accident auto la aeroport* aveau să titreze toate posturile de știri și toate ziarele și toate site-urile la o oră după groaznicul, înfiorătorul, nemaivăzutul eveniment, *Breaking News; Cutărică li s-a alăturat îngerilor* etc. Și-a aprins încă o țigară, sinucigașii sunt oameni foarte curajoși, al dracu’ de curajoși, și-a spus, dacă doare, dacă nu-mi iese și ajung în vreun scaun cu rotile sau legumă, dar nu, imposibil, are minimum zece tone o drăcie din aia, n-am cum să scap, a tras un fum din țigară, ultimul fum, toate poveștile cu condamnați la

moarte în fața eșafodului i-au trecut prin minte într-o singură fracțiune de secundă, a apucat mânerul trollerului, a privit cât se poate de atent în toate părțile și a traversat spre parcare. Nu atunci, n-avea sens, o prostie chestia asta.

Ajuns la mașină, s-a gândit că totuși anunțase că pleca o vreme și a trecut în revistă toate locurile unde se putea duce în țară, nimic convenabil, a oprit motorul, și-a luat trollerul din portbagaj și s-a întors în terminal.

Pe drum, cu excepția scurtei convorbiri cu Robert care nu însemna absolut nimic în ordinea lucrurilor, un scurt interludiu chiar comic, o mică intrigă amoroasă a unui caraghios care nu era în stare să pună mâna pe ce voia, a dus mai departe un gând care începuse să ia formă în mintea lui cu câteva zile înainte, când se întâlnise ultima dată cu Theodor - poate întâmplător, poate nu, n-avea de unde să știe adevărul și nu conta așa de mult - și acesta îi spusese destul de senin că ar fi putut, cu oarecare efort și cu o investiție minimă, să se facă util în lume inventându-i lui Miron un nou partid care să-1 aștepte la ieșirea din închisoare, care, îl asigura încă o dată șeful serviciilor, avea să. se petreacă mult mai curând decât s-ar fi așteptat cineva^ Costin știa jocul: discreditare, dosar penal sau în cazurile foarte grave dosare penale, proces răsunător cu presă și balamuc, mobilizarea societății civile, atragerea atenției asupra subiectului, pedeapsă simbolică, debarcarea țintei din toate funcțiile posibile și imposibile, liberare condiționată foarte rapidă, pentru că scopul nu era să-1 țină în închisoare, ci să-l lase fără putere și să o distribuie altuia. S-a

întrebat încă o dată de ce nu-i luase el locul, doar oferta fusese destul de clară și avea destulă susținere în partid cât să devină el președinte, dar și-a răspuns foarte rapid că nu era pentru el și n-ar fi avut niciun sens.

Era bolnav. Nu neapărat suferind, medicamentele făceau minuni și-și trăia boala aproape fără să știe de ea, ca pe o absență care nicicând nu lipsea din gândurile lui și care-1 îmbătrânea destul de vizibil, dar bolnav. Totul începuse cu un control de rutină, cum încep toate morțile, cu niște analize care nu-i ieșiseră foarte bine și care-1 făcuseră pe medic să ceară aprofundarea lor. Rezultatele veniseră destul de greu, dar, când veniseră, îi transformaseră viața într-un drum sigur către ceva ce știa dinainte că avea să se întâmple, către inevitabil. Dintre toate bolile din lumea asta, multe, nenumărate aproape., el se alesese cu o degenerare a pancreasului din cauza unei tumori. întrebase dacă era operabilă, medicii - care între timp se înmulțiseră exponențial - spuseseră că nu. întrebase atunci ce era de făcut. Un medic prieten îi spusese simplu că nimic, era o chestiune de timp. Cât timp? întrebase. Bărbatul din fața lui ridicase din umeri și pronunțase plin de îndoială un pronostic: un an și jumătate, poate doi. Costin primise lovitura fără să se clatine, calm, de parcă ar fi fost vorba despre altcineva. Luase rețeta de pe biroul din fața lui și întrebase dacă putea'să bea și să fumeze în continuare. Cu un zâmbet în care nu-și permisese să pună nicio emoție, medicul îi răspunsese că putea face orice, tot aia era.

își lua deci pumnul de medicamente în fiecare seară și în fiecare dimineață. Nu vorbise cu nimeni despre asta, singurul care știa era secretarul lui, iar aceluia îi spusese să nu scoată o vorbă. Hotărâse să lase lucrurile să meargă înainte fără să caute clinici sau tratamente în Occident, nu credea în minuni și nu era genul care să stea prin spitale, deși poate că în acest caz ar fi trebuit, își spusese la un moment dat. Dar nu: nu se dusese, continuase să ia tratamentul adjuvant și să-și vadă de ale lui, calmantele pe care le lua de două ori pe zi oferiridu-i o stranie stare de liniște. Cel mai ciudat totuși era că niciodată nu îl duruse nimic. Nù știa nimic despre boala lui, era acolo, străină, cu adevărat străină de el și de corpul lui, lucra în tăcere și-1 omora sigur fără să-1 deranjeze cu nimic. Știa că aveau să vină și momente grele, se pregătise pentru ele și chiar pentru un gest radical care să le pună capăt. Nu se temea de nimic. După moartea soției nu se mai temea de nimic, mintea lui intrase într-un tunel al însingurării și liniștii din care nu îl mai putea scoate nimic, erau acolo el șl ea șl în afară ceilalți, lumea cu diversele ei întâmplări, viața, moartea, chestiuni irelevante. Sigur că își continua cu pasiune uneltirile mondene și își făcea treaba, dar făcea totul neimplicat, cu o seninătate care friza o ușoară formă de nebunie, ca și cum nimic n-ar fi contat cu adevărat și tot ce avea de făcut era să meargă înainte spre sfârșitul pe care-1 știa aproape și spre scopuri care nu erau ale lui, ci țineau de o meserie care niciodată nu fusese cu adevărat o meserie, pentru că nu

fusese nevoifsă muncească nici măcar o zi în viața lui. în aparență nu se schimbase deloc: era același bărbat puternic și misterios de care toți se temeau, aceeași prezență subtilă și în același timp ubicuă pe coridoarele puterii, același înger păzitor pentru cei pe care-i considera ai lui. Mai politician decât orice politician, dedicat cu totul cauzelor schimbătoare, cinic până la abrutizare, Costin trăia de fapt două vieți, una relativ publică, în care era omul numărul doi din cel mai mare partid, și una cu totul și cu totul domestică, în care era bătrânul singur și bolnav care-și aștepta liniștit sfârșitul.

Când mașina a intrat pe aleea din fața casei și a ocolit rondul de marmură din față, a luat de lângă el cutiile și a așteptat ca secretarul — în realitate un majordom de modă veche care se îngrijea de toate problemele lui personale - să-i deschidă portiera. I-a spus șoferului să nu îl mai aștepte în acea zi și i-a întins cutiile bărbatului care ținea ceremonios ușa mașinii. A rămas acolo, a privit limuzina plecând cu un bâzâit care întotdeauna îl amuza, felul de a funcționa al mașinilor hibride fiind pentru el o necunoscută, de fapt, a aruncat o privire lungă și oarecum tandră peisajului din fața casei, copacilor seculari în preajma cărora se născuse și sub care avea să moară, arbuștilor, gazonului perfect îngrijit care îmbrăca aleile parcului din față. A văzut poarta închi- zându-se și o fracțiune de secundă și l-a imaginat pe paznicul din gheretă rezolvând integrante și așteptând să treacă vremea, i-a spus majordomului să-i dea o primă fără niciun motiv, pentru că așa-i trecuse lui prin minte. Poate să-1

trimită și într-o vacanță la munte cu familia. Bărbatul care stătea la un pas în spatele lui, în lateral-dreapta, a spus un Sigur, mă ocup chiar azi, apoi l-a însoțit pe trepte, apucându-1 ușor de brațul drept pentru orice eventualitate, se mai clătinase și altă dată și îl privise cu reproș, ca și cum hu s-ar fi așteptat să nu fie lângă el când îl lăsa corpul. Iar în acea zi Costin se simțea deosebit de obosit, trudit, îmbătrânit, la toate acestea adăugându-se o stare de lehamite colosală. Nu-i plăcea ce se întâmplase, nu-i plăcea nici ce făcuse el, adică aproape nimic. De unde și faptul că îl sunase pe Victor — poate într-un ultim efort de a face ceva, de a nu lăsa lucrurile așa cum erau, de a dovedi că încă mai putea acționa. Dar iată că nu. Nu acum, cel puțin. Ideea unui nou partid cu Miron în frunte îi surâdea, deși nu avea nicio încredere în planul de a smulge votanți din partidul principal. De la o asemenea idee și până la intrarea în parlament era cale lungă și nu era foarte sigur că putea fi pusă în aplicare cu succes, se temea să nu fie un fiasco și el însuși se simțea obosit, prea obosit ca să construiască un partid de la zero.

Și-a scos singur sacoul și i l-a dat secretarului, a privit cu afecțiune scara curbată din marmură care urca din holul impecabil spre etaj. Acasă. Nu știa loc mai plăcut decât acasă, nu reușise niciodată să găsească unul. A traversat, a intrat în livingul spațios, mobilat clăsic, în care locul marmurei Acceglio de pe hol era luat de un parchet renaissance din tec de cea mai bună calitate, parchet care deja era acolo de 30 de ani și care, spera, avea să-i supraviețuiască.

Canapelele joase din piele de Cdrdoba erau străjuite de lămpi venețiene cu picior, așezate lângă măsuțe care de care mai vechi și mai frumos decorate, pereții erau acoperiți cu tablouri de sus până jos și o privire mai puțin exersată ar fi putut crede că încăperea fusese transformată într-o pinacotecă, doar că în realitate toată casa era plină de tablouri și în această încăpere Costin le așezase pe cele care-i plăceau cel mai mult dintr-o anume perioadă. Deasupra șemineului masiv din marmură Rosso Lepanto, care avea povestea ei, dar o poveste pe care nimeni nu voia să și-o amintească, stră- juiau câteva statuete și — în mod straniu - o zaharniță din aur masiv care și-ar fi avut locul în altă parte, dar pe care proprietarul alesese să o așeze la vedere din motive numai de el știute. în colțuri și pe unde rămăsese ceva spațiu vertical între tablouri, Costin așezase statui contemporane, creând un contrast plăcut, un fel de fuziune între clasic și modern care lui îi plăcea, deși în general era văzută ca un exces manierist. Trăia înconjurat de artă pentru că așa trăise întotdeauna și nu s-ar fi despărțit niciodată de neprețuitele lui colecții pentru un decor minimalist sau de alt fel. înțelegea foarte bine că lumea mergea înainte și până și arta avea felul ei de a se metamorfoza, dar nu voia să schimbe nimic. S-a așezat pe o canapea din dreptul bovindoului cu vedere la lac (bovindou în dreptul căruia, cum priveai din centru către extremitatea dreaptă, pusese să fie adus un liquidambar care în timp crescuse și crea un foarte frumos efect de prelungire a curții), și-a tras mai aproape o scrumieră de argint cu picior

și și-a aprins un trabuc. Mai mult curios de întâmplările zilei decât crezând că îl putea ajuta cu ceva (se putea să ceară un ceai, dar de cele mai multe ori nu cerea nimic și-și petrecea vreo jumătate de oră fumând tăcut și admirând peisajul sau studiind în detaliu vreun tablou de pe perete), secretarul s-a așezat pe colțul canapelei opuse celei pe care stătea Miron și l-a privit cu o oarecare intensitate, probabil așteptând revelații. A tăcut. Nu simțea nevoia să-i spună nimic și oricum imediat ce termina trabucul aveau să treacă în bibliotecă.

Lucru care s-a și întâmplat, fără ca cei doi bărbați să schimbe măcar o vorbă între timp. Când Costin tăcea, tăcea. în acea zi mai'obosit decât de obicei, simțind că nu-și putea duce povara zilelor, făcuse totuși un efort considerabil și rămăsese la birou până la acea oră. Mai avea un singur lucru de făcut și-și putea încheia ziua, nu se simțea în stare de nimic. A trecut în bibliotecă, întf-un final i-a adresat cuvântul secretarului, rugându-1 frumos să-i aducă un ceai negru cât mai tare. A privit în jurul lui cu aceeași satisfacție cu care privise acea încăpere zeci de ani. Era perfectă. Pur și simplu perfectă, nu și-o putea imagina altfel și niciodată nu ar fi schimbat nimic. Parchetul de pe jos, din mahon, cu complicații și diverse modele făcute special pentru el, era pe alocuri acoperit cii covoare vișinii afgane de-o frumusețe care-ți tăia respirația. Pereții, punctați ici-colo de vitralii lungi în aceeași dominantă vișinie, care urcau pe înălțimea ambelor etaje, erau acoperiți până la tavanul înalt de șase metri cu cărți. O bibliotecă uriașă, strânsă în două vieți care parțial se suprapuseseră, de tatăl lui și de el, Biblioteca Bafancea, un mit printre colecționari și cunoscători, o adevărată comoară pentru oricine ar fi vrut să studieze științe politice și avea nevoie de rarități, de la teze de doctorat susținute la orice universitate din Europa și America și până la facsimile ale unor documente din Biblioteca Vaticanului, obținute cu mare strădanie și păstrate cu sfințenie în sertare numai deci știute, uneori de-a dreptul ascunse în pereți, după uși care se descindeau odată cu cărțile de pe rafturi. Biroul, o piesă perfect conservată din secolul al

XVI-lca, era la rândul lui o operă de artă. S-a așezat pe scaunul tapisat cu catifea bordeaux, a așteptat ca secretarul să-i aducă ceaiul cerut și să se așeze în fața lui cu propria ceașcă în față. Urma momentul cel mai plăcut al oricărei zilei, Ora Memoriei, cum o numea, perioada în care îi dicta bărbatului înalt și foarte distins întâmplările zilei. Făcea asta de când intrase în politică și o vreme îl păstrase pe secretarul tatălui său, iar când acesta murise, locul lui fusese ocupat în mod natural de fiul lui. Credincios stăpânului său până la venerație, bărbatul (pe numele lui Ion Zghibercea) era răspunzător de notarea și arhivarea carierei politice a lui Costin.

Fără să întrebe nimic, a luat stiloul din suportul special din fildeș în care stătea și a scris pe o coală nouă cu antetul familiei data: 16 iunie 2016. Costin a început să vorbească rar, pe o voce obosită, amintind la început că trecuseră aproape zece ani de la moartea soției lui și orice om cu o urmă de bun-simț s-ar fi gândit până atunci să moară. A ținut neapărat să dicteze într-o paranteză o declarație de dragoste eternă pentru cea moartă cu care în continuare își ducea zilele, apoi (în sfârșit satisfăcând curiozitatea avidă a secretarului pe care îl fiersese mai bine de 40 de minute, și nu fără intenție, îl lăsa să aștepte când se întâmplau lucruri importante, făcând parte din jocul lor mental) și-a început relatarea evenimentelor care se petrecuseră în acea zi, care a cerut să fie subliniată ca memorabilă și să fié arhivată în mod special. Cu o sinceritate de care mu dădea dovadă în nicio altă ocazie, a dictat întâmplările în mod obiectiv, fără

să schimbe nimic și fără să adauge nimic de la el. Era o regulă nescrisă a însemnărilor lui, ele reflectau doar realitatea, nimic altceva. înțelesese în timp că singurul mod de funcționare al nesfârșitelor lui însemnări era principiul realității și nu se despărțea niciodată de el, știind că după moartea lui toate însemnările aveau să fie publicate într-o serie de opere a căror structură era dinainte stabilită, serie care în sfârșit avea să explice (măcar parțial și, din punctul lui de vedere, evident) ce se întâmplase la vârful politicii în 27.de ani de democrație. Acele opere erau visul lui, moștenirea lui, ceva de lăsat în urmă. Adevărul așa cum îl știa el, fără nicio modificare. Fiecare zi, fiecare întâmplare erau notate cu o minuțiozitate aproape maniacală, în timp creând o imagine aproape corectă a istoriei. Două pagini pe zi ori 365 de zile ori 26 de ani și 168 de zile, peste 19-000 de pagini de însemnări care erau opera lui, marea operă, inegalabila lui contribuție la știința politicii. Ba mai mult, suferind, ca orice scriitor de jurnal, de megalomanie și de un egoism care nu-și dorea nici mai mult și nici mai puțin decât să schimbe istoria lumii, orice istorie, și să o facă să semene adevărului său, în timp Costin alesese să dea însemnărilor lui alura unui roman realist care prin dimensiuni, dacă nu și prin stil, l-ar fi făcut să turbeze de invidie pe un Balzac și să moară de supărare pe orice istoric cu patalama. Pusese acolo totul. în sfârșit o formă a totului așa cum îl înțelegea el, cu nume, date, fapte, cifre, tot ce trebuia să se știe despre o țară. Nu considera că mai era nevoie de altceva, așa că își numise

însemnările *Opera Magna. O istorie adevărată a României.* Iar cuvântul adevăr nici nu era greșit în cazul lui, pentru că faptele din acele însemnări erau pur și simplu reale și el știa asta, în fond, de aceea alesese să le consemneze. Dincolo de bine și dincoace de rău stătea realitatea, iar el se considera maestrul ei absolut, singurul ei păstrător, unicul depozitar al adevărului.

A dictat lent, cu înfloriturи stilistice, cu reveniri și accente acolo unde era nevoie, punând în pagină prin mâna secretarului adevărul acelei zile care în curând avea să fie uitată, fiind înlocuită de altă zi importantă din viața oamenilor importanți. A ținut să consemneze și asta, anume că orice zi importantă piere sub povara viitorului și își pierde valoarea odată cu trecerea timpului. *Cine are să-și mai amintească, a* dictat, *că un om politic din Europa de Est, în cazul nostru, Miron, a fost condamnat cu executare în această zi? Că omul lui de încredere, în cazul nostru, eu, a ales să îl lase să plece în tăcere, considerând că interese mai înalte decât libertatea lui îl condamnaseră dinainte? Că mâna lui dreaptă în afaceri a acceptat oferta Serviciilor de a-și extinde anumite operațiuni la schimb cu tăcerea și lipsa oricărei acțiuni care să-i apere asociatul? Că toată lumea a știut adevărul, dar toată lumea a ales o înspăimântătoare tăcere și iată-ne aici, în birou, consemnând ziua de 16 iunie ca pe una nu a tristeții, ci a ficțiunii politice?* Acesta era tonul pe care își scria memoriile, așa voia să fie ținut minte de posteritate, așa avea să rămână, pentru că de multă vreme Ion Zghibercea avea la dispoziție un fond special cu care să publice toate

volumele memoriilor lui, două cărți pentru fiecare an, și să le traducă și să le distribuie peste tot. Acesta era testamentul lui, averea reală urmând să-i rămână secretarului și o parte din ea trebuind să fie donată pentru construirea unui spital ultramodern în centrul orașului.

După aproximativ o oră de lucru s-a ridicat greoi de la birou, și-a așezat burta peste marginea pantalonilor, și-a netezit o cută imaginară a cămășii și a trecut în hol. Secretarul l-a întrebat dacă voia să mănânce ceva, bucătarul cumpărase pentru ziua respectivă un pește proaspăt și îi oferea o garnitură, specială. S-a oprit..în fața tabloului soției care trona pe casa scării, a privit cu luare aminte trăsăturile perfecte ale iubirii lui de-o viață, s-a întors către secretar și a spus:

i— Sună, te rog, la casa de la munte și spune-le să pregătească totul pentru seara asta, o vreme ne mutăm acolo, ia-ți tot ce îți trebuie cu tine.

Fără niciun răspuns, bărbatul înalt i-a oferit brațul și au urcat amândoi la etaj. Costin s-a întins să se odihnească puțin, secretarul a trecut în dressing să pregătească cele necesare unei șederi de mai lungă durată.

Social media. Fotografiile. Nici măcar trucate. Strălucirea de-o clipă. Iluzia unei realități. Nici măcar cu totul false. Validarea socială. Profesională. Familială. Sexuală. Totul într-un singur loc, în telefon, arma mortală a speciei izolate care încă se numea om. Totul într-un singur loc, în miliarde de. calcule și conexiuni pe minut, dorința de a ajunge la toți instantaneu, de a fi validată într-o clipă de întreaga planetă, de a căpăta valoare într-o lume care nu Știa absolut nimic despre ea sau, dacă știa, din puzzle lipseau atâtea informații, încât Corina ar fi putut fi oricine, de la o doamnă de stat până la o măturătoare de stradă, de la un fotomodel până la o studentă săracă din lumea a treia. Misterul. Fermecătorul mister din spatele fotografiei care făcea rapid turul cunoscuților, apoi al cunoscuților cunoscuților, ajungând în cele din urmă la străini care-și puteau închipui orice. Imaginația. Nimic mai flataht decât imaginația bărbaților plini de bale, care priveau o femeie pregătită pentru o petrecere, o femeie strălucitoare, bogată, de succes, pentru totdeauna indisponibilă.

Așezată afară, pe terasă, cü țigara aprinsă într-o mână și cu telefonul în cealaltă, se pregătea mental pentru seara care urma și în același timp răspundea mesajelor și comentariilor care nu se mai opreau, care făceau din ea centrul universului, care cu fiecare secundă care trecea o transformau într-o vedetă și o făceau să fie ceea ce nu era, deși în sufletul ei chiar se simțea o divă neînțeleasă, închisă în casă, izolată de plăcerile lumii și privată de orice frumusețe. Se simțea

prizonieră în propria viață și nici drogurile și băutura nu o mai ajutau, nici nenumăratele cadouri, nici investițiile care-i mergeau șnur, nici validarea pe care cu disperare o căuta pe rețelele sociale de fiecare dată când, atât de rar, ieșea din casă. Tot ce o ținea acolo era copilul. Prințul ei, lumina ochilor ei, speranța că într-o zi lui avea să-i fie bine și avea să devină un șmecher, un bazat, avea să se ridice deasupra celorlalți și să-i poată privi de sus, așa cum merita. Speranța că peste ani și ani avea să-i poată oferi lumea, lumea întreagă. Copilul ei merita asta. Copilul ei era centrul universului și trebuia să se ocupe de el, să-1 învețe să stea deasupra tuturor, să-1 învețe că nimeni nu avea voie să-1 atingă sau să fie deasupra lui, să-1 învețe cel mai simplu lucru din lume, anume că totul i se cuvenea. Dacă ea fusese un copil sărac, dacă trebuise să facă atâtea lucruri neplăcute ca să se ajungă, dacă părinții o mai bătuseră din când în când - provocându-i traume de care terapeuta ei spunea că nu se putea despărți, că nu trebuia să se despartă, că făceau parte din ea și trebuiau conștientizate permanent —, dacă nenorocitele alea de colege avuseseră mai mult și o umiliseră chiar și fără să vrea cu hainele și banii și binele lor, dacă la începuturi colegii de birou fuseseră deasupra ei și îi mâncaseră tinerețile cu mașinile și casele și hainele și vacanțele și bijuteriile lor scumpe, dacă o lume întreagă complotase împotriva ei și o făcuse să se simtă disprețuită, înjosită, marginalizată, dacă ea trebuise să treacă prin toate lucrurile prin care trecuse, făcându-se preș în fața altora pentru a parveni și a deveni

într-un sfârșit egala lor, dacă nu cumva mai bună decât ei, nu, cu siguranță mai bună decât ei, dacă trecutul putea fi răzbunat și viitorul putea fi manevrat, atunci copilul ei avea să-i fie răzbunarea. într-o zi, când avea să se facă mare, avea să-i umilească și să-i înjosească pe ceilalți cu mașinile și casele și banii lui, el avea să fie deasupra lor încă de la început, avea să-i privească de sus ca pe niște gunoaie ce erau și avea să se poarte ca un căcat cu toată lumea, pentru că merita asta, pentru că lumea era a lui și nimeni, niciodată, nu avea să-i spună lui ce să facă. Când el avea să-i umilească pe toți ceilalți cu binele și bogăția lui, ea avea să înceapă să se vindece.

V‘» »
H

Acolo, pe terasă; preocupată să-și injecteze câteva țigări din pachet cu ceva bun pentru seară, prinsă în operațiunea chirurgicalii obișnuită dlnitlnh' i!•' <t||i «' h vin[1] în oraș și având grijă să pună șl două rule ml* I In pachet, alături de țigări, trăia viitorul cu o Itilrii’illiilt' care îl făcea să devină prezent. în mintea rl, iu oh[1] lucruri deja se întâmplau, copilul era deja marc, l'nimot, om important, ea era mama lui, mândră dc tot ce avea el. Tot acolo, pe terasă, notificările curgeau valuri pe ecranul telefonului, ținuta ei și probabil modelul ciorapilor lăsat să se vadă în fotografie atrăseseră câteva mii de aprecieri și se simțea, dacă nu încântată, măcar validată. Seara începea bine, era o divă, nu avea de ce să se plângă.

Corina îmbătrânea și în sufletul ei știa asta. Oricât ar fi pedalat pe bicicleta eliptică instalată în living, oricât ar fi tras de extensor și oricâte abdomene ar fi făcut, mușchii și pielea nu o mai ajutau și treptat, zi după zi, începeau să-i arate adevărata vârstă. Avea aproape 40 de ani și se gândea din ce în ce mai serios la o serie de operații estetice care să-i redea tinerețea corpului. Fața, la fel, oricâte seruri minune ar fi încercat și oricâte creme și-ar fi aplicat și-n culcare, și-n sculare, începea să facă riduri și, din acea primăvară, oroare, gușa ei nu mai era atât de flexibilă și avea tendința să rămână umflată când nu avea grijă să-și țină capul foarte drept sau când, dintr-un motiv sau altul, punea bărbia în piept. își ura corpul. Și în același timp îl iubea. îmbătrânirea i se părea de neacceptat, simțea moartea apropiindu-se cu fiecare rid și fiecare cută a pielii, operațiile pe care și le pregătea nu mai erau o posibilitate, ci o certitudine. Corina voia să fie nemuritoare, să rămână frumoasă până la 70 de ani, ca vedetele de la Hollywood, să întoarcă privirile pe stradă și la pensie, iar pentru asta era capabilă de orice. Corpul ei era extrem de important și niciun sacrificiu nu avea să fie prea mare pentru a-1 menține tânăr.Telefonul s-a aprins și a început să danseze ușor pe masa de sticlă maronie.

— Iubito, ți-am văzut fotografia, ți-am dat inimioară, ce nevastă frumoasă am.

— Ai văzut, cred că toate fufele alea s-au înnegrit de invidie, mi-am pus setul nou de bijuterii de la tine, ce frumos.

Marcel stătea cu un picior pe birou și își făcea

numărul. Orice fotografie postată de Corina pe Instagram era un eveniment crucial în viața ei și el știa asta, îi înțelegea vanitățile și-n plus chiar credea că era o femeie frumoasă și o complimenta din toată inima, deși ea nu părea să-1 creadă întotdeauna. Căsnicia lor se baza în mare parte pe acest joc al validării reciproce, el era înalt, frumos, tânăr, ea era o vampă atunci când se străduia cu adevărat, ei doi erau tineri și frumoși și nemuritori și nimic nu-i putea opri, nimic nu le putea schimba traiectoriile sociale strălucitoare din lumea corporațiilor.

— Abia aștept să pui o poză și din oraș, să nu uiți să ții aparatul ușor strâmb, cum te-am învățat, și să folosești un filtru de seară-interior.

— Da, iubitule, vrei să-ți trimit o poză cu chiloți mai târziu?

— Mai bine vii fără chiloți mai târziu, așa mi-a recomandat doctorul la ultimul consult, cică dac-o bag des rămân tânăr.

— Face fata.

Cu o mișcare pe care nici în ultima clipă n-a putut-o controla, încercând să strângă firele de iarbă căzute lângă șervețel și-n același timp să dea la o parte cu dosul palmei praful rămas în urma lor, Corina a agățat cu unghia sticla mesei. A simțit o durere care a străbătut-o până în tălpi, inițial a crezut că nu se întâmplase nimic, când a ridicat mâna în dreptul ochilor, a văzut un punct sângeriu în vârful degetului inelar și o cnlp.'ltiihl In uii|(hlii pfliiit IIIIIIK | perfectă. I-a stat inima, câteva secunde ll ii |HIIUI i »'n| iii a, a căutat cu disperare o gură de aer, In ochi I *h* <111 lot mal lacrimi pe care a reușit să și Ic rețină, a expliiil »

— Uite, mă iubitule, ce-ai făcut, mi-am rupt o imgllli', e numai din cauza ta.

— Bine, te las, am treabă, uite că-mi sună telefonul, a spus un Marcel care nu voia să intre într-o discuție despre toate dățile când el însuși se făcuse vinovat de mici imperfecțiuni care, știa, ei îi distrugeau viața.

Corina știa că nu trebuia să plângă. Asta ar fi însemnat să-și refacă machiajul și nu avea timp și nici chef de asta. Și-a aprinS jointul lăsat în scrumieră cu mâini tremurătoare, a privit în jurul ei cu ură, cu o ură în care era cuprins orice sfârșit al lumii, a mai tras vreo două fumuri, s-a liniștit oarecum, a pornit glonț până la etaj și acolo, cu mișcări reci, profesioniste, de neurochirurg, a curățat oja, a tăiat unghia, a pilit-o și a dat-o cu ojă în câteva minute, odată cu stratul de vopsea lucioasă colorată reconstruindu-și lumea distrusă.

A coborât, s-a așezat lângă copilul care butona absent controllerul consolei de jocuri, a aruncat o privire prin cameră, nu neapărat ca să se asigure că totul era în regulă, cât ca să-și stimuleze memoria și să-și dea seama dacă mai avea ceva de spus, i-a zis bonei că Marcel avea să se întoarcă acasă peste vreo două ore și a ieșit pe terasă. Și-a pus pantofii cu toc, a făcut câțiva pași spre colțul casei, unduindu-și trupul în soarele după-amiezii și admirându-și reflexia în ferestre, la colț s-a întors brusc, a deschis ușa casei și a strigat:

— Dă-mi și mie, te rog, cheia de la mașină, e pe frigiderul de vinuri din bucătărie.

— Imediat, doamnă, a venit răspunsul fetei care până atunci își văzuse liniștită de cartea pe care o citea.

Ajunsă în mașină, a apăsat pe butonul de pornire și a pus cheia cu grijă în mica poșetă împodobită cu pietre seniipreționase. O mai uitase în suportul de pahare și altădată, n-ar fi fost nimic nou să nu poată intra în mașină. A reglat aerul condiționat la 22 de grade pie automat, s-a aplecat în dreapta și a scos din torpedou husa de telefon cu încrustații de aur de 24 de karate și cristale Swarowski pe care o folosea când ieșea în oraș. Mai scumpă decât telefonul în sine, husa era mândria ei. Dăduse pe ea peste două mii de euro și ținea neapărat ca toată lumea să știe asta. Și-a scos pantofii cu toc, a luat de sub scaunul din dreapta tenișii de condus și și i-a pus în picioare. A deblocat frâna de mână, a apăsat frâna de picior, a rotit volanul, a ieșit din locul de parcare și a demarat în trombă, seara ei în oraș putea începe.

în biroul de la etajul doi, o încăpere care-se întindea pe jumătate din fațada complet vitrată a noului sediu în care își mutase firma abia cu o jumătate de an în urmă, așezat pe o canapea din piele poziționată astfel încât să vadă parcarea din față, centura și zgârie-norii de la intrarea în oraș, dar și noua autostradă urbană care lui i se părea o adevărată minune și din construcția căreia câștigase și el câte ceva, obosit parcă peste măsură, cu umerii căzuți, cu ochii ușor tulburi după o zi cum nu mai trăise de mult, o zi complet cretină, cum își spusese în liftul care-1 adusese în birou, incapabil să urce două câte două trepte

Spe

până în birou, Victor privea tăcut în ceașca de *ii* cafea aburindă și foarte tare (New York, un sortiment nou de arabica pe care secretara îl descoperise din întâmplare și care devenise cafeaua lui preferată) și din când în când trăgea din țigară și-și privea ceasul. Lângă el, așezate cu grijă, erau cămașa și sacoul în care avea să se îmbrace peste nici un sfert de oră. Ceasul nu-1 dăduse jos, făcuse duș <11 el, dill HVIIM'MI dintr-un reflex pe care nu șl-l puicii i'hplb ii » 1 ți •" •• •H«l verigheta de pe degetul Inelar. O nși'/ii»n' lit înmiii mil cu fermoar al sacoului, urma să o pună Iu Im ut il lui du Privirea lui a coborât spre parcarea unde hălrțll iidmliiiii cu toții noua mașină pe care șeful de la llolrt Iu < miiiiii dase cu luni de zile în urmă și pe care reușim* hă u smulgă din reprezentanță chiar în acea după-ainluzăi un Maybach S680 ediție limitată, noua bijuterie a coroanei lui. Privea caroseria în două culori și preț de o clipă a simțit nevoia să coboare și să o încerce, dar s-a abținut. Trebuia să se poarte ca și cum limuzina de șase sute de mii de euro nu conta, era o nimica toată, un moft, oamenii trebuiau să vadă că nu-i păsa și să înțeleagă ceva din asta. Motivați de stilul lui flegmatic și de lipsa de preocupare față de lucruri pe care ei n-aveau să și le permită niciodată, erau și mai motivați să-și facă treaba bine și să avanseze în carieră. Știa toate astea. La început își calculase fiecare gest, în timp, nonșalanța și lipsa de preocupare pentru opulența pe care în realitate o căuta în toate începuseră să-i intre în reflex și aveau să devină naturale, ca respirația. Puterea însemna relaxare, zâmbet perpetuu, lipsă

de preocupare pentru lucrurile materiale, generozitate. Doar cei care știau asta supraviețuiau în vârf, ceilalți erau sortiți muncii. Puterea însemna să muncești din ce în ce mai puțin și averea abia așa se măsura, în timp petrecut stând degeaba și în tunuri care necesitau cât mai puțin efort. Victor înțelegea toate aceste lucruri și totul era perfect.

Privea din când în când parcarea benzinăriei din vecinătate, acolo trebuia să vină ea. Probabil cu vreun SUV relativ nou, toți ăștia din corporații aveau o chestie cu SUV-urile, li se părea lor că era o mare realizare să ai o mașină care părea de teren, deși nu era. întotdeauna se plimba zâmbind printre jafurile alea de câteva zeci de mii de euro pentru care amărâții plăteau rate enorme și-și distrugeau viețile, îi înțelegea, voiau și ei să pară cineva, să se afișeze cu o mașină scumpă, să se dea rotunzi în lumile lor mici și așa făceau și angajații lui, era perfect, atâta vreme cât ideea de a cumpăra un SUV nou care la ieșirea pe poarta reprezentanței devenea cu zece mii de euro mai ieftin îi încânta, totul era perfect, erau motivați să muncească și să facă bani pentru el.

I-a sunat telefonul, iar era taică-său, l-a ignorat. A luat o gură de cafea și s-a întors spre cealaltă parte a biroului, cea din care se vedea cartierul. Scopul lui în viață. Vedea din biroul lui toată eleganta curbă sudică, până la mallul din centru. Partea dinspre nord nu se vedea, era ecranată de blocurile noi care apăruseră în ultimul an. într-o zi avea să fie al lui, micul lui oraș proprietate personală. A luat un șervețel din cutia de pe măsuța din fața lui și a șters ecranul telefonului, un Vertu de ultimă generație. L-a privit mulțumit, băiatul de la achiziții avea grijă întotdeauna să-i cumpere ultimul model și să i-1 schimbe chiar în ziua în care se lansa pe piață. Conectat permanent la rețeaua GSM, era în fond legătura lui cu lumea, obiectul de care nu se despărțea niciodată. Aparatul a bâzâit scurt, pe ecran a apărut un mesaj: Am ajuns, te aștept. S-a ridicat, a străbătut cei 15 metri până la celălalt capăt al biroului și a văzut în marginea benzinăriei mașina Corinei. Era timpul. Și-a dat tricoul jos și l-a aruncat pe canapea, și-a pus cămașa și sacoul, nu, la petrecerea la care mergea nu era nevoie de cravată, s-a privit scurt în oglindă, a verificat dacă-și mutase portmoneul în buzunarul sacoului, a ieșit valvârtej din birou. Când a ieșit din clădire, băieții tocmai scoteau ultimele folii de pe bordul mașinii și probabil se pregăteau *să.* facă setările bordului iinpicuiiil i U «'I, ihi I In ii din scurt:

— Tudore!

— Da, șefu', a răspuns un gcalat de doi incul, in iițAml capul din mașină. Hai să setăm astea p-ak'l.

Cristian Fnlaș

Fii atent: n-am timp, tu și Gică mergeți după lillin' cu o mașină de intervenție până colea în peco, Imiți mașina pe care vă zic eu să o luați și o aduceți aci, în spate.

— Păi, și cu tine cine merge, șefu'? a întrebat dezamăgit tânărul, coborând din mașină fără nicio tragere de inimă.

Sperase ca el* să fie șofer și bodyguard în acea seară, se dădea și el cu mașina nouă și se punea bine cu stăpânirea.

— Nu merge nimeni, luați o mașină și veniți în colțul străzii omului, beți și voi o cafea, vă relaxați. Pe chilleală, ca băieții. E un restaurant acolo, mâncați, vă petreceți, fără scandal, că vă ia toți dracii pă amândoi. Mă duceți acasă când se termină, nu știu când.

Tânărul s-a mai liniștit, era OK, măcar îi lua cu el și nu pleca de nebun, mai făcea din când în când din astea și treaba lor era să fie cu el, nu să stea la firmă și să nu poată interveni la nevoie. Credincios ca un câine, prefera să stea aproape și să amușine orice pericol care s-ar fi putut ivi. Fost sportiv de performanță, luptător, Tudor intrase cu niște ani în urmă într-o belea cu un scandal și doi proști băgați în scaune cu rotile și-și luase pedeapsă. După închisoare, Victor îl angajase la el, îl făcuse bodyguardul lui personal și îl îmbogățise în câțiva ani, având încredere în el până la capătul lumii și înapoi. Tudor ar fi omorât pe oricine pentru șeful lui. Oricând. Fără nicio ezitare. Și știa bine ce se întâmplase de dimineață -în cartier și prefera să fie aproape. Pățea Victor ceva, rămânea pe drumuri.

Victor a urcat în mașină, a privit admirativ noul design al bordului pe care până atunci îl văzuse doar în fotografii, și-a așezat scaunul, o clipă i-a trecut prin minte să conecteze telefonul la mașină, și-a dat seama că oricum sistemul de infotainment avea conexiunea lui la internet, a scos bolidul cu grijă din locul de parcare, a așteptat ca Tudor să iasă și el cu mașina de intervenție fără însemne și a demarat în trombă, lăsându-se îmbătat de cei 600 de cai putere ai mașinii. A frânat brusc, s-a asigurat după toate regulile, a ieșit în centură dintr-un singur salt de la zero la optzeci de kilometri la oră, a frânat, mașina se comporta exemplar, a parcat paralel cu VW-ul Corinei. A coborât din mașină.

înalt. Fără burtă la anii lui. îngrijit. Ea: vaporoasă, îngrijită, cu mișcări studiate (când a coborât din mașină, și-a dat capul pe spate, punându-și în evidență părul și bustul în lumina înserării), nu chiar înaltă, dar destul cât să atragă atenția. Victor i-a făcut un semn lui Tudor, i-a spus Corinei:

— Dă-i, te rog, cheia șoferului, o să aibă el grijă de ea.

V*. <
//
Cu un gest curtenitor, aplecându-se la înălțimea ei și privind-o drept în ochi, i-a deschis ușa din dreapta a mașinii. Strălucire în ochii ei, rușinată uluire-n fața luxului desăvârșit, emoție de studentă care pentru prima dată în viața ei are o întâlnire cu un băiat cu mașină. A urcat cu talent, fără să lase să i se vadă nimic, cu o mișcare inconștientă a mângâiat pielea scaunului. El a urcat nonșalant, a setat mașina pe confort și a privit-o cu o atitudine care putea fi una de blândețe, putea fi altceva. în lipsa oricărei replici valide, Corina a scos telefonul din poșetă și l-a așezat pe suprafața de încărcaredin partea din față a cotierei. Au melor minute ale unei întâlniri între doi ce-și spune, el a găsit totuși un subiect construia în drum și cine și cum intrase în <

La nici un kilometru de benzinăria din care pornlser.1 începea orașul cu creșterea imobiliară cea mai rapidă din ultimii 30 de ani. Adevăratul simbol al noii clase de îmbogățiți din afaceri. Pe vremuri, o comună de lângă București, pe la începutul anilor ’90, câțiva investitori cu bani îi văzuseră potențialul și începuseră să cumpere casele și grădinile de legume din zonă. Pe nimica toată, un dolar, doi metrul pătrat, pentru, cei care vindeau, adevărate averi care le permiteau să se mute în oraș și să renunțe Ia viața de țărani. începuseră să-și construiască ei înșiși palate pe strada principală, treptat și alții văzuseră avantajele zonei de lângă pădure și lacuri și începuseră să cumpere locuri de case de la ei sau de la alții. Comuna care la început fusese una săracă se transformase în zece ani într-un mic paradis de vile — la început în centru, apoi se

extinsese. Proprietăți uriașe, mult mai generoase decât în oraș, cu mici parcuri și case pe măsura egoului proprietarilor, nimic sub o mic de metri pătrați utili. în 2008, când începuse criza, comuna nu mai semăna deloc cu locul de la începutul anilor ’90. Strălucea. Valoarea terenului se multiplicase între timp de o mie de ori și încă mai creștea, cei care cumpărau acolo nefiind cu nimic atinși de criză, de fapt prosperând de pe urma ei, ca toți bogății. Acum, când mașina rula ireal de silențios pe strada principală și ca printr-o minune gurile de canal și restul gropilor nu se simțeau, fiind instantaneu amortizate, nimeni n-ar mai fi recunoscut locul din urmă cu 30 de ani. Pe dreapta se înșirau vile cochete ridicate în marginea pădurii, adevărate bijuterii, pe stânga erau aliniate complexuri de blocuri și vile.
O altă țară, mai cochetă, deloc asemănătoare satelor și comunelor obișnuite, cu casele lor dărăpănate și cu drumurile lor desfundate. Victor și Corina vorbeau despre case și mașini și în câteva minute deveniseră cei mai buni prieteni, subiectele erau pasionante pentru amândoi și știau foarte multe lucruri despre ele. Cu diferențele de rigoare, ei doi făceau parte din aceeași lume, din acea lume. La un moment dat, privindu-1 atent, Corina i-a spus fără nicio legătură cu complexul de vile despre care el tocmai povestea:

— Pari obosit.

Era în vocea ei ceva din familiaritatea unui om care-1 cunoștea bine, ceva ce semăna a vechi, a obișnuit.

El a privit în lungul șoselei și i-a răspuns:

— Avem niște probleme, probabil ai văzut la televizor.

Acel *avem* nu se referea la ei doi, firește, ci la grupul de interese din care făcea parte doar el. Femeia de pe scaunul din dreapta și-a schimbat poziția picioarelor, sperând ca el să arunce o privire fugară către ea și să-i confirme anumite așteptări, se voia dorită, știa pentru ce era acolo, avea nevoie de o confirmare și bărbatul de la volan nu părea să flirteze, să încerce să încingă atmosfera, era serios și atent și vorbea uneori ca la o ședință, în orice caz, nu zâmbea deloc și nu făcea absolut nicio glumă, nici măcar amară. Corina nu știa. Și-a dat seama într-o fracțiune de secundă că nu știa nici cine erau *ei,* nici ce probleme aveau. Pentru ea, politica nu exista, la televizor nu se uita decât la seriale și din când în când la desene animate cu cel mic, trăia ruptă de lumea lui și nici nu ținea neapărat să știe ceva despre acele lucruri. Făcea parte din clasa corporatiștilor, pe ei nu-i interesau politica și temele mari ale lumii, importante erau alte lucruri, banii, mașinile, proprietățile cât mai multe, copiii, mai ales copiii care urmau să Ie moștenească lumea. Educați în spiritul lui *N-o să se schimbe niciodată nimic,* o expresie care exprima întotdeauna dezamăgirea celor mai în vârstă în fața lumii dominate în continuare de hoți și analfabeți care cumva reușeau întotdeauna să acapareze puterea și să stăpânească mica țară din estul Europei, se îndepărtaseră instinctiv de orice idee politică și aleseseră să profite de pe urma eternei degringolade din toate domeniile pentru a se îmbogăți și a duce o viață bună

centrată nu în jurul televiziunii și talk-show-urilor, ci în siajul grătarului fumegând, al băuturii scumpe și drogurilor bune, al vacanțelor de lux pe care începuseră să și le permită cu din ce în ce mai mare larghețe și tare le înfrumusețau viața. Ea și ai ei își doreau să trăiască bine, nu-și amărau viața cu povești care nu se schimbau niciodată și nici cu personaje politice toxice și care în realitate nu existau în lumea lor, erau undeva departe, erau specia celor foarte bogați pe care îi urau și îi invidiau și îi venerau în același timp, viețile lor fiind adevăratele modele pentru ei, dar fără luminile scenei și fără implicații politice. L-a privit candidă, a clipit de câteva ori foarte des, el nu a privit înspre ea și s-a simțit ușor dezamăgită, bărbatul a spus:

— Tocmai l-am dus la închisoare pe cel mai bun prieten al meu, niște căcaturi, l-au băgat ăștia la beci ca să-i ia locul.

Ea a tăcut.

— Puia mea, puteam să-1 scap, a continuat el. îl urcam într-un avion privat și îi pierdeau urma imediat, nici dracu’ nu l-ar fi găsit ani de zile. N-a vrut.

Ea l-a simțit foarte supărat, încordat, și-a pus mâna pe piciorul lui.

— I-am spus de un milion de ori să facem ceva, să încercăm s-o dregem, el nu, că nu se poate, că se descurcă, vezi Doamne, că n-are cum să i se întâmple tocmai lui. Na! Joac-o p-asta, Miroane, te ’sași la bulău cu jantilica-n brațe. Răcorică, treabă-lucru. Ei, iese repede, a spus el schimbând tonul. Căcaturile obișnuite, numai puternic să nu fii pe lumea asta.

Corina îl privea atentă, n-ar fi vrut ca el să întoarcă privirea înspre ea și să o vadă privind pe geamul mașinii sau făcând altceva, făcea un efort să pară atentă și chiar era, ce spunea el acolo era interesant și numele pe care-l amintise îi era vag cunoscut, da, auzise, știa cine era, era și asta ceva. A început să-i maseze ușor piciorul, gestul ei era unul liniștitor, nici măcar erotic, prietenesc în măsura în care doi oameni care au o aventură pot fi prieteni. S-a gândit să schimbe subiectul cât încă mai avea timp, a luat telefonul din bord și a deschis aplicația de cripto, a spus:

— Fii atent, am o combinație mișto primită azi, o monedă care crește frumos și în care am investit puțin, nu mare lucru.

— Ce monedă? a întrebat el pe o voce interesată, ca și cum cu câteva clipe înainte n-ar fi fost foarte supărat și chiar nervos.

— O noutate, mi-a zis o prietenă că o să crească. Se întâmplă să ai portofoliu?

— Nu eu, dar probabil am oameni care fac și asta.

— Nu le zici, te rog, să investească ceva și aici, să o crească puțin, să-i dea avânt?

— Cât?

— N-am idee.

Victor a tras puțin pe dreapta, a luat telefonul din mâna ei și a fotografiat ecranul, a trimis fotografia mai departe, a căutat un nume din agendă, vocea de la celălalt capăt al convorbirii i-a răspuns înainte ca aparatul să apuce să sune în mașină.

— Boss, ce faci boss?— Nu mai pot de bine. Fii antenă: am aici o rugăminte de la o doamnă frumoasă, a spus zâmbindu-i Corinei, zice că ar ajuta-o mult să punem și noi umărul la poza aia pe care ți-am trimis-o.

— Stai să mă uit nițel. Dacă eu am două kile de cartofi, undeva în lumea asta cineva vrea să cumpere două kile de cartofi, totul e.să ne întâlnim.

O pauză, Victor și-a așezat mâna peste mâna ei, care încă era pe piciorul lui și-l masa. A tras-o subtil mai sus, nu destul de sus cât să, dar destul.

— Boss, nu crește repede, dar o facem noi. Cât să pună băiatu'?

— Să fie bine,* bagă o fisă de zece milioane și mai vedem, a spus Victor, privind-o pe Corina.

I-a văzut reacția de surprindere, a observat micul ei icnet de uimire, a înțeles pe unde era drumul cel bun și a plusat:

— Bagă doișpe bulioane, că nu murim. în rest, toate bune?

— Parfum.

— Bine, ne auzim.

A închis telefonul.

în acele clipe, Corina îl iubea. Se îndrăgostise nebunește de el, de vocea lui de șef, de ușurința cu care manevra sume pe care ea nici nu îndrăznea să le viseze, pe care n-ar fi avut curajul să le riște, care i-ar fi asigurat o viață liniștită pentru totdeauna. îl iubea și în același timp îl ura din tot sufletul pentru că el putea și ca nu. Pentru că tocmai investise douăsprezece milioane fără să clipească și conducea o mașină mai scumpă decât orice văzuse vreodată și avea atât, în timp ce ea

se chinuia să facă puțin. în inima ei, respectul pentru avere se amesteca cu disprețul pentru bogat, dar în felul ei îl iubea. Victor a tras de volan și a intrat pe o stradă laterală mărginită de vile mari, impozante, cu garduri înalte și agenți de pază peste tot. Ea a scos o pudrieră din geantă, a desfăcut oglinda sub care se ascundea un mic compartiment ascuns și a luat o pastilă albastră pe care a pus-o pe vârful limbii cu o mișcare bine studiată, dar pe care el nu a văzut-o. I-a întins cutiuța, el a privit atent conținutul și a răspuns sec:

— Nu acum, găsim acolo, stai liniștită. Găsim de toate.

La capătul dinspre autostradă al drumului, pe dreapta, se ridica noua casă a viitorului lui asociat. Era o combinație. Omul pornise mai de jos și începuse să strângă bani când prețul caselor sărise de limita de TVA și toți corporatiștii din cartier aleseseră să plătească în cont până la limită și restul la pungă. Diferența de preț nu era foarte mare, vreo douăzeci de mii de euro de casă, dar în timp sutele de case vândute și parandărăturile cu constructorii îl îmbogățiseră serios, stătea bine pe niște milioane de euro (peste zece, din câte înțelegea Victor) și creștea. Cumpărase terenul de la un tovarăș de-al lui pe bani puțini, ăla căzuse la necaz și avea nevoie, nego- ciase ca un tigru și-1 scosese sub juma’ de preț, trei hectare pe marginea lacului cu deschidere generoasă, vreo 80 de metri. Nu era deloc rău, și-a spus Victor, care până atunci nu reușise niciodată să ajungă acolo. Ridicase o casă cu adevărat spectaculoasă, un vis din beton, oțel

și sticlă cât vedeai cu ochii, arhitecții și constructorii italieni pe care-i aduseseră creaseră o structură aproape transparentă prin care încă de la intrare se vedeau mica pădure din spate și lacul din fundal. Dichis, și-ă spus, fără nicio urmă de invidie, dar interesat să vadă interiorul.

în ceea ce-o privea, Corina nu înțelegea nimic din ce vedea sau își dorea să nu înțeleagă. Dacă n-ar fi fumat toată ziua și n-ar fi luat pastiluța, ar fi murit acolo de invidie, ar fi făcut stop cardiac, casa aia nu exista, visa, nu, era imposibil să existe așa ceva, case ca acelea nu existau decât în reviste și în filme, n-avea cum. A coborât din mașină cu un ușor tremur în picioare, trăia un vis și nu știa exact cum să-1 ia. Un valet s-a apropiat de Victor și a făcut un ușor semn din cap înspre parcarea din pietriș improvizată în capătul drumului, în plin câmp. Acolo era lumea. O imagine esențializată a lumii lor. Mașinile din acea parcare erau însemnele averii care trebuia etalată. Nu avea sens să ai bani, dacă nu arătai asta. Cele mai scumpe modele de mașini din lume stăteau aliniate cuminți la marginea câmpului, o altă umanitate, cea a obiectelor, far proprietarii lor știau foarte bine ce făceau, le cumpărau pentru a-și arăta puterea și a aparține spațiului intermediar dintre puterea politică și pulime, zonei banilor. Victor a întors privirea, în poartă se înființase proprietarul (mic de statură, cu un zâmbet fericit pe buze, îmbrăcat la patru ace și cât se poate de binevoitor), s-au salutat, Victor i-a prezentat-o pc Corina, el s-a prefăcut că n-o mai văzuse niciodată, deși își amintea vag fața ei și cu un mic efort ar fi putut să spună de unde o cunoștea.

Au intrat în casă, Victor era un invitat important și trebuia condus până în grădină, a fi din zonă însemna și un soi de asumare a unui comportament aristocratic în care oamenii cu adevărat importanți erau tratați mai atent decât cei mai puțin importanți, astfel desenându-se în textura reuniunilor un adevărat model al rangurilor aristocratice nenumite, dar existente. Casa era înaltă, cu tavane la cinci metri înălțime, cu spații vaste și holuri care puteau foarte bine să devină camere de sine stătătoare, là vreo zece metri de intrare spațiul deschizându-se într-un living care se ridica pe înălțimea a două nivele din cele trei, o încăpere uriașă, de 20 de metri pe 10, care printr-o minune a arhitecturii moderne se deschidea spre grădină și lac printr-un perete complet vitrat, perete care cu ocazia petrecerii de inaugurare fusese tras în margini, făcând să dispară distincția dintre interior și exterior. Proprietarul a ținut neapărat să-i arate lui Victor adevărata lui mândrie, un tablou de Ghenie care trona pe peretele opus grădinii și care probabil costase cât o casă, chiar dacă nimeni nu înțelegea nimic din el. O hidoșenie, și-a spus Victor, dar, dacă așa îi plăcea omului, el nu se băga.

Afară, arhitecții creaseră o altă minune.. Terasa casei se întindea pe tot frontonul și era construită din oțel și sticlă. Podeaua din marmură neagră reflecta și cea mai stinsă lumină. Din marginea terasei, unduind printre copaci și în jurul piscinei de dimensiunile unui bazin olimpic (dar stilizat, cu forme și curbe frumoase, cu podețe și mici deckuri cu șezlonguri care îmbiau la odihnă), se desprindeau alei din travertin

iluminat care străbăteau toată lungimea de 300 de metri a curții până la pontonul uriaș de la marginea lacului. Adevărați artiști ai amenajărilor exterioare, peisagiștii angajați pentru acea curte aduseseră tot felul de copaci exotici gata crescuți, pietre rare pe care le așezaseră printre ei, bolovani uriași din roci colorate care păreau să sprijine strălucirea lumii. Iar pontonul, iluminat în culori calde și închis în partea dreaptă cu o casă pentru bărci, era o oază de liniște în mijlocul apei, locul spre care se îndreptau toate privirile și pe care peisagiștii se price- puseră să-l pună în valoare la modul absolut.

Corina privea și aproape că nu-i venea să creadă unde ajunsese, făcea pe ascuns fotografii cu telefonul, ieșeau strâmbe, nu conta, ea voia să păstreze amintirea acelei seri. Când au ieșit pe terasă, proprietarul și-a pus mâna pe brațul lui Victor și a spus:

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dacă e nevoie de ceva...

— Nu, stai liniștit, vorbim, i-a răspuns Victor cu o privire intensă.

Bărbatul mic de statură a înțeles, a făcut o plecăciune către Corina și s-a alăturat unui grup de oaspeți din apropiere.

Petrecerea era în toi. Victor îi cunoștea pe toți cei de față sau aproape pe toți, erau ai lui, prieteni, asociați, cunoscuți, în orice caz, apropiați. Lumea lor nu era atât de mare încât să ai șansa, vreunei adevărate surprize, se știau între ei, se vizitau la ocazii și frecventau aceleași petreceri, se cununau între ei și-și botezau copiii, o lume mică și familiară, singura sigură, singura

reală. Un chelner spilcuit s-a apropiat de ei cu o tavă cu pahare de șampanie, au luat fiecare câte un pahar și au pornit pe o alee care ducea spre ponton. Victor i-a făcut semn unui alt chelner pe care-1 cunoștea, a dus subtil un deget sub nas, bărbatul s-a făcut nevăzut. Și-au continuat plimbarea spre lac, muzica ambientală se auzea în mod egal peste tot, vocile vesele și clinchetele de pahare întregeau fundalul sonor.

— Ți-e foame? a întrebat-o fără nicio intonație.

— Aș gusta ceva, a răspuns ea pe o voce care nu lăsa loc nici unui dubiu.

— Să stăm puțin aici, a spus el, luând un platou cu gustări de pe o măsuță înaltă cu picior și așezându-se la o masă normală, ascunsă între doi copaci.

De pe o alee laterală, chelnerul s-a apropiat cu o tăviță pe care fără niciun cuvânt a așezat-o între ei. Corinei i-au strălucit ochii, a luat totuși un mic sandvici și s-a prefăcut interesată de mâncare, s-a întors către lacul din capătul curții cu o privire visătoare, apoi s-a rotit pe scaun și a admirat din nou casa cât un bloc cu două etaje din celălalt capăt al curții. Se așteptase ca el să sară pe ea din prima secundă, în fond, ăsta era scopul serii, doar că nimic. Victor se purta cu ea ca un vechi prieten și nimic din gesturile sau privirile lui nu trăda vreo urmă de dorință. Nu știa ce să creadă, așa că s-a apucat să.facă un joint ca să mai treacă timpul și măcar să se distreze. Plutea în efectul pastilei de ecstasy luate mai devreme, dar nu refuza încă ceva. Peste iarba atent așezată în hârtie a presărat și puțin praf alb, a aprins cuiul și i l-a pasat bărbatului. El a

luat țigara, a tras cu sete câteva fumuri legate și ș-a lăsat pe spate în scaun. Poate așa se relaxa, i-a trecut ei prin minte. Poate că era ceva ce ea nu știa și el avea nevoie să se relaxeze, să se deconecteze, poate era prea stresat și se știa foarte bine că stresul nu era foarte bun în situații ca asta. Iar ea ar fi vrut totuși să-1 încerce, i-a luat cuiul din mână, a tras și ea câteva fumuri și i-a pus mâna pe pantaloni. Bărbatul a privit-o altfel de data asta, parcă totuși. Dar nu. I-a spus pe o voce egală să mai facă o țigară, èl a luat pe deget niște praf alb și l-a tras pe nas cu un gest de profesionist. Muzica s-a oprit, se auzeau voci difuze, câteva cupluri căutau locuri în care să se așeze, dintr-odată din boxe a izbucnit un alt fel de muzică, la un volum mult mai mare. începea petrecerea adevărată, ea totuși s-a ridicat și l-a sărutat, i s-a așezat în poală, când a văzut că nu părea foarte interesat, dar nici cu totul inert, s-a ridicat și l-a apucat de mână, trăgându-1 spre partea luminată a curții:

— Hai să dansăm.

Luminile albe și galbene de la început erau acum colorate, dintre copaci străluceau stroboscoape și alte jocuri de lumini, pereții vitrați ai casei erau iluminați de lasere colorate care pulsau în ritmul muzicii. Corina a început să danseze, privind totuși cu atenție lumea din jur, unele fețe le știa de prin presă, majoritatea îi erau cu totul necunoscuți și niciodată nu și-ar fi imaginat că puteau fi atât de mulți, deși ar fi putut să-i treacă prin minte. Ei, amantele sau soțiile lor, toate mai bine îmbrăcate decât ea, toate cu bijuterii scumpe, toate - în ciuda urâțeniei, uneori — de o eleganță aproape fără cusur. Lumea la care visa.' Și din care, își spunea resemnată — dansând, distrându-se, lăsându-și creierul și corpul să vibreze în ritmul muzicii, scufundându-se în beat și încercând să uite tot, ca altădată -, nu avea să facă parte niciodată. Măcar să se distreze o seară, nu conta, viața ei era perfectă așa cum era și poate că nu și-ar fi dorit să fie acolo.’ Aproape de Victor, fără să-1 privească, destul de trasă cât să nu-i mai pese de aproape nimic, dansa și atât. Era o petrecere, trebuia să se distreze. A băut pahar după pahar de șampanie, gustul de struguri conservat în sticlele de Dom Perignon îi plăcea, simțea cum bulele care i se spărgeau în cerul gurii îi ajungeau direct în creier, ar fi vrut ca el să fie mai îndrăzneț, mai altfel, dar, la urma urmelor, nu conta, se putea și acasă, nu se termina lumea acolo.

La un moment dat, Victor s-a îndepărtat, a găsit un loc liniștit într-o cameră din dreapta livingului și a dat un telefon, a vorbit îndelung în timp ce din priviri o urmărea pe femeia pe care o

invitase cu el și care părea să se distreze de minune. Nu era rea deloc, nici tânără, nici trecută, destul de trasă cât să fie capabilă de orice, doar că el le avea pe ale lui și nu-i ardea de distracție. Trebuia totuși să facă ceva, ce dracu', și-a spus. Măcar așa, de formă; parcă nu se făcea să aducă o femeie cu el și să stea ca momâia să se uite la ea.

Câte ore petrecuseră în camera din dreapta livingului, drogați, ea lăsându-se pradă plăcerii, el încercând cu disperare să-și dea drumul și nereușind și drogându-se și mai tare, bând pahar după pahar de șampanie, încercând orice și mereu schimbând cu altceva nou, rugându-se să termine odată și să scape de acolo și poate să o ducă la mașină și să rămână singur la birou cu gândurile lui, departe de lumea dezlănțuită a petrecerii și de toate lucrurile alea care nu-1 interesau absolut deloc? La un moment dat, ea plecase la toaletă și când se întorsese îi întinsese palma mică în care ținea o bucată de mătase albastră, a strâns pumnul mic și i-a îndesat chiloții în buzunarul de la sacou. Fusese singurul gest dintre ei doi. Erau, în acea cameră dintr-o casă străină, două specii apropiate care niciodată nu aveau să devină una și nu făceau decât să caute o plăcere pe care o găseau doar parțial, în scurte izbucniri de culoare în spatele pleoapelor închise, în frumusețea trupului pe care-1 priveau, în perversiunea împinsă la limită care întot-deauna funcționa ca motor al uitării, dar care imediat era înlocuită de gustul amar al zilei. Nu-și mai dădea seama de când era acolo, se putea să fi trecut și o jumătate de oră, puteau foarte bine să

se fi scurs și două sau trei ore, femeia cu care împărțea semiîntunericul nu se plictisea deloc și Victor ar fi vrut să o lase acolo și să plece, să lase totul în urmă și să-și ofere măcar o oră de liniște în singurătatea biroului de sticlă de la firmă, întins pe canapea, privea luminile grădinii, reflexiile din lac, undeva în depărtare luminile blocurilor-turn de la intrarea în cartier. Imaginea îl urmărea peste tot, era dorința lui, singura rămasă, ultima posibilă.

Cu un efort de voință, uitând pentru o clipă totul, a reușit să termine. A rămas întins pe canapea, Corina a adus un pachet de țigări din poșetă, a aprins două, una i-a dat-o lui, s-a așezat și e^ pe covor între canapea și măsuță și au privit peisajul în tăcere, fumând. Nu știa dacă lui îi plăcuse, pentru ea nu fusese rău, mergea, nu aștepta minuni de Ia viață. Ușor mai binedispus decât când o smulsese din mijlocul petrecerii și o adusese acolo, el i-a vorbit despre cartier și despre investițiile lui, și-a descărcat sufletul, ea a fumat și a ascultat absentă, nu prea știa despre ce era vorba, nici nu ținea neapărat să afle. Pentru ea, ziua oricum avea să se încheie cu profit, moneda în care investise probabil avea să crească în câteva zile suficient cât să-și scoată banii, următoarea ieșire în oraș n-avea nicio idee când va fi și la acest gând a întrebat privind în gol spre fereastră:

— Noi doi ne mai vedem și altă dată?

— Sigur *că da,* i-a răspuns el mașinal, oricum n-ar fi spus altceva să-1 pici cu ceară, reușea să fie bine-crescut în aproape orice situație care implica doamne.

— Poate atunci o să fii mai binedispus, a spus ea, sprijinindu-și capul de genunchiul lui.

începea să se simtă obosită, ar fi vrut să fie acasă și să doarmă, să-și limpezească mintea.

— Cum procedăm cu mașina?

— Asta e simplu, îi sun pe băieți, probabil deja au adus-o, cât e ceasul?

— Nu știu, vreo dqișpe probabil, pe-acolo. Ar trebui să plec și eu acasă, a spus vocea ei ușor răgușită, obosită, răsunând parcă prea tare în liniștea care dintr-odată se lăsase peste cameră și peste lume.

— Cred că or să fie jocuri de artificii. La cum îl cunosc pe ăsta, n-a uitat nimic.

— Mi-ar plăcea să le văd, a spus ea mașinal. Dar poate le văd din mașină, în drum spre casă.

— Cum vrei tu, i-a răspuns el.

Știa că era măritată, că . ieșise cu el mințind că pleca în altă parte, că trebuia neapărat să păstreze aparențele și să nu dea de gândit. El se comporta altfel, erau ani de zile de când nu mai răspundea, erau ani de zile de când femeia împreună cu care își creștea copilul nu îl mai întreba nimic, doar îl privea tristă, acceptându-și soarta.

— Să mă suni când ai timp, găsim o soluție să ieșim.

— Sigur, i-a răspuns ea.

A început să se îmbrace. Se simțea amețită, scârbită, mahmură, se trezise brusc din beție, ca de obicei. Nu regreta nimic. Niciodată nu regreta nimic, făcea totul cu bună știință. Acasă o așteptau Marcel și copilul, totul era bine, mai trăise o zi. A doua zi avea să se simtă bolnavă,

avea să fumeze un cui pe terasă și totul avea să treacă, nimic din toate astea nu conta.

El s-a îmbrăcat repede, cu mișcări precise, părea cu totul neatins dé băutură sau altceva. Nu reușea niciodată să se îmbete de-a binelea sau să-și piardă mințile, rămânea întotdeauna lucid, fixat pe treburile lui care nu se terminau niciodată. Ca să mai salveze ceva din aparențe, a strâns-o în brațe și a sărutat-o. I-a spus în șoaptă că păstra el chiloții din buzunar și aveau să se mai vadă. Ea a gângurit ceva, încântată. I-a deschis ușa cât mai ceremonios, omul de lume își reintra în drepturi.

Din living l-a căutat cu privirea pe proprietarul casei și- i-a făcut un semn scurt, pleca.- Bărbatul s-a apropiat de el, au schimbat amabilități, și-a exprimat regretul că nu rămâneau să vadă focurile de artificii care tocmai începeau, înțelegea totuși că se grăbeau, îi aștepta și altădată, ușa casei lui le era deschisă oricând, prezența lor fusese o onoare pentru el și familia lui, aprecia asta. Victor a spus și el amabilitățile obișnuite, Corina s-a comportat exemplar, jucându-și perfect rolul de parteneră de o seară. Toți jucau același joc, era OK.
Au ieșit în curte, un scurt șuierat urmat de o bubuitură le-a însoțit pașii până la poartă, ea s-a întors și a privit spectacolul prin spațiul deschis dintre uși și grădină.Nu se vedea chiar totul, dar era destul. Victor a scos telefonul din buzunar, a apelat un număr rapid, a rostit scurt:

— Eu ies. Mergeți după mine până la firmă și după aia mai vedem.

A închis fără să aștepte un răspuns, a împins cu o mână poarta pe jumătate închisă, au ieșit pe

asfaltul din fața casei, și-a pus mâna în jurul mijlocului ei și au pornit spre mașină. Noaptea era luminată de sute de lumini, în zeci de culori. Artificiile i se păreau o glumă proastă, un fel de sărbătoare a eșecului. Când au intrat în parcare, i s-a părut că în afară de pașii lor pe pietriș se mai auzeau și'alții, a privit în jur, nu a văzut nicio umbră, o clipă i-a trecut prin minte că ar fi trebuit să-i cheme pe băieți acolo. Se înșelase totuși.

De după o mașină de teren au ieșit Gelu și câțiva de-ai lui. Corina i-a văzut prima, s-a lipit de el. I-a văzut și el, și-a continuat liniștit drumul spre mașină. Știa biné că probabil îi putea bate pe toți la un loc, totul era s-o bage pe femeie în mașină și să nu pățească ea ceva.

Gelu s-a postat în fața lui, l-a întrebat scurt:

— Moșu, mai ești jupân?

— Sunt și mă mai fac, marș în puia mea d-aici, i-a răspuns sec.

Bărbatul din fața lui și ceilalți care erau cu el au scos armele, le-au îndreptat spre el și au început să tragă. în zgomotul infernal al jocurilor de artificii care se apropiau de final, împușcăturile nu făceau nicio notă discordantă.

Corina și-a privit rochia plină de sânge și a țipat:

— Cum mă duc eu acasă în halul ăsta?!